

زما دردونه

دې دنيا ذرې ذرې کړم
هره خوا ذرې ذرې کړم
د غم ډکه زندگۍ ده
دې هوا ذرې ذرې کړم
راځي وخت په بل بل رنگ کېږي
هر سبا ذرې ذرې کړم
لا د يار مينه سيوا ده
دلربا ذرې ذرې کړم
دنيا چرې نه خپلېږي
دې سودا ذرې ذرې کړم
خوشحالي چرته کېږي نشته
غمه تا ذرې ذرې کړم

ايم طارق سحر

﴿د خپل کتاب حق زما دے﴾

د کتاب نوم: زما دردونه مصنف: ایم طارق سحر

چاپ کونکی: دی سن پرنټرز محله جنگی پېښور

د چاپ کال: ----- مئی ۲۰۱۶

کتابت: سیاح الدین

شمیر: ----- پنځه سوه ټوکه

بیعه: ----- ۳۰۰ روپۍ

خوړونکې: --- طارق سحر شاه ډهنډ لوند خوړ (مردان)

درکونه:

گرځنده: 03159765891

E-mail: muhammadtariqsahar@gmail.com

پښتو اکاډیمي بک شاپ پېښور پوهنتون

لوند خوړ بازار، کاتلنګ بازار، سرکاری لویه ښوونځۍ کاتلنګ

مردان

ګورنمنټ سیکنډری سکول کاتلنګ مردان

﴿زما دردونه﴾

"داځه وو اوځه او شو عجیبه زمانې تیرې شوې

بهار وو پسرلی وو، د گلونو مودې تیرې شوې

مالیارو و مه د گلو، چار چاپیره خوشبویانې ---

باغ تالا والا شه، په گلزار مې پهرې تیرې شوې"

شعر نه دے دامې درد دے دا دردونه ټول زما دی

کتاب نه دے دا خیالونه، دامې سوچ دا انتها دے

د یار درد چي مې په زړه شی نو زه و لیکمه شعر ---

که غزل وی که دانورځه، دا فکر ونه د لیلادی

طارق سحر

"حاسد! حسد مه کړه، زه شاعریمه کنه

څه او گوره زما! دانشوریمه کنه

نیسان نه چرته راشی دایو څاڅکي له آسمانه

ته وگوره سپي کښي، ښه گوهریمه کنه"

ډير ښکلي او د مينې او حسن نه ډک دے ما ورته خپل کتابونه
هم ډالي کړي دي. شاعر صيب هر وختي مټن ښکاري د غزلواو
نظمونه نه پته لگي چي سحر صيب د مينې او حسن ليواله دے.

زۀ په لارو کښي تاگورم او ته نه ئي
د راتلولو لاري دي څارم او ته نه ئي
چاته ووايم حالونه چي زما زړگي کښي څه دي
پست پست تاپسي گرزيږم او ته نه ئي
زما زړۀ کوي نرې نرې دردونه
ستاهجران کښي. زۀ خو پيرم او ته نه ئي

طارق سحر صيب د شعر په هر صنف پوهيږي غزل دے که نظم
،رباعي، قطعه، مستزاد، هر اړخ کښي تخيل په ښکلي شان
ځايوي او زړۀ راپاروي.

دي نه بغير سحر په ژوند انسان اسلام، خيال او انساني مخ ډير
پوهه دے. سحر صيب کښي مينه، ادب، اخلاص او دده شاعري
رومان اړخ ته درنه ښکاري داسي ښکاري چي طارق صيب فطرتي
روماني شاعر دے. رومانيت ئي هر کتاب او هر وخت شاعري
کښي ځليږي.

يوه جينې، د گند ډکه پيښوره، فريادونه، اے زړگيه، په لاره
کښي، زما د لار محبوبا، جانانه بدې لکم، دردونه، بد کورونه،
بوډي، څه او شو، پيغله، او شاهکار شاعري ده د طارق سحر
صيب آزاد نظم ډير زبردست دے.

طارق صيب مضمون خيال او تفکر، قافيه او ردیف کښي او په
ښه ټکو کښي رانغاړي او شعر ترې جوړ کړي
زړگيه!

څه دے وکرل

داته په چا ميئن شوي
دا خو د لاري لولکي غوندي وه
دا خو د لاري ښاپيري غوندي وه
دا خو د لاري غاڼرکي غوندي وه
دا خو د لاري مسافره غوندي ---

گوري په کومه تلي ---

ډيري مودي او شولے

زړگي مي ژاري پسي

لنډه دا چي که څوک مني او که نه مني که خوښه ئي او که نه
خو طارق صيب د پښتو ادب ښۀ شاعر دے. د تصنع او بناوت نه

په کروهنو لري. د پښتو شعراو ادب په سحر صيب فخر او وياړ کوي.

د سحر په هر کتاب ډاکټر راج ولي شاه صيب، او ډاکټر پرويز مهجور صيب ليک کړي داد سحر صيب يو ارمان دے چي 'زما دردونه' باندې زما ليک يو تاريخ پاتي شي.

شعر:

خبرې دروغ زړه کوي اے شيخه! هيڅ خبر نه ئي
روغ به ليوني شي که مسکې دې جانان اوليدو
د سحر صيب د شاعري نه د مقصديت، حقيقت، رومانيت،
فلسفي، عشق و محبت، فنا او بقا رنگونه وخت په وخت راپهيري

-

په درناوي

ډاکټر سلمی شاهين

ريسرچ آفيسر(سابقه) ډائريکټر پښتو اکيډمي

پيښور پوهنتون پيښور

"مردان بغداده پختون خواه پاکستان"

«خپلي خبرې»

زړه دے راله تور کړلو اشنا، د ټولو ښکلو نه

حوره د جنت کښي وي هم بيا د ټولو ښکلو نه

هسي درسمي ليکولو او تعريفونو څه معنی نه وي څه چي حقيقت وي هغه نه پټيږي.

زه د شاعري دعوي نه کوم چي چي زه يم، خو شاعري او ادب سره مينه لرم نه د غټو شاعرانو ادبياتو پسي گرځم. چي زما د شاعري تعريف او کړي او نه په تي وي او ميډيا باندې ځان ښاييم، څوک به چاله څه ورکړي څوک به چاله څه وکړي. څه چي وي هغه به وي. دا شاعري ستاسو مخکښي ده ښکاري چي د شاعري تاريخ کښي محفوظ يم، داسي خو څوک دوست وي څوک دښمن وي څوک به دې مني او څوک نه مني.

شعر:

چا راسره مينه، نه ياري، او نه وفا کړله

ځکه مي گيله ده، دلرېا د ټولو ښکلو نه

دا زما دردونه دي د پښتو شاعري او راتلونکي اولس ته د احساسونو ډالي او پيرزوني دي. زه دا ډاکټر پرويز خټک مهجور صيب، ډاکټر راج ولي صيب او سلمی شاهين مننه کوم

چي زما شاعري ئي د پښتو ادب پاره جگه كړه مخكښي تبصره وړاندې كړه د پيښور پوهنتون د مطالعه پاکستان ډيپارټمنټ يوې طالب علمي جينټي رضوانه بيگم (دړه لوندخور مردان) د ايم - اے مطالعه پاکستان ډگري اخستلو كښي پاکستانی شاعرانو كښي زما په ژوند هم مقاله وليكله او د ايم - اے ډگري ئي واخستله د رضوانه بيگم هم مننه كووم چي په مائي څه كړاؤ كړې دے - رضوانه بيگم ډيره با اخلاقه، پاك دامنه، مينه ناكه او با ذوقه تعليم يافته جينټي ده - د ادب ځنې ټيكداران بل نه مني خو دوى ته عرض دا دے چي گوته خله كښي وركړي او اوگوري چي داڅه دى، داسي نظير اكبر آبادي هم چا نه منلو خو چا هم پست او څر نه كړو، د حافظ الپوري بابا هم دا كبله ده معافي غواړم -

په مينه او درناوى

ايم طارق سحر

شاه ډهنډ - لوندخور مردان پختون خواه

﴿د سحر صيب حقله﴾

سحر صيب اوس د شاعرانو استاذ دے، په شعر او ادب ډيره پوهه لري پښتو ادب كښي طارق سحر صيب د پيژند كلو پامته داره نه دے يو زور شاعر دے او وده اته كتابونه ئي ليكلي دي - د پښتو ادب په شاعرانو كښي شمار شوې دے -

د قلم خاوندان، نوي كتاب چي هميش خليل صيب ليكلي دے د سحر صيب ذكر كړي دے وړاندې ورځو كښي پرې د پيښور يوې جينټي مطالعه پاکستان ايم - اے كولو كښي تهيسس ليكلي دي - دے نه علاوه هر څوك ئي ښه پيژني، د شاعرانو صف كښي ښه لوي او لوړ مقام لري - د ژوند او انسان په هراړخ كې ډوب نظر دے رومان او مينه، درد ئي د شاعري مركزي خيالونه دي نازك خياله دے زړ خوږ پيړي زما خو ډير پخواني ملگري دے په هر كتاب كې ئي زما ليك موجود دے ښه د نژدې نه ئي پيژنم -

هسي درسمي خبرونه، تعريفونو نه څه نه جوړ پيړي په ښاوت خو يو كتاب دوه ليكلي شى اته كتابونه هم څوك ليكلي شى - قدرتي شاعر دے نرم دله دے مينه ئي زړه كښي بے كچه ده خو چا هم ورله مينه نه ده وركړې پس دا كتاب او تاسو،

"زما دردونه" ٺي ٻيڻه ڪتاب دے

ڊيره مننه په درناوى

ڊاڪٽر پرويز مہجور خوشڪى پښتو اڪيڊمى پيښور

پوهنتون پاڪستان

﴿اے الله﴾

بده چي مي ٿبه وي، داسي توان ته رانه ڪري

بد چي مي خيالونه دي ربه داسي مانه ڪري

سمه راله مينه را، سم راله جانان را

بي ايمان نه دي يم هسي مي فنا نه ڪري

د سپورو اود ستغو نه اے ربه زه پناه غورام

بده چي مي ٿبه شي داسي ما خطا نه ڪري

ڊيردي گناهونه مي، بدو نه مي وساتي

بچ په خپل قدرت کا ما، چري ماريضا نه ڪري

آزار چي رانه څوڪ نشي، دالويه گناه زما

وساتي بلانه ما، ماتباه تباه نه ڪري

ٿبه ڪنبي خواږه راله راچوي شڪرو نه

بده نشي ٿبه مي ربه ماتنهانه ڪري

غلي غلي ٻيه يم، چي گناه نشي

بيا سحر دڇه شاعر شعر چي دعا نه ڪري

﴿اے ربہ!﴾

تعریفونہ ربہ! ستادی
 ٲول خیرونہ ربہ! ستادی
 ٲول دردونہ ربہ! ستادی

دنور چا ٲکٲی خہ نشته
 دبادشاہ ٲکٲی خہ نشته
 دگدا ٲکٲی خہ نشته
 ٲول زورنہ ربہ! ستادی
 تعریفونہ ربہ! ستادی

خوک چي وائی ڊیر نادان دے
 عجیبہ غوندی انسان دے
 دافانی فانی مکان دے
 آسمانونہ ربہ ستادی
 تعریفونہ ربہ ستادی

کہ ڊیر لوئی یمہ خہ نہ یم
 کہ خوش خوی یمہ خہ نہ یم
 کہ بد خوئی یمہ خہ نہ یم
 حکمو تونہ ربہ ستادی

دازما کمال خہ نہ دے
 دازما جمال خہ نہ دے
 داشعرونہ ربہ ستادی
 تعریفونہ ربہ ستادی

بہ چي تہ الہ اولوئی تہ رب ئی
 بہ چي شاو رب، صاحب ادب ئی
 بہ چي تہ اعلیٰ نشان اعلیٰ منصب ئی
 دسحروختونہ ستادی ماہنامونہ ربہ ستادی
 تعریفونہ ربہ ستادی، تعریفونہ ربہ ستادی

﴿غزل﴾

دا دنیا به داسی وی او زه به نه یم
دا فضا به داسی وی او زه به نه یم

دا وختونه به هم دا رنگی تیریری
دا دنیا به داسی وی او زه به نه یم

نور نور خلق به په دے دنیا کښی گرخی
دا بیگاه به داسی وی او زه به نه یم

لوئی کم عقل به په دې دنیا لوئی کا
داسدا به داسی وی او زه به نه یم

نور نور خلق به یاری او دلبری کا
دلربا به داسی وی او زه به نه یم

بازارونه به مستی کوی موجهونه
شور غوغا به داسی وی او زه به نه یم

د دنیا پسی به خلق لیونی وی
دا ادا به داسی وی او زه به نه یم

خو برویان به ډیر ارمان راپسی وکه
دا وفا به داسی وی او زه به نه یم

دا سحر به چرته تورو مقبرو کښی
نوم زما به داسی وی او زه به نه یم

﴿خه به نه وائيم له خلقو﴾

کتابونه پري ليکي شم
تفصيلونه پري ليکي شم
ښه ليکونه پري ليکي شم
دا چي زه وائيم له خلقو
خه به نه وائيم له خلقو

خوک دخدائې د پاره نشته
تسلي د پاره نشته ---
دياري د پاره نشته
داله زره وائيم له خلقو
خه به نه وائيم له خلقو

هر انسان دنيا پرست دے
هر انسان هوا پرست دے
هر انسان نما پرست دے
دا تراخه وائيم له خلقو
خه به نه وائيم له خلقو

ماهي خوک او نه موندلو
ما پير خان او کرلو
هسي زره مي او سيزلو
پير تاو ده وائيم له خلقو
خه به نه وائيم له خلقو

میننه لاره تر آسمانه

دوستی لاره د جانانه

نه پاگل یم نادانه

دا خواږه وایم له خلقو

څه به نه وایم له خلقو

لوئی خدایا ستا جامه ده

تا اغوستی قدیمه ده

د انسان دا ترانسه ده

دازه څه وایم له خلقو

څه به نه وایم له خلقو

حسد بغض به له تا کا

ښه او بد به دې په شا کا

تا به سپک تا به رشوا کا

دا ډیر ښه وایم له خلقو

څه به نه وایم له خلقو

ما مالداره اولیدلو

ما دین داره اولیدلو

سحر یاره! دنیا داره ولیدلو

نور به نه وایم له خلقو

څه به نه وایم له خلقو

﴿غزل﴾

اے محبوبا! زمانہ نہ ھیریري
 ٻيڪلي اشنا! زمانہ نہ ھیریري
 ٻيائستہ وجود دا ٻيڪلي منڍ دے گلي
 تہ ٻي وفا، زمانہ نہ ھیریري
 ٻيڪاري ٻيڪلا دي جو رجادو ڪري وو
 يوہ لمحہ، زمانہ نہ ھیریري
 پھ ڏيرہ مينہ جدائي ڪٺي دے غزل ليڪم
 تہ لا پروا زمانہ نہ ھیریري
 زما پھ تن زما پھ روح ڪٺي اوسي
 تہ ئي زما، زمانہ نہ ھیریري
 ماتہ ڪہ پتہ وے چي مابہ سيزي
 زما اشنا! زمانہ نہ ھیریري
 پھ تنھائي ڪٺي دے يادونہ راخي
 يمہ تنھا، زمانہ نہ ھیریري

زما د زير نہ دي غمونہ نہ ڄي
 ٻيڪلي ليلا! زمانہ نہ ھیریري
 تازہ ٻرہ هوشہ ٻرہ حواسہ ڪرمہ
 اے هوش ربا! زمانہ نہ ھیریري
 زہ ستانہ مينہ، ستا وصال غوارمہ
 زما شھا، زمانہ نہ ھیریري
 سحر بہ وائي د فراق غزلي
 تہ ڊبل چا، زمانہ نہ ھیریري

﴿محبوبان﴾

خه خوږيان به وي ددي زماني

خه محبوبان به وي ددي زماني

د چاپه خپل نړگي کښي خاي نه کوي

خه دلداران به وي ددي زماني

ظاهره ښکلي په باطن خيچن وي

خه خوږويان به وي ددي زماني

تابه مئن کا، بيا به تښتي له تا

خه دلبران به وي ددي زماني

اول به زړه واخلي بيا سيزي به ئي

خه رنگ ساقيان به وي ددي زماني

هسي خندا کا، نور د هيڅ هم نه وي

خه اشنايان به وي ددي زماني

اخلاص ددوي په کتا بچو کښي نه وي

خه رنگ ياران نه وي ددي زماني

سحر سيزلي ايرې شوي خلقه!

خه معشوقان به وي ددي زماني

نه مي ياران نه مي خپلوان وموندل

خه رنگ خپلوان به وي ددي زماني

﴿ستمگاره﴾

خماينكلي دلداره

تا پرينيودم په لاره

يك دم رانه جدا شوي

سنگ دله، دل آزاره

حيرانه، پریشانه

دا ولي شوي ويزاره

دارسم د خدائي نه دے

ظالمه! ستمگاره

زما دزرگي خوښ وے

تالاندي کړم گزاره

اول دي زه مئين کړم

بيا خان دي کړو نانجاره

دير ښکلي ښکلي لکي

د ښکلوي سرداره

وفا درپکښي نشته

سردار ئي خو ټي کاره

داغونه دي سم راکړه

زرگي دے کړو بيماره

ما هيرنه کړي دلبرے!

زما مينه، يادگاره

نه مينه، نه وفا شوه

سحر شولو دا غداره

﴿ بدرنگ خلق ﴾

بدرنگو ده با ئيللي دا دنيا ده
 خوش رنگو ده گټلي دا دنيا
 د ښکلو خلقو، ښکلي قسمتونه --
 بدرنگو دازلنه ده ژړلي دا دنيا
 چي ښکلي شوي نو ټوله دنيا ستا شوه
 د ښکلو پسي ډيره ده ختلي دا دنيا
 بدرنگه په خرواره ليتي نه وي
 په دواړه جامو ښکلوده خورلي دا دنيا
 په سلو کښي به يو وي، بدرنگه خوش نصيبه
 بدرنگه، بد نصيبه، آزمائيلي دا دنيا
 ښکليو ته هر څوک، په مينه مينه
 رټل وي دبدرنگو، ماکتلي دا دنيا
 بدرنگه لاله ازله خوارو زار
 خوش رنگه خوش نصيبه گزیدلي دا دنيا
 سحر چي هر څه وائي داربتيادي
 عمر وندي ډير او شو ما ليدلي دا دنيا

﴿ هر څه پاتي ﴾

زوال طرف ته لارم ستا يادونه رانه پاتي
 بودا شومه خپل خدايا ستا يادونه رانه پاتي
 د ځايه خوزيدې نشم، بي دمه غوندي پروت يم
 بازار شو رانه پاتي، محفلونه رانه پاتي
 د شپي به پاسيدمه، ماجانان به يادوولو
 وختونه وو د منيي، تير وختونه رانه پاتي
 دنيا فاني فاني ده نن به يم سبا به نه يم
 کورونه رانه پاتي ټول ځيزونه رانه پاتي
 نظر مي کارسم نه کا، ياره سړمي شولوداسي
 جهان رانه ټول پاتي شو خيالونه رانه پاتي
 دنيا ديوې ورځي خو دنيا کله پوهيږي
 دازمکه رانه پاتي، آسمانونه رانه پاتي
 مرگي ياره ارزان ده دا راځي ياره پخپله
 هوا سره رژيږمه، خوندونه رانه پاتي

خه شو هغه خلق د کورونو د کوڅو نه
 داهرځه پاتې کيږي، ټول مالونه رانه پاتې
 دنيا به ځما خوښه وه دنيا پسي په منډه
 غمونه رانه پاتې شو، کارونه رانه پاتې
 حکيم سره هم نشته، د زوروالي دارو نشته
 مرگي لره روان يم، اميدونه رانه پاتې
 عاشق ومه معشوق ومه د يار مينې شاعر کرم
 جانان سحر نه پاتې، هم عشقونه رانه پاتې

﴿ارمان دي پاکستانه!﴾

ارمان دي پاکستانه!
 په ما گران له کل جهانه
 زه قربان شمه له تانه
 زما خوښ ئي هم له ځانه
 ارمان دي پاکستانه!
 بجلی په تا کښې نشته
 ډوډۍ په تا کښې نشته
 روپی په تا کښې نشته
 دانله وایم له ځانه
 ارمان دي پاکستانه!
 که دی نو د مالدار دی
 که دی د جاگیردار دی
 که دی نو د دلداری
 مالیدلی په ښه شانه
 ارمان دي پاکستانه!

انصاف له تانه تلي
مذهب له تاوتلي
باطل سره ملگري
دا زړه مي پریشان نه
ارمان دي پاکستانه!

غريب پکښي ورتيږي
په اور باندي سوزيږي
دلوي نه مرکيږي
ريښتيا وایم جانانه
ارمان دي پاکستانه!

د چاپه لاس کښي نورو
دهغه هروختي شورو
دانور خلق نسکوروي
رشوت پکښي ارزانه
ارمان دي پاکستانه!

خپل ځان بچ کول گران دی
ډاکــه، قتل ارزان دی
واړه او لوئي بي ايمان دی
هرڅوک دی سرگردانه
ارمان دي پاکستانه!

حياله تانه لاره
وفاله تانه لاره
غزاله نه لاتانه لاره
د زړه مي له بيانه
ارمان دي پاکستانه!

روان ئي تباهي ته
د هر چا زړه کړسي ته
سم وگوره جولي ته
سحرڅه وکړي سېحانه
ارمان دي پاکستانه...!

﴿ غزل ﴾

پرېږده چي قصی د ژوندانه ځما تمامه شی
 پرېږده چي دا کلي دا کوڅه رانه ویرانه شی
 هروخت پریشانې، زه جدا جدا گرځېږمه
 پرېږده چي دارنگه دنیا نوره ډیره وړانه شی
 مرگ هم یاره نه وی د بي کاره ژوندانه ځني
 چي یار او د اغیار درته همه همه حیرانه شی
 راشه له مرگيه، چرته تلي ئي
 واخله روح مي واخله چي ليلا مي سرگردانه شی
 بیا به ارمانونه، افسوسونه تل ځما کوی
 پرېږده چي جدا شم محبوبا مي هم ستومانه شی
 زور ځه مرگيه ما سحر لې، ته لې زور راشه
 هر څوک په ما تنک دی چي دنیا همه خوشحاله شی

﴿ غزل ﴾

عادت دي کړمه یاره ناڅاپي رانه جدا شوي
 ستا هجر نه به مر شم، سمدستي رانه جدا شوي
 ما وي ځما جانان، ځما محبوب ئي زما جانه!
 په نه خبره لاري قدرتي رانه جدا شوي
 ځما خوږه جانانه، ته زما د زرگي خوښ وي
 واپس راله رانغلي، جوړ عمری رانه جدا شوي
 رښتیا دی خلق وائی، بي وفادا ټول خوبان وي
 وفا درېکښي نه وه، ډیر وختی رانه جدا شوي
 د مینې وي اوږدې اوږدې مزلې او سفرې
 یو وخت لا تلي نه وی، هوئی رانه جدا شوي
 جدادي یمه یاره، دا څه خاص خبره نه ده
 نصیب د سحر دادي، فطرتی رانه جدا شوي

﴿ عزت مي ٿول لاره ﴾

عزت مي ٿول لاره---

دولت مي ٿول لاره---

عظمت، ٿول لاره---

حيامي ٿول لاره---

وفامي ٿول لاره---

جفامي ٿول لاره---

قوت مي ٿول لاره---

عزت مي ٿول لاره---

ٿوند ڏيو وري، د خود داري ښه وي

ٿوند ڏيو وري، دلداري ښه وي

ٿوند ڏيو وري، د ښه ياري ښه وي

غیرت مي ٿول لاره

عزت مي ٿول لاره

زيرگي مي اوچو دلو---

خلق وڌير او سيلو---

سترگو وڌير او ٿرلو---

وحدت مي ٿول لاره

عزت مي ٿول لاره

د ښمن ناچارې وکړي

پاليتي دهاري وکړي

ډيري ناکاري وکړي

فطرت مي ټول لاره

عزت مي ټول لاره

د چاد سترگو لگيدو نه يمه

اوس وياړد گرځيدو نه يمه

خپل يار اشنا ته، د ورتلو نه يمه

حکمت مي ټول لاره

عزت مي ټول لاره

ددې د پاسه به نورڅه کچه شم

ددې د پاسه به نورڅه چرچا شم

ددې د پاسه به نورڅه خفه شم

جذبت مي ټول لاره

عزت مي ټول لاره

سحر! بس دے، ددې نه مړينه ټي

سحر! بس دے، ددې نه پړينه ټي

سحر! بس دے، کوجر، اجرينه ټي

شهرت مي ټول لاره

عزت مي ټول لاره

﴿گیله﴾

زۀ به خه وائیم اے یاره
گیله می ده بسیاره
ما دیر هر خه لیکلی
کتابونه له اشعاره
که دیر شعرونه وائی
خوک دی نه منی دلداره
دا هسی بناوت دے
په دے خه کی پری یاره
گیاه راته خوک نه بردی
نیکاره وائیم په جاره
نن مخ د مخ بازی دی
که خان کرم پاره پاره
دا چاهم محسوس نه کره
دمور ژبه سر داره

دبمن د پنتو دیر دے
گیله می د سرکاره
په شعر درته وائیم
پنتونه به کاره
پنتو د لیمی گل دے
خپل بنایست لری سینگاره
شیل که یمه خیر دے
زۀ نه یمه به کاره
پردی د خلقو خوین وی
ریشیا وائیمه واوره
که داد راله خوک نه کا
شاعر سدا بهاره
اردو که انگریزی ده
د خلقو د زړه دهاره
په هر خه باندې پوهه
سحر یمه خود داره

﴿غزل﴾

دنا اهلود خندا شو کوچ کره یاره!
 دکلی تلل په تاروا شو کوچ کره یاره!
 اوسیدل دلتنه گناه شوه کوچ کره یاره!
 یاران ټول رانه جدا شو کوچ کره یاره!
 زه ټات بات له کومې راوړمه غریب یم
 زه غریب یم مونږ رسوا شو کوچ کره یاره!
 مینه خپلوی، یاری، له چا کړمه، حیرانه یمه
 یاران ټول مې بې وفا شو کوچ کره یاره!
 داد مالدارو دنیا، داد خانانو دنیا...
 خلق خو ټول د دې دنیا شو کوچ کره یاره!
 زه خوشاعر یم محسوسومه، هرڅه، هرڅه
 نن د سحر نړۍ خفاشو، کوچ کره یاره!

﴿غزل﴾

لارې... بوډا شوي، ته له دنیا پریوتې
 له هره آشنا پریوتې، ته لاهر چا پریوتې
 لارو بهار دې، خزان دې راغې په رژیدو شوې
 جوړ خاورې کیږې، ته له هوا پریوتې
 کله جانان وي، کله مجنون وي
 مینه دې څه شوه، ته له وفا پریوتې
 ځوانی دې څه شوه، بهار دې څه شو...
 خلقونه ځان له، جدا جدا پریوتې
 خفه دلگیر ئی، څه پریشان غوندې
 ته له مسکا پریوتې، ته له خندا پریوتې
 ذرې ذرې شوې په ځان اخته ئی
 سحر! لارې ته له هر کاره، هم له جفا پریوتې

﴿پیغله﴾ د چشمو په لیدو می زړه درد وکړو

چشمی دې مبارک شه ښځې لاره شوې بودی،
مرگي لره روانه شوې ختمیږی دې قصی،
یو ورځ وې ناوې ناوې یو وره غوندې جنیې
نرې د گلو خانگه وې په سر کښې دې غوتی.

په غاړه دې امیل وو د سرو زرو آویزان
پستی پستی خبرې، خومره خوږ به هر بیان
په زړه کښې به پرته وې لکه ښکلي یو جانان
داتوري توري زلفي وې خواږه خواږه چشمان
په مخ به دې خندا وه هر وخت به وې مسکي
چشمی دې مبارک شه ښځې لاره شوې بودی.

ښکلي دے وجود وو ښځې ښکلي دې خندا وه
یو نور وو ستا وجود کښې عجیبه یوه رنراوه
پستی پستی دے سترگي، غما ښکلي دلربا وه
میننه میننه، مینه وې هر رگ کښې دے وفا وه
یا حوره د جنت وې درنه جوړه شوه ابی
چشمی دې مبارک شه ښځې لاره شوې بودی.

په سترگو دې پردے شوې اوس کتل نه شي کولے
د لکیره ئي په زړه کښې اوس خندل نه شي کولے
نظام دې ټول خراب شو هیڅ خوړل نه شي کولے
وجود دے شو بے دمه، پاسیدل نه شي کولے
افسوس چي تانه جوړه شوه زړه زړه بو جی
چشمی دې مبارک شه ښځې لاره شوې بودی.

حیران یمه زه، خداینگو چي دا څه وی او څه اوشی
یو ښکلي دلربا وی، محبوبا وی، بیا څه نه شي
دې هر څه ته چي گورمه، رگ رگ غما خفا شي
درد یرمه، خوږ یرمه دالیک غما په زړه شي
یو خوب وی او یو خیال وی دا ژوندون یوه سیلی،
چشمی دې مبارک شه ښځې لاره شوې بودی.

﴿ملنگ یمه﴾

فقیر یمه ملنگ یم ملگانوله څوک نه ځی
 ملنگ یمه فقیر یم فقیرانوله څوک نه ځی
 عاجز یم، درپه دریم عاجزانوله څوک نه ځی
 رنځور یمه، بیمار یم، رنځورانوله څوک نه ځی
 دا دورد مالدارو، یاره خلق د مالدارو نه تاویری
 دا دورد غټانو، یاره خلق د غټانو نه تاویری
 په ما او تا څوک څه که یاره خلق د خانو نه تاویری
 څه طمع وی څه پره، یاره خلق د شاهانو نه تاویری
 زه څوایم څه می نشته د څوارانو له څوک نه ځی
 فقیر یمه ملنگ یم ملگانوله څوک نه ځی
 دلوری نه مرکیرم د جامو درک می نشته
 د سر سوري می نشته، د کوټو درک می نشته
 په خټه اوړی تری، د دانو درک می نشته
 دردیږمه له رنځه، د دارو درک می نشته
 چي څواروی او غریب وی بیایارانوله څوک نه ځی
 فقیر یمه ملنگ یم ملگانوله څوک نه ځی

پریشانه دردیدلي، ژیدلي یم نو ځکه داسي لیکم
 ماهر څه ډیر لیدلي، دردیدلي یم نو ځکه داسي لیکم
 کچکول زما په غاړه گرځیدلي یم نو ځکه داسي لیکم
 مضمون په شعر ږد مه پوهیدلي یم نو ځکه داسي لیکم
 رښتیا په شعروایم غریبانوله څوک نه ځی
 فقیر یمه ملنگ یم ملگانوله څوک نه ځی
 زه رعب او دېدېه، شان و شوکت له کومي راوړم
 راکړي چي خدای نه دے، زه عظمت له کومي راوړم
 دنیا خو په قسمت ده، زه دولت له کومي راوړم
 عزت هم د الله دے، زه عزت له کومي راوړم
 زه بیا هم یو انسان یم، انسانوله څوک نه ځی
 فقیر یمه، ملنگ یم ملگانو کا څوک نه ځی

﴿کلیه! تانه خارشم﴾

تازۀ ځنگه کلي کور کړم
تازۀ ځنگ د زړۀ ټکور کړم
تازۀ ځنگ د سترگو تور کړم

تا کښي اوسپړی عجیبه ښاماران
تا کښي اوسپړی عجیبه شرمخان
تا کښي اوسپړی ځنگه بد بلاگان
تازۀ ځنگ په زړۀ راخوړ کړم
تازۀ ځنگه کلي کور کړم

د بے درد بے وفاؤ کلي
د بے خونده بے خداؤ کلي
د بے مني، لاپرواؤ کلي
تازۀ ځنگ په زړۀ نسکور کړم
تازۀ ځنگه کلي کور کړم

دلته کښي ټول دنیا پرست دی یارم
دلته کښي ټول هوا پرست دی یارم
دلته کښي ټول دولت پرست دی یارم
تازۀ ځنگ په زړۀ رنځور کړم
تازۀ ځنگه کلي کور کړم

د بد اخلاقو شریرانو کلي
داد بد نیته، حاسدانو کلي
د فسادپونو، شیطانونو کلي
تازۀ ځنگه د زړۀ نور کړم
تازۀ ځنگه کلي کور کړم

دلته د مال او د جاگیر چرچاده
دلته د خان او د وزیر چرچاده
دلته د زړۀ او د ضمیر چرچاده
تازۀ ځنگه د زړۀ زور کړم
تازۀ ځنگه کلي کور کړم

زۀ خم ، د مینې او وفا کلي ته
خم د اخلاص او د رښتیا کلي ته
زۀ درنه خمه د رضا کلي ته
تازه ځنگه زۀ خپل رور کرم
تازه ځنگه کلي کور کرم

دلته کښې لوي لوي کيرن او سپړی
دلته کښې لوي لوي دروغژن او سپړی
دلته کښې هریو سم دښمن او سپړی
تازه ځنگ کوڅه او کور کرم
تازه ځنگه کلي کور کرم

داسې وطن او داسې کلي کښې به څه او کرمه
داسې کوڅو او داسې کور ته به زۀ نه او کرمه
بې مینې خلقو کښې به یاره! څه د زۀ او کرمه
تازه ځنگ د سحر گور کرم
تازه ځنگه کلي کور کرم

غزل (خان ته)

لاړلي رنځور شولي د دنیا د کاره پریوتی
هیڅ نه شي کولی د دنیا د کاره پریوتی
باغ بهار د څه شو او بنائسته ځوانی د څه شوه
یار یاری د څه شوه د اشنا د کاره پریوتی
میننه میننه مینه او د هر چا دلریا به وے
ټول وفا وفا وے د وفاد کاره پریوتی
خالق خوشحالی کوی، مستی کا، او موجونه کا...
مراوي مراوي کیري هر سبا د کاره پریوتی
ستا بنائسته وجود بے دمه شوې غلي شوې دے
خان له پریشانه تۀ جداد کاره پریوتی
کله به شیرنه، او تۀ کله به فرهاد شولے
ټول ښکلا ښکلا وے د ښکلا د کاره پریوتی
لاړلي تۀ پریوتی سحر! د مرگی په لور
خاوري خاوري کیري، تۀ سداله کاره پریوتی

﴿غزل﴾

ته چي كله تلي ئي، زه هغسي غم خواريم
روغ زره مي خوږيږي، زه په تا پسي بيماريم

زه ستا د وفا او ستا د مينې ډير عادت وومه ---

هغسي پریشانې، ياره! هغسي دلداريم

هيڅوک داسې نشته چي وفا او مينه راكړي ---

ستري كړمه هجردي، زه هغه به قراريم

داسې رانه ورك ئي پته نشته ده چي چرته ئي

زړه مي ليوني ده، بيا هم ستا په انتظاريم

ولي او سحر! دومره درد دومره احساس لري

برخه د ازل مي ياره! ځكه غمگساريم

غزل (څه او شو)

دا څه وو او څه او شو عجيبه زمانې تيري شوي
بهار وو پسرله وو د گلونو مودې تيري شوي

ياران چي د محفل وو په روږ رانه جدا شولو
ورك شو چرته لاره، هغه ټكله قصې تيري شوي

ماليار وومه د گلو چار چاپيره خوشبوياني ---
باغ تالا والا شو په گلزار مي پهرې تيري شوي

چرته څوك موندې نشي، په كومه گوري تلي دي
لار، كورونه خوشي، څومره ټكلي مزي تيري شوي

ما چي به كتل د يار د مخ نه شرميدم به زه
بني معشوقي تيري، څومره بني دلبرې تيري شوي

زه بوډا بوډا شومه، ځواني په بله لارله
مستي په بله لارله، د زړه خبرې تيري شوي

څه وو ايم ياره! دغه ورځي شپي دي مخكښي دي
دا يو غنيمت ده څومره څومره لمحي تيري شوي

ټكلي ټكلي خلق دي مرگي يوه نمرې كرله
له سحر! تير به شي، ستاهم ورځي تيري شوي

د غریبه شانی وومه --

يو تر پيدلي اسپه ---
 سترې كيدمه به نه ---
 زه خو پيدلم به نه ---
 زه ودرېدلېم به نه ---
 يو رنگينې په زړه كښې ---
 يو خوشحالي په زړه كښې ---
 ارمان ارمان ځواني ---
 ځما نه لارلې ---
 كله جانان به وومه ---
 كله مجنون به وومه ---
 كله فرهاد به وومه ---
 كله شيرينه به ووم ---
 په گلزار ونو سرووم ---
 او اوس ---
 تنها ناست يم ---
 ياره بډيا شومه زه ---
 د ځان په سوچ كښې يم ---
 هيڅ څه كولې نشم ---

ځلي نه خندا تلې ده ---
 زړه نه مستې تلې ده ---
 زړه نه وفا تلې ده ---
 زړه نه جفا تلې ده ---
 ارمان ارمان ځواني ---
 ځما نه تلې ئې ته ---
 تاييا موندلې نشم ---
 بيا ژوند كولې نشم ---
 بيا ژوند را تللې نشي ---
 ځواني موندلې نه شي ---
 بيا به د خاورو سره ---
 زما وختونه ياره ---
 ارمان ارمان ځواني ---
 زما نه لارلې ---
 گورې په كومه لارې ---
 گورې په كومه لارې ---

﴿غزل﴾

خوک هم یاری نه کری خلقه! ډیر یاران مې وکتل
ما چي یاران او کتل درمند زړگی مې وژل

ما به ئې وفا کړله یار به مې جفا کړله
زړه به وو مین ځما یار به هسي او خندل

ما ډیره یاری کړله زړه ئې ځما سترګه کړو
میننه ورپکښې نه وه، سپک په تله اوختل

ډیرو محبوبانو به ځما مینه دروغ کړله
بیامې ورته نه کتل رښتني زړه به وژل

ځکه ئې شاعر کړمه اور را باندې بل شولو
یار که داسې نه کول سحر به داسې نه لیکل

غزل (خپل محبوب ته)

ورک شولي اشنا ځمانه ورک شولي
ورک شوي محبوبا ځمانه ورک شولي

تش مې په خیالونو په سوچونو کښې ته پاتې شوي
لاړله وختونه سم رسا ځمانه ورک شولي

بیا راته ستا مینه ستا وصال یاره! ډیر گران شولو
ښکلي رنډا ورغ وه، په رنډا ځمانه ورک شولي

د بیلټون تیږه هوا وه، زه ئې یوړمه
ورک شومه لاتانه، په دنیا ځمانه ورک شولي

یاره ستا یادو په غمونو به زه صبر کړم
هیر به د سحر نه شي، رښتیا ځمانه ورک شولي

﴿غزل﴾

ټول ژوند مي تير شولو اشنا په اكو بكو كښي
 لارمه بودا شومه ، رسوا په اكو بكو كښي
 مست وومه په مينه ، په عشق د دنيا كښي
 هيڅ مي حاصل نه كړه ، شوم خطا په اكو بكو كښي
 هرڅه رانه تير شولو ، اشنا د سترگو آن كښي
 ښكلي غوندي خوب وو ، هر سبا په اكو بكو كښي
 ختم شو بهار ، زما د مينی او زه مرواي شوم
 پاتې مي دنيا شوه ، دا دنيا په اكو بكو كښي
 لاره قيمتي ژوندن مي لارلو ---
 هيڅوك د تا نشته ، شوي تنها په اكو بكو كښي
 هيڅ ډډي مي نه لگي ، اوس دے فاني دنيا ته
 ترمي ترمي لارمه ، هوا په اكو بكو كښي
 ښه پسرلي ، زما د ژوند رانه تير شوي دے
 نه راځي بهار ، كه كړم ژبا په اكو بكو كښي
 ولي اے سحر! دا يو درد د تا په زړه كښي دے
 ورك به شي ، فنا به شي ، فنا په اكو بكو كښي

﴿غزل﴾

زړه دے راله تور كړلو اشنا د ټولو ښكلو نه
 حوره د جنت كه وي ، هم بيا د ټولو ښكلو نه
 دې د پاسه مينه او وفا به زه د چا كړمه
 وتي ده دا مينه او وفا د ټولو ښكلو نه
 هيڅ اعتبار چي او نه كړئ عالمه په هيچا باندي
 ښكلي لا پرواه وي ، يم تنها د ټولو ښكلو نه
 هسي به دي او سيزي او شي به ته ايرې ايرې
 زه ئي سوزولي ، يم جدا د ټولو ښكلو نه
 ځكه داسي وايم سحر مينه داسي كړے ده
 واخله ښكلي ربه! دا ښكلا د ټولو ښكلو نه

غزل (يوه جينئ!)

نن مې اولیده په لاره
يوه جينئ وه مزيډاره
عجيبه غوندې پيداوه
ماور وکتل پيسياره
حُسن نه وو عجيبه وو
زۀ به څه وائمه ياره
خدائى راته ښکاره شوه
ماکتل به رب د پاره
مې حيران ورته زړگى شه
هر عضوئى خوشبوداره
دانرئ د گلو ځانگه ---
تابه وئ چي له گلزاره
ځمانه ووځى د زړۀ نه
سحر راوړۀ په اشعاره

غزل

دا به مې نصيب وو زۀ د چانه گيله نه کړمه
برخه مې بيلتون وو ، دلريا نه گيله نه کړمه
پرېږده چي ظلمونه ستمونه دي په ما کوى
دا ځما نصيب دے د هيچا نه گيله نه کړمه
خلقوته چي گورمه خفه شمه، سوچونه کړم
کانرې په زړۀ کيږدم، محبوبا نه گيله نه کړمه
بيا به د ابهار د ژوندانه ، ځما اونه مومي
راشه مې لې خواله زۀ د تانه گيله نه کړمه
هسي په ځان ژرامه د زړۀ دردونه ليکمه
دا خوزۀ شاعرئم، د ليلا نه گيله نه کړمه
هر څه په نصيب دى د برخه دا ازله وه
باد د پسرلى څنگه د هوانه گيله نه کړمه
ځنى قسمتونه تقديرونه ياره وى داسي ---
ليکم په قسمت غزل اشنا نه گيله نه کړمه
ټول عمر سحر! په فراق کښي ئې ستى کړلے
ځکه به پرواه يم د سبانه گيله نه کړمه

﴿غزل﴾

زړه دے راله تور کرلو اشنا د ټولو ښکلو نه
 حوره د جنت که وی، هم بیا د ټولو ښکلو نه
 چاراسره مینه، نه یاری او نه وفا کرله
 ځکه می گیله وه دلربا د ټولو ښکلو نه
 ستا په ډیره مینه کښی دلبره لیونی شومه
 ځکه زه گرزیږمه، تنها د ټولو ښکلو نه
 زړه دے راله او چوو او روح دے راله سترے کرو
 ځکه داسی وایمه لیلا د ټولو ښکلو نه
 څه به درته وایمه حالونه زه د خوږ زیږگی
 تا سومی ښه وینی، زه جدا د ټولو ښکلو نه
 ځکه داسی وایم سحر مینه ډیره کرے ده
 واخله ښکلی ربه! دا ښکلا د ټولو ښکلو نه
 ښکلی خو د چاسره وفا او مینه نه کوی
 ځکه سحر لیکسی دارښتیا د ټولو ښکلو نه

* د گندړکه پېښوره --- ! *

د گندړکه پېښوره --- !
 دشور ډکه پېښوره --- !
 څومره سخا ئی ---
 ستا فضا ټوله گنده ده
 ستا هوا ټوله گنده ده
 ستا هر خوا ټوله گنده ده
 نن د تا حالونه وایم ---
 نن د تا رازونه وایم ---
 پخوانی ښکلی باگرامه --- !
 خفه کیږمه رانه مه ---
 هیڅ وفا په تا کښی نشته
 هیڅ حیا په تا کښی نشته
 حیا ټوله تا نه تلی ---
 څومره خلق ستا لمن کښی
 خویو بل باندي شکونه
 یو هم ښه په تا کښی نشته
 فرعونان در کښی اوسپری
 باداران در کښی اوسپری ---

سم خدايان درکښي اوسپړي
 خپل خيالونو کښي اوچت ځي
 خو اوچت گوري الله دے۔۔۔
 خوږزيان درپکښي نشته
 سم ياران درپکښي نشته
 د محل ، پيسو په سوچ کښ
 دډوډۍ او کورپه سوچ کښ
 زندگي ئي کر مه تمامه۔۔۔
 کتابونه درکښي ډير دي
 تعليمونه درکښي ډير دي
 څه سبق په چا کښي نشته
 څه ادب په چا کښي نشته
 داستا ځنگه سبقونه ! داستا ځنگه کتابونه
 دهر چا خيال دے غلط دے۔۔۔
 مذهب لاره کډه يوره۔۔۔
 ستا دکلي د کوڅونه۔۔۔
 دهر چا يو خپل مذهب دے۔۔۔
 ستا فضا ټوله تياره ده ، ستا هوا ټوله تياره ده
 دهوکه بازه پيښوره،۔۔۔!

رشوت خور ئي پيښوره۔۔۔!
 ټول کرپټ ئي پيښوره۔۔۔!
 ټول آفت ئي پيښوره۔۔۔!
 مصيبت ئي پيښوره۔۔۔!
 کوم چي نه وي تا کښي شته دے
 په ظاهر ، باطن پمن ئي
 ستا غيرت او پښتو څه شوه
 ته خو زور پختونستان ئي۔۔۔
 انسان نه گوري انسان ته
 بس د سپي په نظر گوري
 هريو جال ستا د فريب دے
 د گناه ډکه باگرامه!
 ياره هيڅ به ترې جوړ نه کړي
 ستا انجام به گورې څه وي۔۔۔
 ستا مابښام به گورې څه وي۔۔۔
 لږ خو وگوره گريوان کښي۔۔۔
 اختصار مي درته ووئي۔۔۔

په اشعار مي درته ووڼي---

ماپه سترگو ټول ليدلي---

ستا هر ځاني دے ما کتلي---

زما زړه دے ډير خوږ کړي---

ځکه نن دې بدې وائيم---

دا په زړه کښي مي پراته وو

سحر ځکه داسي وایم

که ته ښه شوې پيښوره---

ښه به وائيم، مي د پلار دادا وطن ټي

ولي سترگي زموږ پټي---

لا هم نور پکښي ډوبیږو---

لا هم نور پکښي سوزیږو---

ډير افسوس اے پيښوره---

ستا کو څو ته مي سلام---

اوسيدو ته مي سلام---

خوارکو ته مي سلام---

څومره سخا ټي-- د گند ډکه پيښوره---

غزل

ډير ناوخته شه دلبره! هغه ښه وختونه تير شو

مي د ژوند ښکلي بهار وو هغه ښه وارونه تير شو

ما به ډيره يادولي، ته به خواله نه راتللي

اوس زه مراوې مراوې شوي، هغه ستا يادونه تير شو

اوس رنځور يم دلبره! په خپل ځان يم اخته شوي

پسرلي د ژوند ن لاره هغه ښه وختونه تير شو

ځما زړه کښ به دردونه حسرتونه او ستا غم وو

اوس د ځان فکر کښ ناست يم، هغه ستا غمونه تير شو

ستا په طمع طمع عمر زماني لاري صنمه!

لې مي خواله هم رانغلي، په ما ډير غمونه تير شو

ما د حُسن او د مینۍ نه به ډک غزل ليکولو

سحر گل وو مراوې شوي هغه ښه ليکونه تير شو

﴿غزل﴾

هيڅ به تري جوړنه کړي که دا ټوله دنيا ستا شي
نور به ليونۍ شي ياره تانگ به دے خطا شي

ډيرو هر څه کړي ياره چا تري څه جوړ کړي
دوه ورځي ژوندون دے دا هر څه به زرفنا شي

ژوند کښ هيڅ هم نشته هسي خيال او څه خوبونه دي
خيال او خوب به څه وي؟ څه به ستا او څه ځما شي

ښکلي ښکلي خلقو ورځو شپو هسي ورک کړي دي
پته ئي څه نشته، انسان تير لکه هوا شي

ما ياره ډير وليدل، ددې دنيا نه تير شولو
خاورو کښي پراته دي، سحر ځکه په ژراشي

﴿غزل﴾

حيرانه يم زه تاته بهارونه درنه څه شو
يو گل وي د گلاب سره رنگونه درنه څه شو

ستا ښکلي زمانه وه ښکلي ښکلي موسمونو
گلونه درنه څه موسمونو درنه څه شو

خزان درياندې راغے ته ئي سم ورژولي
تالا والا دې باغ شو ښه وختونه درنه څه شو

قدم اخستے نه شي نه په سترگو څه ليدے شي
ځواني ده تانه څه شوه ښه يادونه درنه څه شو

زه ځان کتي نه شمه اوس مرک لره نژدې ئي
دا څه درسره وشو، دورونه درنه څه شو

په زړه کښي مي يو درد دے زه هر څه ته خفه کيږم
په شعر کښي ئي ليکم، سحر و نه درنه څه شو

﴿غزل﴾

بيامي پته نه لگی چي رابه شم که نه
 اے ياره! ژوند فانی دے راپیدا به شم که نه
 پيرزيات دی د انسان مصیبتونه آفتونه
 ورکیرمه زه تانه، هویدا به شم که نه
 هرڅوک چي يو ځل تلي هغه بيا چرته راغلي
 عجیبه غوندي ژوندون دے چي بيا ستا به شم که نه
 په مينه راته وگوره اے ياره درنه ځمه
 ژوندون کښي وفا نشته بيا وفا به شم که نه
 سحر! ولي ليکي دا د غم ډکي غزله
 دا ځکه ژوند فانی دے بيا اشنا به شم که نه

﴿غزل﴾

اے د خاړو بُت احترام او محبت او پيژنه!
 لې ځان باندې نظر کا خپل عظمت او پيژنه
 دنيا باندې پوهيږي نور په هيڅ هم نه پوهيږي
 داسترگي دي کره وازي حقيقت او پيژنه
 په څيز باندې نظر کړي انسان نه ويني اے ياره!
 انسان ئي حيوان نه ئي آدميت او پيژنه
 بنگلو د پاره نه ئي د عهدو د پاره نه ئي
 الله د اتا مالک دے، ئي قدرت او پيژنه
 دا هرڅه که ټول ستاشي نوبه څه وشي اے ياره!
 فانی فانی دنيا ده، آخرت او پيژنه
 ادب او مينه زده کړه دي دنيا کړي بے ادبه
 جذبې د مينې راوړه، حيثيت او پيژنه
 سحر! هرڅه ډير شو، شوکمي د محبت
 انسانه مينه زده کړه ادبیت او پيژنه

﴿غزل﴾

وصال که نه وی محبوبا، نوستا غمونه چرته تلي نه دی
قرار که نه وی، دلبرانوستا دردونه چرته تلي نه دی

ستا په بيلتون ستا هجران هم خما وخت تيریږی
خیر دے که نه راځي دلبره! ستا یادونه چرته تلي نه دی

مایاره! ستا نه د وفا او مینې طمع کرله
میننه که نه وی دلریا ستا نفرتونه چرته تلي نه دی

خما د مینې سره میننه، د وفا سره وفا وکړه
میننه که نه وی وفا نه وی، بیا ظلمونه چرته تلي نه دی

عمر می ټول په بیلثانه، په جدائي کښي لارۀ
تا یادوم به په خیالونو، می شعرونه چرته تلي نه دی

ستا انتظار ستا جدائي را نه شاعر جوړ کړو
سحر به لیکي دا دردونه فریادونه، چرته تلي نه دی

﴿غزل﴾

اے د کرکي دکه! احترام او محبت او پیژنه
بغض حسد کاندي، آدمیت او پیژنه

دادوه ورځي ژوندن دے نن به یو سبا به نه یو
فاني فاني دنیا ده، صداقت او پیژنه

د روغ د تا پيشه ده، عادتونه د کافرو
دهوکه د را کي مه کړه، حقیقت او پیژنه

لوئي نه ئي او لوي کوي کم فهمه اے نادانه!
غریب شه غریبی کوه غریب او پیژنه

انسان ئي خو کارونه یاره کړے د خنا ورو
خپل ځان باندي نظر کا خپل عظمت او پیژنه

اخلاق در پکښي نشته او کارونه تر مطلبه!
مطلب او پیژنه، انسانیت او پیژنه

ژوند څه داسې نه دے چي بس به مهاره گرزه
هر څيز باندې نظر کا فلسفه او څه حکمت او پيژنه

موټرو په بنگلو او په عهدو کوي نازونه
لوئی د لوئی الله، ده ئي قدرت او پيژنه

سحر ته کوم ښه ئي چي کوي ته ښي خبرې
ښه نه يم خو دا وایم، نصیحت او پيژنه

خبريمه په شعر، په ادب او په ښه مينه
يار! ځکه غزل وایم، جذبي د محبت او پيژنه

غزل (زندگی)

لاړه بودا شوي زندگي دي ټوله ختمه شوه
دم درنه وتلي او ځوانی دي ټوله ختمه شوه

چي پاسي کښیناستي نه شي، چي کښیني پاسيدي نه شي
لاړه کمزوري شوي مستي دي ټوله ختمه شوه

تابه دلبري کرله، تابه ښه یاری کرله
وفا، مینه دي څه شوله یاری، دے ټوله ختمه شوه

تابه په ښه شان سره د زړه نه عبادت کړلو
اوس لاړي په ځان شوي، بندگي دے ټوله ختمه شوه

ناست يمه مرگی ته زه د مرگ په انتظاريمه
تارپه تار وجود دي، هم پیری دي ټوله ختمه شوه

لاړه هر څه لاړه اے سحر هوا يو لاړه ---
ورځي شپي دے لاړه شوخی دے ټوله ختمه شوه

﴿غزل﴾

ژوند که یاره! سخت دے حوصلې ورته اوچتي کره
 کور که دے اوښان وی دروازي ورته اوچتي کره
 ژوند د تکليفونو، آفتونو نه تفصيل دے
 خط که چرته ليکي بيا معني ورته اوچتي کره
 مه کوه نفرت، او تر بگنی یاره د چا سره ----
 غليم که دې پيدا شو بيا قلعي ورته اوچتي کره
 ژوند خود غمونو او دردونو يو داستان دے
 اوږه ئي د زړه نه بيا پښې ورته اوچتي کره
 ژوند باندې نظر کړم اے سحر څه وشو او دا څه او شو
 ليکه ښه ئي ليکه دا قطعي ورته اوچتي کره

فريادونه

خپله مور مو مړه شوه ياره سپيو با زانو او خوږو
 تورو بلاگانو، اژدها مارانو او خوږو
 مور راته ميره شوله، هر څه زمونږ نه لار لړه
 زړه مي خفه کيږي خلقه ډير دردونو او خوږو
 د چار مور چي ميره شي نو د پلار سترگي بدلې شي
 هر څه هوا يوره د ميرې غمونو او خوږو
 هسې تنگول کوي، دوی هسې بهاني کوي
 مال د پاره دا کوي، ئي بد نيتونو او خوږو
 موري ستا په تلو سره نيمگري شومه، خوار شومه
 خوار شومه غريب شومه، هم دې سوچونو او خوږو
 هيڅ وييلي نه شو، نه کولي شو ---
 هر څه دی په زړه کښي د خپل زړه راوونو او خوږو
 سمه خپله مور وی، خزانه د کائناتو وی
 هر څه مي يا ډيږي د خپل مور غمونو او خوږو
 ظلم او ستم مي دا نازک زړگي زغمي نه شي
 ځکه سحر ليکم هغه تير وختونو او خوږو

"خفه"

زره ځما خفاده رانه نور شعرونه نه کيږي
لاړه زندگي مې رانه نور کارونه نه کيږي

ښکلي مې ځواني وه يو بهار وو رانه تير شولو
هر څه راته نور شو، رانه نور دردونه نه کيږي

ټول وفا وفا و مه زه ټوله مينه مينه ووم
لاړه هر څه لاړه، رانه نور يادونه نه کيږي

کرانه زندگي شوه وار خطا وار خطا کيږمه
دغه د زړه زور وو، رانه نور زورونه نه کيږي

لاړه سحر لاړه د ځواني وارونه تير شولو
ځان وټه حيران يم، رانه نور شعرونه نه کيږي

﴿د ارمان خبرې﴾

څه د جانان خبرې څه د جهان خبرې
څه د ارمان خبرې، څه د سبحان خبرې

ماپه کتاب راوړی، د خپل جانان خبرې
زماپه زړه دی پرته، څه د ارمان خبرې

څه د فنا خبرې، څه د بقا خبرې
څه مې حالونه د ژوند، څه مې د ځان خبرې

څه مې کيله د خلقو، د خپل احساس خبرې
څه مې د زړه خبرې څه د انسان خبرې

څه مې د مينی، څه د وفا خبرې
څه د قرآن خبرې، څه مې د گران خبرې

ځکه د الیکم چي شاعريم، سحر...
کوی په منیه، په ادب د اشاعران خبرې

﴿غزل﴾

مخ ته کته نه شمه خپل خان ته کته نشمه
 بهار وو پسر لے وو اوس جانان ته کته نشمه
 ښکلي ښکلي سترگي وي ښائست د سترگو لار لړ
 مراوے شولے سترگے مي چشمان ته کته نه شمه
 کير چا پيره ښکلي شو زمانه ښکلا لار لړ
 ستوري سپوږمي ښکلي، زه اسمان ته کته نه شمه
 ښکلي مي خوانی ياره وارد حسن تير شولو
 زړه مي غواړی هرڅه خپل ارمان ته کته نشمه
 تير وختونه ډير ډير رايا ډيری خفه کيږمه
 زه سحر پریشانه، هريو آن ته کته نه شمه

﴿تنها﴾

ټول عمر يوازی او تنها تنهازه پاته شوم
 ياره ستا فراق کښې په ژړا ژړا زه پاته شوم
 يار مي خواله رانغی که هرڅو مره ما وژل
 مينی ليونی کړم او رسوا زه پاته شوم
 څوک هم د چانه کيږی که هرڅو مره ئي مينه کړي
 وگورئ لږ ماتا چي جدا جدا زه پاته شوم
 هروختی په فکر او په خيال کښي د جانان يمه
 يار ستم ستم کړلو، وفا وفا زه پاته شوم
 ټول عمر فراق کښي او په درد کښي زما تير شولو
 دا سحر فقير فقير، خفا خفا زه پاته شوم

﴿غزل﴾

په زړه کښې مي اوسېږي په ټول تن کښې مي اوسېږي
خيالونو کښې مي اوسي په بدن کښې مي اوسېږي

زما د زړگۍ سر ئي ته ځما د روح حصه ئي
سندرې مي د زړه ئي په دهن کښې مي اوسېږي

عجيبه دے وه مينه او عجيبه دے وو حسن
گلونو کښې مي اوسي په گلشن کښې مي اوسېږي

د زړه د ننه اوسي گوري څه وجه ده يار!
ياديږي مي هر وختي، ته په من کښې مي اوسېږي

مودے اوشولے ياره ستا سحر دے مينه مينه
پرون کښې مي اوسېږي او په نن کښې مي اوسېږي

غزل (خپلي محبوبا ته)

زه په لارو کښې تا گورم او ته نه ئي
د راتلو لارے دے څارم او ته نه ئي

عجيبه غوندې کتل وو چي مڼ شوم
شپه او ورځي زه ژړيږم او ته نه ئي

ما ته څه پته دلبرے چي به داسي
ډير به تا پسي خوړيږم او ته نه ئي

تا په لاره کښې غم راكړو زه دے خوړ كړم
گوري كومه باندې تلي زه درديږم او ته نه ئي

چا ته نه و ايم حالونه چي په زړه کښې زما څه دي
پت پت تا پسي كړيږم او ته نه ئي

ستا په طمع په ارمان لارو ته گورم
ستا په مينه کښې ژړيږم او ته نه ئي

چري هم به زۀ دتا سره په لاره تلې نه وم
ستا فراق ذري ذري کړم او ته نه ئي
زما زۀ کوی نري نري دردونه ----
ستا هجران کښ زۀ خوړېږم او ته نه ئي
لې خو راشه ما غريب عاشق د پاره
لوگي کيږمه، سوزېږم او ته نه ئي
اوس زۀ ستا پسي په کومه لوري لاړ شم
سودائي شوم، ليونۍ شوم او ته نه ئي
مي تر مرگه به زړگي نه هيره نه شي
يا دوم به دے دلبر ے لوگي کيږم او ته نه ئي
گوري ستا به سحر ياد وي او که نه وي
ستا يادونو کښ تنها تنها اوسېږم او ته نه ئي

اے زرگيه

زرگيه څه دے او کړل ---
داته په چا مين شوے ---
دا خو د لاري لولکۍ غوندي وه
دا خو د لاري بنا پيري غوندي وه
دا خو د لاري مسافره غوندي
داته په چا مين شوے ---!
گوري په کومه تلے ---
ډيري مودے او شولے ---
زرگي مي ژاري پسي ---
زرگي دردونه کوی ---
سم ليونۍ دے کړمه ---
زرگيه څه دے او کړل ---
داته په چا مين شوے ---!
ولے ته نه صبرېږے ---
د ښکالۍ ښکالۍ دنيا ---
تنے تنها دے کړمه ---
زۀ سودائي دے کړمه ---
زۀ ليونۍ دے کړمه ---

د يار يادونو سره ---
 د يار فکرونو سره ---
 زړگيه مل دے کر مه ---
 ما سره څه دي او کرل ---
 دا ته په چا ميئن شوے ---!
 پر پر ده چي اوس دردونه اوليکمه
 د خوړ زړگي خبري ---
 د محبوبا خبري ---
 وارونه تير دي زما ---
 دا ته په چا ميئن شوے ---!
 سحر! څه دے او کرل ---
 څه اوس يادونه کوہ ---
 څه اوس خيالونه کوہ ---
 څه اوس سوچونه کوہ ---
 څه اوس دردونه کوہ ---

* زما د لار محبوبا ---! *
 زما د لار محبوبا ---!
 گوري د کوم ځاني به ني ---
 گوري د کوم کلي ني ---
 گوري د کومو خلقو ---
 گوري د کومو کوڅو ---
 گوري د کوم لوري ---
 زما دے زړه ورے دے ---
 زه دے په سوچ کښ يمہ
 زه دے په خيال کښ يمہ
 زما نادان زړگيه ---!
 يو ځل دے بيا عاشق کړم
 يو ځل دے بيا ميئن کړم
 زما د لار محبوبا ---!
 زه خو دے نه پيژنم ---
 تا ما له درد راکړو ---
 تپوس کوي نه شم ---

چي ته د کوم کلي ئي ---
 زه ستا په لوري گورم ---
 زه هغه لارے څارم ---
 چي ته به کله راځي ---
 زما د لار محبوبا ---!
 زه ليوني به شمه ---
 ځکه شاعريمه زه ---
 ماله دے درد را کړو ---
 په ما دے اور بل کړو ---
 زه څه کولاي نه شم ---
 يادونه ما دردوي ---
 سوچونه ما دردوي ---
 چي راته دومره پته ---
 چي ته د کومي لاري ---
 زما د لار محبوبا ---!
 نور درته څه ووايم ---
 نور درته څه وليکم ---

ستا يو ارمان مې په زړه ---
 چي ته جانان وے زما ---
 زما په خوا کښ وي تل ---
 زما دے مپنه کړله ---
 په تش يادونو به زه څه او کړمه
 زما د لار محبوبا ---!
 ما چرته هير نه کړے ---
 زما به هير نه شي ---
 سحر، د زړه کتاب کښ ---
 هم په شعري دنيا کښ
 اوليکايے! --- اوليکايے! ---
 چرته به هير نه شي ---
 چرته به هير نه شي ---
 زما د لار ملگري ---
 زما د لار محبوبا ---!

﴿خپلي محبوبا ته﴾

ستا ټكلي اندازونه خمانه هيريږي
ستا ټكلي سترگي نظرونه خمانه هيريږي
ستا په كتلو به دلبري زه بل شاني شومه
ستا ميكده، ستا خمارونه خمانه هيريږي
ستا د وجود هره ټكلا څه عجيبه غوندي وه
د حسن ډكه پريوانه اندامونه خمانه هيريږي
چي رانه تلي ئي دلبري پریشانه يمه
د خپل زړگي تراخه دردونه خمانه هيريږي
خما د لارې هر سبا په تارويشانه به وو
ټكلي سبا، ښه سفرونه خمانه هيريږي
ما چي به اوليدي دلبري ليونۍ به شومه
زه بنديوانه شوم د زلفو، زنجيرونه خمانه هيريږي
سحر به ټول عمر، داستا په مينه وائي غزل
ټكلي وختونه، ښه يادونه خمانه هيريږي

﴿قطعه﴾

د خلقو په سلوك باندې زړگي خما خفه شي
چي بدو ته ئي گورمه زړگي خما نشه شي
انسان و ته چي گورم، انسان نه دې پاتي شوي
د خپل غرض دې يار، په غرض باندې اخته شي
د خدائي د پاره ما چري انسان ليدلي نه ده
په دې خبره خدايه دا زړگي خما خفه شي
انسان چي داسي شولو مونږ په كومه لوري لاړ شو
خيالونو كښن زه ډوب شمه، زړگي خما اوډه شي

﴿بښکلی﴾

بښکلی لیونی می کړی بښکلی رانه زړه وړی
خان باندي زه پوه نه شم بښکلی می هرڅه وړی

بښکلی، خلقه! بښکلی وی تعریف به ئی زه څه کړمه
کله می خواږه وړی، کله می تراخه وړی

زه ورسره مینه کړم، افسوس دوی مینه نه کوی
هسی راته گوری دوی ارمان می خان سره وړی

عقل رانه لارشی په خپل خان زه نه پوهیږمه
مینه مینه مینه شم، په حسن می دوی بڼه وړی

بښکلو سره مینه دا ځما ازلی برخه ده
وارد ځواني لاره، بیا هم دوی ځما نه زړه وړی

غم هم راکوی راله درد هم راکوی راله
ټول وجود می دوی وړی، سترگی هم بانړه وړی

هر وختی پریشانې، پریشانې یم د بښکلو نه
چرکه هم خپلیږی نه، د مینې بد دوی نه وړی

هجرد جانان خلقه ادیب کړمه شاعر کړمه
ټول عمر تنها تنها سحر هم بڼه دارنه وړی

﴿غزل﴾

لاړلو ژوندون ځما، بیا زندگی نه راځی

لاړلو بهار ځما، بیا می سپرلي نه راځی

ژوند باندي زه پوهه نه ووم هسی رانه لاړلو

بڼه وختونه تیر شولو، بیا می ځواني نه راځی

ډیرې مودې لاړه، په سبا سبا می تیرې کړې

لاړه هرڅه ورک شو، ځما بیا خوشحالی نه راځی

اولیده دنیا می یاره ډیر هرڅه می اولیدل

ځی په مخه ځی رانه، ځما تسلی نه راځی

مینه، محبت ډیره وفا به می زړگی کړله

لاړه نو بهار ځما، بیا دلبری نه راځی

او گورم که ډیر پسي ډیر که ئی لټون کړمه

توره شپه د ژوند شوله، بیا رنگینی نه راځی

لاړه د سحر دنیا لاړه د سحر بهار

نه راځی ژوند نه راځی، بیا زندگی نه راځی

غزل (خپلی بڅي ته)

چي نه دے ئيمه په خوا کښ ارمانونه به مي اوکړي
 زما هر څه يا دوي به حسرتونه به مي اوکړي
 چي دے نه ئيمه په خوا کښ ، ډير يادونه به مي اوکړي
 چي زه ورک شمه له تانه ، ډير خيالونه به مي اوکړي
 ماته شپه او ورځي دعا کړه چي ژوندي يم ستا د پاره
 په ژړا ژړا به ژاړي ، افسوسونه به مي اوکړي
 هيڅ څوک نشته چي په سردي بيا لاس کيږدي
 بيا خپل لاس به دے په سروی ، ډير سوچونه به مي اوکړي
 ځان ته گورم ، تاته گورم ، کړم دردونه ستا د پاره
 تورماران به دے په خله کا ، احساسونه به مي اوکړي
 لاره وارد عمر تير شو بيا به چرته هم زه نه يم
 بيا نه مومي سحر خپل ، ډير دردونه به مي اوکړي

﴿جانا نه بدی لکم﴾

اے زرگيه داته څه کړي ؟
 دا خو ځواني نه ده ---
 پيري ده ---
 دامې مستي نه ده ---
 نيستي ده ---
 دامې بهار نه دے
 خزان دے
 زه د جانان به خوا کښې بدی لکم
 زرگيه بدی لکم ---
 دا ستا خو وارد ځواني تير شو
 دا ستا بهار دا ښکلا تير شو
 دا ستا ټول وارد مينې تير شو
 ستا ښکلي وارد سپرلي تير شو
 اوس ته د گل په خوا کښې بدی لکي
 ته د جانان په خوا کښې بدی لکي
 تل د ځواني سره بهار ښه وی
 تل په بهار کښې ښه دلدار ښه وی
 گل د بهار په لاس کښ ښکلي ښکاري
 يار د دلدار په خوا کښې ښکلي ښکاري

زۀ خو د منی زیره پانږه ټیمه
 لکه په منی چي گل بدې لگی
 داسي زړگيه ---!
 زه هم بدی لکم
 زۀ د جانان په خوا کښ بدی لکم
 که مینه هم په زړۀ کښ ---
 په باغ کښ بدی لکم
 چري بورا به وے ته ---
 چري مالپار به وے ته ---
 اوس پرېږدوه زړگيه
 وارونه تیر شولو ---
 وختونه تیر شولو ---
 مینه د گلو مه کړه ---
 مینه د ښکلو مه کړه ---
 خدائيکو چي بدی لکم
 بس دے قلم باندې جانان يادوه ---
 بس دے کتاب باندې خپل ځان سړوه
 سحر! بدی لگی ---
 اوس د جانان په خوا کښ بدی لگی

غزل

سترگي مي شوي سترې د ليدو په طمع طمع
 زړۀ مي هو سيري د راتلو په طمع طمع
 اے لرې جانان! تاته څه پته ځماده
 سترې ستا هجران کښ، د مودو په طمع طمع
 ته ځماد زړۀ وے جانۀ! ته ځما سبا وے
 ستا په انتظار، د خوشحالو په طمع طمع
 نشمه درتلي دلربا، ستا ښکلي سبا ته
 هسي زۀ لوگی شوم، د اسرو په طمع طمع
 بيا چري رانغلي، ياره هسي وخت تير پري
 لاري دي څارمه، د کتو په طمع طمع
 ډيره نا ممکنه ده چي ستا کو څو ته درشم
 مړ به شی سحر ستا د کو څو په طمع طمع

د انگريزي نه ترجمه شاعر Joseph Compell

﴿آزاد نظم بودې ښځه﴾

لکه سپينه شمع وي بليږي

په پاک او ښکلي ځايه کېږي

داسي ښائست-----

او ښکلي مخ وي د زړې ښځې

ځنگه چې يځنۍ کېږي-----

د نمر رڼا شې ته

داسي يو ښځه هم

د ډير کارونو، نه پس-----

د ډير عمرونو، نه پس-----

مراوې شې-----

ددې بچي ددې نه ټول تلې وي----

ددې خيالونه او فکرونه----

هم ساکن ولاړ وي-----

چې د زړې ژړندې د پل لاندې---

ښکلي اوبه بهيږي----

داسي بودې او زړه ښځه هم وي---

﴿غزل﴾

ځنگه ئې پوهه! د پيسو روونه ښه پيژني

ته د دنيا تارونه ښه پيژني، هم د فائدي کارونه ښه پيژني

قرآن نه لري د مذهب نه په گروهه لري

د موبائل، د کمپيوټر، تارونه ښه پيژني

خوږې خبرې، ښه اخلاق، دی درنه تلې ياره

د شرارت د شيطانې، خيالونه ښه پيژني

د خپل مذهب په کتابونو کېږي نادانه شولي

ته د دنيا خبرې ښه پيژني، هم د دنيا چلونه ښه پيژني

خپل ځان دې نه پيژني، انجام دې نه پيژني

سحر! ښه پيژني، د دلريا شعرونه ښه پيژني

﴿غزل﴾

په امید می ژوند تمام شه ته رانغلي
د ژوندون خما ماښام شه ته رانغلي

ستا په طمع او میدونو می ژوندون تیر شو
چي خما د زړه کلفام شه ته رانغلي

زۀ لوګی شومه په لارو لارو تاته
ستاد مینی دا انجام شه ته رانغلي

تاسره وه حقیقی، د زړګی مینه
پکښي سر زما سر سام شه ته رانغلي

خلق پوهه شوزما په پټه مینه
دا خبر زما په شعر کښي ډیر عام شه ته رانغلي

ستا په هجر کښي اوس ښه شعرونه لیکم
ستا په مینه کښي اوچت زما مقام شه ته رانغلي

ستا په مینه ستا په یاد کښي تنها ګرځم
دامي تاته یو پیام شه ته رانغلي

یادووم به دے کاته، هغه راتله دے
په سحر شولو نا وخته نمر په بام شه ته رانغلي

﴿محبوبه ته!﴾

ورک شولي جانانه!---

ته په کومه رانه لارلي---

زړۀ درپسي ژاري---

کوم طرف ته لاري---

زۀ په کومه باندې درشمه---

کوم لوري ته ورشمه---

خوږ دي کرمه ياره!---

زړۀ درپسي ژاري---

ستا دمخ---

د ميني---

تصور زما په زړۀ دے---

نه هير پرې ياره---

زړۀ درپسي ژاري---

کوم لوري ته تلې ئي---

لارو ته دې گورمه---

نه ئي په يو ځاني کښ---

پټ پټ دې زۀ گورمه---

زړۀ دې رانه وړې دے---

کيدی شي زۀ دے هير یم---

ما نه نه هير پرې---

زړۀ درپسي ژاري---

اووینه ما ياره---

بيا په لاره راشه---

زړۀ درپسي ژاري---

﴿خنی خلق﴾

خدایہ-----!

خدایہ-----!

زما زبہ دے سوزیدلی

داسی وائے

خنی خلق ما تول کا

خنی خلق دے چپچل کا

خنی خلق دے سیزل کا

خنی خلق دے خوئل کا

خنی خلق دے وھل کا

خنی خلق شرمول کا

خنی خلق ہیروول کا

خنی خلق مرکول کا

خنی خلق تیروول کا

ولی کری داسی انسان؟

خان تہ وائی مسلمان؟

انسان نہ دے خپلہ ربہ!

دادی خہ دی پیدا کری

زما عقل ور تہ زیر شی

دا وی غت غت بلاگان

دا وی غت غت شر مخان

دا وی غت غت میلوگان

دا وی غت غت شادوگان

د دوؤ پنبو وی بناماران

د دوؤ پنبو وی غت سگان

زبہ ئی تور لکھ تبی وی

مخ ئی کویر لکھ شکری وی

ئی خنکل پہ زبہ ولاہ

دازلہ بناماران

دازلہ لہرمان-----

ھیخ یو رحم پکنبی نہ وی

ھیخ کرم ئی لہ رب نہ وی

بیمار نہ پیڑنی خدایہ!

بودا نہ پیڑنی خدایہ!

معصوم نہ پیڑنی خدایہ

کمزور نہ پیڑنی خدایہ

حق ہیخ نہ پیڑنی خدایہ

چی دا خہ دی؟ او دا خوک دی

خناور د پاک مولا دی

ته به وائي اژدها ده---

ستا انسان سره څه کاندی

هيڅ ئي دم او درود نه وی

دوی د سپو هسي غپل کا

دوی د سپو هسي چيچل کا

انسان خس و خاشاک گنړی

انسان بڼکته بڼکته گنړی---

انسان هسي داسي گنړی---

انسان داسي عبث نه دے---

ئي په تن کښي لوئي نړگي دے

دا شاهکار د پاک الله دے

هر يو آه ئي تر خدائي رسی---

هر فرياد ئي تر خدائي رسی

رب ئي اوړی هر آواز---

دا تخليق د پاک الله -----

لږ دے پوهه ځناور کا---

د نړگي مي دا يو آه---

هر احساس مي لری آه---

تري نه جوړ شو دا اشعار---

د سحر د قلم څار ----!

غزل

زړه دې رانه يورلو، جانانه دادې څه اوکره
ډيره به شی گرانه، ځما جانانه دادې څه اوکره

اوس به ستا په خيال کښي ستا په فکر کښي زه اوسمه
ته به مي ارمان شي، اے ارمانه دادې څه اوکره

زړه ځما نازک دے خفه، کيږي دے خو پيږي ډير
ښه دې دا او نه کړل، په ما گرانه دادې څه اوکره

بيا به مي زړه وچوی، ليوني به ستا يادونو کښي
ته به گوري کوم ځاي، مهربانه دادې څه اوکره

بيا دې زه مين کړمه، دا گرانه شوه
بيا به زه ژيړمه، اے جانانه دادې څه اوکره

بيا به مي مين نړگي، مينه او وفا غواړی
بيا به وفانه کوي له ځانه دادې څه اوکره

ياره ستا په مينه، هم خوشحاله هم خفه يم
بيا به شم لوگی، زه تر آسمانه دادې څه اوکره

ښکلي ئي ډير خوښ وی، دی په ښکلي خطا کيږي زر
شو سحر يواځي، له جهان، دادې څه اوکره

غزل «مینه»

خلق زما خوښ وی خوپه چا کښي مینه نشته
 اشنا کښي مینه نشته، دلریا کښي مینه نشته
 زما ورکي زړه، ډیر دنیا پکښي اوسېږي
 کاکا کښي مینه نشته، په بابا کښي نشته
 د خوراک او د خبرو د دنیا سره ئي مینه
 دننه ئي زړه توروی، په لالا کښي مینه نشته
 ته قدر به ئي کړي او تا به پرېږوي په ډاگه
 یاران وی د مطلب، نن په اشنا کښي مینه نشته
 په خان به دے مښ کړی بیا به نه کوی دے مینه
 گيله یاره د چا کرم، په لیلا کښي مینه نشته
 ظاهره مسلمان وی دے په پټه منافق ---
 خدا کښي ئي هم چل وی، نن سبا کښي مینه نشته
 په شعر کښي دا سپینی سپینی حکه سحر وائی
 حیوان درنه جوړ شوي، هم په تا کښي مینه نشته

'رښتیا' نظم محبوبا ته!

ددې د پاسه به نورڅه کچه شم
 تازه د دره راشړلي يمه
 بیا په قیامت به می هم ونه وویښي
 تا په خپل خیال کښي زه وژلي يمه
 زما د مینې خواب دا خونه وو
 جانانه ډیر دې شرمولي يمه
 راضی کیدو له چرې راچي نه شي
 تا په تیرو تېرو وهلي يمه
 اوس نورو ښکلیو ته می زړه نه کیږي
 یار چي د کله نه رتلي يمه
 اول چلونډه د الفت زده کړه
 ولي په زلفو یار ترلي يمه؟
 د یاري طمع د سحر او نه کړي
 یار زه په سر سترگو و هلي يمه

﴿پردی خلق﴾

خايريه د پردو نه ---

تاويريه د پردو نه ---

قدريره د پردو نه ---

د خپلو نه پردی ښه وی

پردو نه آفریدی ښه وی

چی څومره درنه لری وی --

هم دوی ښه وی ---

هر څه نه لاروی ښه وی

نیکی هم دا پردی کوی

عزت به دے پردی کوی

خدمت به دے پردی کوی

مطلب به دے پردی کوی

عظمت به دے پردی کوی

مینه د پردو خلقو ---

یاری هم د پردو خلقو ---

دوستی هم د پردو خلقو ---

خاطر به دے پردی کوی

خوا به هم دا پردی لگی

خپل به دے په سروهی

خپل به دے ځیگروهی

خپل به دے تهر وهی

خپل به دے جاگیر وهی

حق به دے دا خپل وهی

خپل به دے دشمن د سر

یا د تورو سترگو سر

یا به وهی پښو په سر

خان په تا گنری به بر

کینه او بغض دوی کوی

مینه د پردو منه

یاری هم د پردو منه

کرکه د خپلو و منه

رور د رور دشمن وی تل

تړه هسي رشته د نوم

ماما هسي پوټه د نوم

خوي به د ماما څه وي
 خوي به د کاکا څه وي
 مينه بس د مور منه
 مينه د پردو منه
 کرکه د خپلو څه منه
 داهسي نومونه دي
 هر څه وخت بښنلي دي
 دهر څه دروغ نه دي
 ما هر څه ليدلي دي
 خپلو نه پردی ښه وي
 هر څه نه لاروی ښه وي
 ما سحر ليدلي دي
 ځکه ما ليکلي دي
 ټول به داسي نه وي يار...!
 دابه وي قسمت زما
 څوک که داسي نه مني
 راشه چي ئي و ښاييم

غزل

ستاد مينی د وفا هغه وختونه مي ياديږي
 د خپل زړه، هغه دردونه مي ياديږي
 تا مښ کړمه جانانه ستا خواږه خواږه کتل وو
 ستاد ښکلو تورو سترگو اندازونه مي ياديږي
 څومره ښکلي وې جانانه! په ښکلا دې زرگي يوږي
 هر اندام به دې بل رنگ وو، اندامونه مي ياديږي
 چي به رانغلي حيرانه به خفه ووم
 ستا راتله زما په لوري، قدمونه مي ياديږي
 ما به ډيره يادولي په خپل خيال کښي
 ستاد مينی او وفا، هغه خيالونه مي ياديږي
 بيارانغلي، زه دې پرېښودم په لاره
 ستاد مينی ستاد عشق، هغه سوچونه مي ياديږي

ستا فراق او مینى بښه غوندي شاعر کړم
بښه غزل او بښه شعرونه مي ياديږي

تا به هم په ډيرو خلقو کښي کتم زه پوهيدمه
د خپل زړه او ستا د زړه هغه رازونه مي ياديږي

چي به لارم به خفه وي، په تا پوهه
په تا پوهه، په تا پوهه ستا آهونه مي ياديږي

هر سبا به زه ولاړوم ستا په طمع
د سحر هغه راتله دے، ستا ليدنه مي ياديږي

هر څه

د څه نه هم څه نه جوړيږي
هر څه دي خاورې کيږي

وختونه خاورې کيږي
فکرونه خاورې کيږي

دردونه خاورې کيږي
پيسې دي خاورې کيږي

ډوډي دي خاورې کيږي
کتڼوي دي خاورې کيږي

ډگري دي خاورې کيږي
خوراک دي خاورې کيږي

دا ځنډاک دي خاورې کيږي
دا ژواک دي خاورې کيږي

کورونه خاورې کيږي
د نن کارونه د نن سره شي خاورې

ما بنام کنبی تشه سترې
ما تیر نیمه صدی کره

ما جور ترې نه ځه نه کره
دروغ نه رښتیا دی

بچی هم خاورې کیږی
بابا هم خاورې کیږی

دارنگ دي خاورې کیږی
دا شرنگ دي خاورې کیږی

دا خلق څه کم عقل
په هیڅ هم نه پوهیږی

والله که څه ترې جوړ کړی
هر څه به خاورې خاورې

سحر به خاورې خاورې
وختونه دی تیريږی

هر څه خلقه هیريږی
هر څه دے خاورې کیږی

غزل

خلقه زه شاعریمه ځکه ښکلی خوښ می دی
میننه میننه میننه یم ځکه تلی خوښ می دی

هر کلي چي او گورم، ښکلی په کنبی اوسی تل
گورم ئي په میننه تل، ځکه کلی خوښ می دی

څوک چي یو ځل لارشی هغه بیا کله راغلی دی
بیانه راځی چرے هم، ځکه دلي خوښ می دی

ښکلي خاورې شوی دی خاورو کنبی ذرې
اودرېرم دعا کوم، ځکه ځلی خوښ می دی

میننه او وفادار گلونه چنبه وی
دے سحر عاشق غوندي، ځکه ښکلي خوښ می دی

﴿ زۀ ﴾

الله نہ پیرنم خہ دے
 خُناور غونڈی پیدا یم
 نہ صورت باندی بنائستہ
 نہ سیرت باندی بنائستہ
 تولہ ورخ ہسی ووئیپریم
 خہ بی دھنگہ خہ بی تولہ
 کبرٹن یمہ پہ خان
 کینہ بغض تول زما دی
 تول کارونہ می خطا دی
 ہریو سوچ زما خطا ---
 پہ دنیا باندی زہ مریم
 بے ادبہ احترامہ ---
 خوریہ ژہ را کنبی نشتہ
 زہ ہر چاو تہ سپک گورم
 مر کوم ئی ----
 دھوکہ زما فطرت دے

بنہ ما ہرد دے دنیا ---
 د بل حق پہ ژہ خورمہ ---
 تنک نظرہ یم بد نیتہ ---
 دا حرص ہوا می ڈیرہ ---
 مرگی سم را پسی را غے ---
 بی د دینہ لہ اسلامہ ---
 بہ زہ مرشم ----
 توریو غاربہ خما خائے وی
 دغہ زہ یم ---
 دا سحر دے ----!
 پہ ہوا ژوندون کووم
 شپی او ورخی تیرومہ
 دغہ زہ یم دغہ زہ یم
 دا انسان ہریو انسان دے
 ربہ! خیر کرے خپلہ ربہ!

﴿قطعه﴾

قسم قسم ٻڪلي وي عقل مي حيرانه شي
ٽول ارمان ارمان شمه زره مي پریشانه شي

ٻڪلي عجيبه غوندي هره يوه زره وري
نازو اندازونه ئي هو ٻيوار ورتا نادانه شي

بيل بيل ئي رنگونه وي بيل بيل ئي خوندونه وي
خوڪ غوتي غوتي شولو خوڪ پڪڻي گلونه شي

رباعي

چاته سپک مه گوره ياره
دا انسان دے به شاهکاره

لکه ستا چي خنگه زره دے
داسي بل گنره دلداره

﴿غزل﴾

بيامي پته نه لگی چي رابه شم که نه
اے ياره ژوند فاني دے را پيدا به شم که نه

انسان د پاره دير مصيبتونه آفتونه
دا توره زمانه ده، هويدا به شم که نه

هر خوڪ چي يو خل لار شي هغه بيان نه راخي چرے
دستور خه اړولي چي بيا ستا به شم که نه

په مينه راته وگوره اے ياره درنه خمه
سبا کښي وفانشته، زه وفا به شم که نه

سحر خکه خوليکي داد درد دکی غزلي
عالمه ژوند فاني دے بيا اشنا به شم که نه

رباعی ۱

په حق باندي تل اوسه ټيټېره چاته مه
دا خلق فرعونان دی ښکته کيږه چاته مه
الله زمونږه رب دے بل څوک نشته
ضرر او نفع خدائي کړی، ټيټېره چاته مه

رباعی ۲

په څه باندي لوټي کړې ځان ته او گوره لږ ښکته
ته څه ئي څه به شي، ځان ته پوهه کړه په پته
دنیا ته، حاضر وخت ته، ځني مه گوره نادانه
ډير ښه ښه غور زیدلي، وخت وهلي دی په لټه

رباعی ۳

تيکدار ئي د رسمونو، پامته دار ئي د ظلمونو
يا دلدار د ښکلو جونو، هوا خوان ئي د مالونو
ته په بله بله سر ئي دا ته څه کوي پوهيږه!
مسلمان ئي، ته انسان ئي، ته مالک د عظمتونو

رباعی ۴

چا کښي مينه نشته وفا نشته درته وائيم
اخلاص نشته په چا کښي، رښتيا نشته درته وائيم
مينه لاړه هوا يوړه، وفا لاړه هوا يوړه
دښمن ډير دے کيږ چاپيږه، اشنا نشته درته وائيم

رباعی ۵

که ژوندي اوسي طاقت ځان کښي پيدا کړه
که اوچت اوسي همت ځان کښي پيدا کړه
د ژوند سختو نه دے تينښته نامردی ده
په قوت باندي ژوندون کا، او عزت ځان کښي پيدا کړه

رباعی ۶

مه ماتوه زړه د چا، بيا کله رغيږي دا
ټول عمر تور دا غ پري وي، کله صفا کيږي دا
زړه لکه شیشه وي داناز که وي---
عکس ئي صفا، نه ښکاري ټيټېري دا

رباعي ۷

مينه چي پيداشي په آسانه باندې نه ځي
 کرکه چي هم راشي درته وایم هسي نه ځي
 چي څومره درنه کيږي ياره ځان ساته له کرکي
 مينه وي که کرکه، هسي نه ځي داسي نه ځي

رباعي ۸

ښه خلق ورک شو ټول خراب پاتي شو
 که ښه هم شته دے په حساب پاتي شو
 څه خيټه ور، څه خوتې ور، څه گټه وردی همه
 په کومه لار شو، تاته خدايا لا ځواب پاتي شو

رباعي ۹

داژوندون څه توبه نه ده په احتياط باندې قدم پرده
 هر لمحہ خطر خطر دے خپل نظر ورباندې سم پرده
 داسي نه ده چي تيریږي نور څه نشته
 شپه او ورځ چي درنه لاره نو خپل نم پرده

رباعي ۱۰

سوال د چانه مه کړه، څوک څه نه نشي ورکولے
 څه به دا انسان وي، او څه ئي چونک موټي خزلي
 غواړه دهغه نه خزانې ئي ډکي ډکي
 نشته دي يقين دے، خپل هوس ئي شرمولي

رباعي ۱۱

ته په ځله باندې لاس کيږده چپه ځله اوسه مدام
 مه ويښه ته به واره، درته کر مه دا پيام
 خپله ځله کېښ حکمتونه، دی عقلونه څه بيسپاره
 سلامت به هميش اوسي چي مي واورې دا کلام

رباعي ۱۲

چاته مه گوره په سپکه سترگه ياره
 سپک نظر کړي د مخلوق زرگي آزاره
 خپل زرگي ته دي لپام او کره داسي بل وي
 دا خپل ځان به دي دورند نشي اے هوښياره

﴿قطعه﴾

ته په څه باندې کینه او بغض کاندې
ستا زما سره څه کار، زما ستا څه کار
دا دنیا یاره فانی ده مونږ به ځو نه
ځان ته وگوره په ځان شه خبردار
بل ته مه نیسه ته گوتې چې دې داسې
اول ځان و ته نظر کړه سم قدم کیږده په لار
دا وړې وړې خبرې دې کړه شاته
بیابانه ژاړې درته وایم په زارزار

ربا عی ۱۳

پابندی وی په بل شاني، آزادی وی په بل شاني
پاکۍ وی په بل شاني، مرداری وی په بل شاني
پابندی کښ سخته سخته، آزادی کښ نرمه نرمه
غریبۍ وی په بل شاني، مالدارۍ وی په بل شاني

غزل ﴿لوی خلق﴾

افسوس په لویو خلقو په هوا باندې سواره دی
په ما باندې سواره دی هم په تا باندې سواره دی
خانان مست وی په خپل مال، او په خپل مال باندې نا پوهه
سواره په ټولو خلقو، په هر چا باندې سواره دی
انسان د خاورو لوبښی دے په بره ولی درومی
لوئی د دوی عادت دے، په فضا باندې سواره دی
دوی ځان منفرد گنږی چې لا مونږه څه بلایو
کم فهمه دی به عقله، په دنیا باندې سواره دی
د حق نه لرې لرې پته نه لری چې څه دی
راځی به په بل مخه، په سبا باندې سواره دی
لوئی نه دی، ځان ته لوئی وائی کم عقل
الله دې ئی کړې پوهه، خپل ادا باندې سواره دی
پوهه شی به هله چې ورلاندی شی په خاورو
سحر! نه پوهیږی په قضا باندې سواره دی

رباعی

خان په نورو باندې برمه که برنه ئی
 ټول له خاورو پیدا شوی څه لرنه ئی
 ته له خاورو نه پیدا، یو ځل به خاورې
 کائناتو کښې، نه بل څه، ته غرنه ئی

رباعی

بد نیتی له هیچا مه کړه، ددې نه څه جوړېږي نه
 گرانه زندگی ده بد نیتی باندې سمیږي نه
 که ته وکړې بد نیتی، نو څه به اوکړې
 خان به هسي ورلوکی کړي، بد زړونه خوشحالیږي نه

رباعی

چي موره نه وی نو نیمگړې به ئی
 چي کوره نه وی نو زړه سترې به ئی
 په موراو کور باندې زړگی آباد وی
 دې پردو خلقو ته، خسنږې به ئی

غزل

زۀ به څه صفت د تا کرم په خوبانو کښې یو حوره
 ئی د مینې وفا ډکه ولې اوسې رانه دوره
 څومره ښکلی نازینه، با ادبه محترمه
 هر وخت زړه کښې ته زما ئی، هم په ژبه ته مذکوره
 ډیر په مینه احترام دے رانه نور خوبان په شا کړه
 اوس مې نوی محبوبا ئی، اوس مې ته ئی د زړه سره
 ستا صفت په کوم الفاظ کرم ستا ادب په کوم انداز کرم
 د وفا مینې سروره، اوس ئی ته زما دلبره
 تا د چا سره وفا کړه، مینه نه ئی پیژندله
 داربیتیا د تا عاشق دے ته ئی څومره بختوره
 داد شعرفن څه نه دے چي مې یو کړه
 ستا د مینې عجب خوند دے، ستا له مینې یم مجبوره
 ددې کرکې په دنیا کښې ولې مینه مینه کړې ته
 وفا مینه، یو پټ راز دے ښکاره مه وایه سحره

رباعي

که ته ځان ډیر ورنزدې کړي، خو د ځان او غریب نه کیږی
دواړه بل بل شانسې، د چالاک او مجذوب نه کیږی
داد رب قدرت دے هر یو څیز کښې ئې تضاد دے
بی ایمانه څنگه، چي نیکی او ثواب نه کیږی

رباعي

هر چا و ته نظر که، د انسان نه عقل زده که
کله څنگه کله څنگه، د آسمان نه عقل زده که
وگوره دا هر څه، کائنات هم یو کتاب دے
زمانه عقل زده که، د حیوان نه عقل زده که

رباعي

چي خواږه په چا کښې نه وی نو خواږه څنگه پیدا کا
چي تراخه نه لری زړه کښې نو تراخه څنگه پیدا کا
هر یو څیز په بیل بیل خوی الله پیدا کړو
چي سختی ورپکښې نه وی نو سختی څنگه پیدا کا

جانان ته!

دا زړه می راته وائی چي یوازے وسیدلي
هیڅوک می خواکښې نه وي په ما څوک نه لگیدلي
چي سوچ کښې د جانان زه چرته ناست وي غلي غلي
په خیال کښې د جانان سره، خبرې می کولي

چي ناست وي غلي غلي خپل جانان می یادولي
په یادو د جانان می خپل زرګي قلاړولي

زخمونه می د مینې په مزه مزه کتلي
په غم می د جانان دا خپل زرګي ټکورولي

دنیا نه لرې لرې څوک می خواله نه راټللي
تنها چرته زه ناست وم او ما څوک هم نه لیدلي

په چا کښې مینه نشته، مینه خلقونه وتلي
چي زه وي او جانان وے ما جانان و ته کتلي

دامينه مي رښتيا ده لکه هير او درانجه
غوښتلي مي تش هير، زه رانجه او ځه گرځيدلي

دامينه مي رښتونۍ د شيرنۍ د فرهاد
فرهاد غوندي په مينه کښي ما غرونه کنستلي

تنها تنها زه ناست وي په کرو هونو چرته لري
په هجر د جانان، ما په زارو زارو ژولي

په غم کښي د ليلا لکه مجنون په شاور تلي
قلم د سحر لاس کښي، او شعرونه مي ليکلي

﴿قطعه﴾

بازار کښي خوته گرځي، مقبره د تانه هيره ده
په خيال کښي خوته گرځي، هديره د تانه هيره ده
په غم کښي د بنگلي ئي، جنگله د تانه هيره ده
امريکي ته خوروان ئي، مدينه د تانه هيره ده

﴿قطعه﴾

زه بنده ساته، څومره درنه کيږي
آفتونونه ټول ددي ژبه لاندې
خوږه ژبه رونه تندی لوي غنيمت ده
تيزه ژبه گونج تندی کړي سري لاندې

﴿قطعه﴾

زه چي کوم ځاني ته ورځم، زړگي بائي ليمه
دا مي غمه کمزوري، حسن پرست يم
قدر کړي زما د مينې همه ټکلي
کرکه نه کړم زه په مينه زبردست يم

﴿غزل﴾

ستا جدائی ستا انتظار ستري کرم
 ظلم و ستم زده دلدار ستري کرم
 مودې کلونه شو دا تلي رانه...
 ښکلی سپرلی ښکلی بهار ستري کرم
 په هغو لارو چي راتللي ورته گورمه تل
 ستا د راتلو په طمع گورم هغه لار ستري کرم
 ما وے جانان مي اوموند، ما وے ارام مي اوموند
 ذري ذري شوممه خپل يار ستري کرم
 هيريري نه لامي په زړه کښي اوسي
 هروخت زړه ستري هر سحر ستري کرم

رباعي

د هرو گري څه عزت او احترام پکار ده
 خدمت د هر چا، او د هر چاهم، سلام پکار ده
 به احترامه، به ادبه څه انسان خو نه وي
 په هر شعر کښي سحر! څه پيغام پکار ده
 ځني خپلوانو نه پردی ښه لگي
 ځني گلانو نه ازغی ښه لگي
 چي نه ئي حسن، او نه مينه لري
 د داسي ښځو نه سړي ښه لگي

﴿غزل﴾

گوري په زړه کښې به دي ياد يم او کنه
 څه تلوسي کړي د ورتلو، چي ورله ځم او کنه
 د درخاني او په شاني، ماته د شيرني په شان
 زه ستا په خيال کښې، به فرهاد ځمه آدم او کنه
 په خپله جاله کښې ققنس غوندي ايري ايري شوم
 ستا به چشمانو کښې به وي، يار چرته غم او کنه
 ستا په يادونو کښې غزلي ښه شعرونه ليکم
 ځما په ياد او ستا په زړه به، چرته غم او کنه
 زما په ځله، زما په زړه کښې ته هميش پرته ئي
 گوري په مينه زما اخلي، ته به نوم او کنه
 ماته دلبري ددي کل جهان نه غوره ښکاري
 گوري سحر به ستا نظر کښې، داسي سم او کنه

ماته که وې پته-----!

ماته که وې پته چي بيانه راځي
 ما به د ځان سره بوتلي وې ته
 ماته که پته وه چي خوړ ځمه زه
 ما به طبيب غوندي د ځان سره ساتلي وي ته
 ماته چي جدا شولي زه پوهه شوم
 ما په ډيره مينه، په و فابو درکتلي وو
 ماته دا څه پته، چي بيانه راځي
 تا د کلي کورپته به ماته راښتلي وو
 اے زما دلبره! يونی شومه---
 تا موندلي نشم راته لږ به دي ليکلي وو
 ټول دروغژن نه وي رښتيا هم شته په دنيا کښې
 ستا نه گيله نه کرم، سحر مخکښې هم ژړلي وو

له کورونو روڼو---!
 له کورونو سړی ورک شی
 له دردونو سړی ورک شی
 دا کورونه کوڅی پاتی---
 دابناسته ښکلي منظرې
 هوا گانونه داډکې---
 داخوړې وړې دی لارې---
 دارنزارنرا ملکونه---
 داتیاره تیاره وختونه---
 داسپا---
 دابښکلي شپې---
 هرڅه وی او مونږ به نه یو
 دې دنیا نه سړی ورک شی
 داسې نه وی چې راغلي---
 عجیبه غوندې نظام---
 دا خبره ډیره ورانه---
 پته نه به لگی چاته---
 چې ته نه وي او که ته نه وي
 پوه شه پوه شه---
 درته وایم---
 چې دا څه دی---
 ورکیدل دی---
 ورکیدل دی---

﴿غزل﴾

ځنی خپلوانونه پردی ښه لگی
 ځنی گلانونه ازغی ښه لگی
 چې نه ئي حسن او نه مینه لری
 د داسې ښځو نه سړی ښه لگی
 چې په کلونو دے تپوس نه کوی
 داسې نرزدو نه دوری ښه لگی
 ننگ او پښتو هم د پښتون نخښه ده
 پښتون ننګیال او غیرتۍ ښه لگی
 ځنی په غټو غټو گوری په نشه کښي وی دے
 چې مینه کړی، نویا ساقی هم شرابی ښه لگی
 که د خپل کوروی چې په تاباندې ژوندون تنگوی
 څه به کړي داسې، بیا به تاته گاونډي ښه لگی

په الف ب چي نه پوهيږي، زه به څه ئي کړمه
په اشارو چي پورته کيږي، کتابي بڼه لگي

وجود رنځور چي شو، هر څه دے لارۍ
ښکلي ښائست، ښکلي شيا، ښکلي ځواني بڼه لگي

چي درله بڼه نه وي، خوږونه پرهيز و که مدام
چي پرې بڼه کيږي که تراخه وي داوښي بڼه لگي

سحر! شعر د عقلونو حکمتونو بڼه وي
د مينی خلقوته شعرونه روماني بڼه لگي

پخوا

يا زه بدل بدل شوم يا دنيا بدله شوه
پخپله ورته وگوره، فضا بدله شوه

پخوا به سادگي وه عاجزي به وه چارچاپيره
څه بله زندگي وه اوس صفا بدله شوه

پياده پياده مزلي به کولي ټولو خلقو
هوا کښي ټول روان دي دا هوا بدله شوه

ساده وو خوراکونه يا به ساک يا به پيتي وه
خوراک بدل بدل شو هم حلوا بدله شوه

شليدلي به جامي و ځنگونو نو کښي ټکري
د ښکلو زمانه شوه، هر ادا بدله شوه

دارسم دارسمونه دومره نه وو په زور شور
ليدلي مي هر څه دي ميلمستيا بدله شوه

پخوا پرده پرده وه ښځه نه شوه چا ليدلي
اوس سيري ئي جامي وي دا ليلا بدله شوه

پخوا به هر انسان په بل انسان خفه کيدو
سحر! زړونه کانري شو ژړا بدله شوه

رباعی

په آسانه زړګي مه بدوه چا سره
 رورسره، دادا سره، ماما سره
 چې زړګي یو ځلي روان شی نه ښه کیږي
 جوړه تریګنی شی، په ریښتیا سره

رباعی

په یو دم کښې زندگی ټوله تباہ شی
 یوه لویه زندگی ټوله هوا شی
 داسې تندریزه سړی دلري راشی
 چې نه خیال او نه گمان، به دې په خوا شی

غورو کړي!

پلاران مو څه شوپه دے غورو کړي
 نیکان مو څه شوپه دے غورو کړي
 کورونه هم تالا والا شو درنه
 بوداگان څه شوپه دې غورو کړي
 هغه دتورو خاورو لاندې تلي
 گاونډیان څه شوپه دے غورو کړي
 دومره نازونه ته په ځان او په جهان مه کړه
 خانان مو څه شوپه دے غورو کړي
 نن به ژوندي، سبا د خاورو لاندې
 ښه ځوانان څه شوپه دې غورو کړي
 چې په کوڅو کېنې گرځیدل به څه شو
 عاجزان څه شوپه دې غورو کړي
 ستا په شان دیرو شاعرانو ښه لیکل کړی دی
 شاعران څه شوپه دې غورو کړي

د ښو خلقو پسي

د ښو خلقو پسي مړ شوم
 خدايا څه شو ښکلي خلق
 دا دځه خلقو دنيا شوه
 داد چانه نه ده پټه ---
 انساني ژبه شوه ځنگه -- ؟
 انساني دنيا شوه ځنگه -- ؟
 ژبه ورو کښي اوسيري ---
 چي څه وائي بد به وائي
 چي څه اوري ---
 بد به اوري --
 يو خبره ---
 دويمه جنګ ---
 څومره بد بد ئي خيالونه
 څومره بد بد ئي نيتونه
 د سړي بچي څوک نشته
 خپل پردې وړيکښي نشته
 کشر مشر پکښي نشته --
 خپل پردې وړيکښي نشته
 خوږ، خواږه وړيکښي نشته

هر سړي د وچي خان
 هر سړي دے بد زبان
 د حرص هوانه ډک
 هر سړي ځان له فرعون
 هر سړي ځان له يو خان
 هر سړي وړکي خدائي
 هر سړي دے نواب خان
 هر سړي دے باچا خان
 هر سړي د بل خيال نه کړي
 د دنيا فکر دی وړي ---
 په صحيح ژوندون کښي مړي
 د ښو خلقو پسي مړ شوم ---
 د مطلب دنيا دنيا شوه ---
 د پيسو دنيا دنيا شوه ---
 په هوا باندې سواره ---
 په يو تال کښي دی راوړن ---
 د ښو خلقو پسي مړ شوم --
 د ښو خلقو پسي مړ شوم ---

﴿بدله شوه﴾

يا زۀ بدل بدل شوم يا دنيا بدله شوه
پخپله ورته گوره، دا فضا بدله شوه

پخوا به سادګۍ وه عاجزۍ وه ناپوهۍ وه
ښکلي زندګۍ وه اوس صفا بدله شوه

پياده پياده مزلي به کولي ټولو خلقو
هوا کښي ټول روان دی اوس هوا بدله شوه

ساده ساده خوراک به وو يا ساګ او يا پيتي
خوراک بدل بدل شو هم حلوا بدله شوه

شليدلي به جامي وے ځنگونا نو کښي ټکري
فېشن و ته و گوره، ځنګ ادا بدله شوه

دارسم دارسمونه دومره نه وو په زور شور
نخري شوي قسم قسم، ميلمستيا بدله شوه

پخوا پرده پرده وه ښځه نه شوه چا ليدلي
اوس سيري جامی گرځی نن ليلا بدله شوه

پخوا به هر انسان په بل انسان خفه کيدو
سحر! زړونه کانري شو ژړا بدله شوه

﴿غزل﴾

خما جانانه! ماته د ټولو نه نن ښکلي ښکاري

مخ دي رڼا کړی د سپوږمي غونډي سپيڅلي ښکاري

خما په سترگو کښي ښکلا ده که ستا مخ ښکلي دے

ښکلي وجود لري دلداره سم بخري ښکاري

ښکلي بدن، ښکلي ادا دے هم په طبع ښکلي

زما د زړۀ ئی، خما جانانه! د زړۀ ځلي ښکاري

څه نرم نرم د مالوچو پاغونده ئي سمه

خما ساده ساده جانانه ښه کو ټلي ښکاري

زۀ چي غزل درياندې ليکم غزاله ئي ځکه

سحر له راشه ديدن راوړه، غلي غلي ښکاري

رباعي

چي وخت تير شي شُکرو کره، هر لمحہ آفت آفت دے
 په سجدہ شه ذکر و کره، زور آورد خدائي قدرت دے
 بدو ورځو، بد وختونو نه په زوره آمان غواړه
 روغ وجود يولوئي نعمت دے، دانادره بڼه دولت دے

قطعه

په اختياط زندگي نه ده په قسمت ده
 چي راځي د ډير اختياطه سره راشي
 زندگي يولوئي قسمت غواړي ازل نه
 خوشحالي او تباهي له خپل قسمته سره راشي

خپل پرنسپل صاحب حاجي بهادر خان مروت
 چي لکي مروت ته بدل شو څلور کاله پس چي رخصت شو
 نونازک او شاعر زړه دفتر ته ولاړ ژاري او دا نظم
 ليکم- ۲۰۱۶-۰۱-۰۱

ايم طارق سحر ايس ايس تي کاتلنگ
 پرنسپل صاحب ته!

ستا کرسی خالي خالي ده
 ستا گدۍ خالي خالي ده
 ستا دفتر خفه خفه دے
 هر بشر خفه خفه دے
 ستا ميزونه په ژړا دی
 تيروختونه په ژړا دی
 قلمدان دې خفا ژاري
 استاذان هم خفا ژاري
 نو کران درپسي ژاري
 چاکران درپسي ژاري
 ستا دفتر کښ خاموشي ده
 کير چا پيره پکښي نيستی ده

وے ملنگ غوندي افسر
وے بل رنگ غوندي افسر
ته بل رنگ خو پرنسپل وے
وے ملنگ خو پرنسپل وے
ستا خيزونه په ژړا دی
ټول وختونه په ژړا دی
کله کله به ژړل دے ---
کله کله به خندل دے ---
ته معذور عاجز به ناست وے
ډير بي وسه دور به ناست وے
ته بهادر وے بهادر خانه ---
ته وے ډک له ډير ارمانه ---
چي به راغلم ته به ناست وے
اے بهادر خومره راست وے
نا غرضه به دي خان کرو
که ناوخته به زه راغلم
که بي وخته به زه راغلم
هره ورځ به دے احسان کرو
تا به هيڅ هم ماته نه وے
ته تنگ د له چا ته نه وے

زما زړه په تا چاڼه وو
د تا زړه خومره ساده وو
کله هم په برندو سترگو
کله هم په ژوند و سترگو
ما ته هيڅ نه دي ويلي
ما ته سخت نه دي کتلي
ستا ساده ساده خبري
په معنی کښي وي ژوري
دلته خلق وو ناپوهه
عجيبه غوندي به سوزه
ستا دا زړه چا نه ليدلو
زړه دے خلقو ته بنودلو
ستا قلم خفه خفه دے
هر قدم خفه خفه دے
زما زړه درپسي ژړي
ستا تصوير اته ولاړي
د کاتلنک وارونه تير شو
ستا د زړه دردونه تير شو
ته کاتلنک نه مروړ وے
خو په زړه به زور اوړ وے

ستا يادونه دلته پاتي
ستا دردونه دلته پاتي
کله کله به ژړل دے
کله کله به خندل دے
سکول خفه خفه دے ژړي
ستا يادونه زړه رانغاړي
هر ادا دے راياديږي
هم ژړا دے راياديږي
لاړي لاړي رانه لاړي
ته په کومه چرته لاړي
هر يو کس په سوچ کښ تلي
کله ته زمونږ وتلي
دغه وارو و د تا تير شو
ډير عالم د خلقو هير شو
دروازه بنده پرته ده---
ستا کمره بنده پرته ده---
بيا به رانشي وختونه
د سحر د زړه دردونه
زړه ولاړ--- کرم ستا سوچونه
اوس په تالیکم شعرونه

ډيرونه مودو پس!
ډيرو مودو نه پس مي وليدلے
گوره په کومه رانه تلي وے ته---
ته مي چي اوليدلے خوږ شوم
بيا په خپل ځان نه پوهيدمه
هسي او تر او تر مي سر شو
هسي نشه نشه مي سر شو
گلي! زه بيا دے سودائي کرم
زما خو اوږد زړگي مروو
دو باره بيا مي اور تازه شو
بيا مي کاغذ قلم ته لاس کړو
چي زه پري اوليکم حالونه
چي بيا زه اوليکم دردونه
چي ته مي اوليدلے خوږ شوم
دا ستا ديدار عجب ديدار وو
د سترگو رپ کښي رانه تير شو
گلي په لاره رانه لاړي---
زه شوم حيرانه پرېشانه---
گلي نن بيا مي زړه راپوټه
گلي زه بيا شاعر شاعري شوم
سحر به بيا ستا انتظار کرم
گلي ته نه ئي---
زه به سوزم---

خپلو کتابونو ته ولاړ

اے چي ژبه دے خاموشه
 ځنگه ځنگه غلي غلي ناست ئي
 اوس خاموشه اوډه پروت ئي
 ډير عزت دے راله راكړو
 ډير دولت دے راله راكړو
 ډير عظمت دے راله راكړو
 شخصيت دے راله راكړو
 عجيبه غوندې دې خوی دے
 زما نځېنه د شپاب ئي
 زما نځېنه د ځوانۍ ئي
 زما مينه زما روح ئي
 تا وفا ماله راكړې
 تا جفا ماله راكړې
 تا رښتيا ما تا ښودلې
 دلداري ما تا ښودلې
 تا عقلونه ماله راكړه
 تا دانا كړمه كتابه! ---
 احترام دے راڼه اوښود

تا ادب ماته رازده كړو
 تا يقين زما ډير پوخ كړو
 دے دنيا باندي خبر شوم
 كائنات باندي خبر شوم
 تا ښه خوی ماله راكړې
 عاجزی ماله راكړې
 د آخر نړۍ دے راكړه
 ته سودا زما د ژوند ئي
 د تاريخ په لاره لاړم
 ستا قيمت چاسره نشته
 زه ولاړه ---
 او تا ته گورم --- دا مي درد ---
 دا مي احساس ---
 ستا ملگري ، زه هلك ووم
 اوس بوډا شوم نو جدا شوم
 ستا احساس زما سره دے
 زه به نه ټيم ---
 زه به نه ټيم ---
 په الله مي ئي سپارلے
 اے كتابه، اے كتابه ---

غزل

هر څه پټ ساته، په زړه کښې، چاته مه وايه حالونه
که زخمی شوی نو مرهم ورباندې کپړده، چاته مه بڼايه زخمو نه

خلق خاندی خوشحالیږی، که ته پریوتی په زمکه
عقل دده حکمت دده، چاته مه کړه فریادونه

خپل خالق ته فریادو کړه، چي لوئی رب ده
چي څه کیږی هغه کړی ئي، نور عبث دی ستا و همونه

خپل دردونه دی په خپل زړگی کښي ښه دی
هیڅ څوک نه اخلی، د بل د زړه دردونه

د خپل ځان علاج پخپله کړل پکار دی
دا هسي هیڅوک چرته نشته، چي د بل کړی ټکورونه

عمر تیر شو زمانې، سحر کړو پوهه
اوس دے خلقو ته سبق کړم، خپل شعرونه

زړه بیتول عمر خفه وی، چي خفه شی
زړه ساته د انسانانو د چامه اخله ازارونه

عمر تیر شو زمانې سحر کړو پوهه
اوس دے خلقو ته سبق کړم، خپل شعرونه

زړگیه!

زړگیه غلې غلې

زړگیه ولې ولې

د ښکلو نه لږ واوړه

ته شي به ځلي ځلي

د چاپه حسن څه کړي

دا ځان له نازولي

دنیا کړي ستري ستري

ته ځان له زړه چاودلي

دا ښکلي وفانه کړي

ته واوړه د الیکلي

په مینه کښي شاعر شوي

زړگیه چارې لې

هیڅوک د مینې نشته

ته ډیر وگرځیدلي

نادان نه ئي هوښیار ئي

دې ښکلو ژړولي

لټاړه دې دنیا کړه

ته حق ته رسیدلي

سحر! ته فقیر ئي

الله ته رسیدلي

غزل

ورڻ ڇي پنه خير باندې دې تيره شوه نو شکر وکړه
پنه سجده شه، ورته پريوزه لږ ئی ذکر وکړه

يو لمحہ کنښ ډير آفت او مصيبت راشی
خير ئی عجبہ، اے انسانه! ورته فکر وکړه

الله رحمن په انسانانو هميش رحم کوی
مه آخله بدلے، د انسانانو ورته صبر وکړه

زه خو چي گورمه ژوندون د تباہی نوم دے
لو ئی گناه ته بهاني، اے ياره عذر وکړه

پنه عام احساس باندې داځنی خلق نه پوهیږی
سحر شعر ورته وليکه، ته شعر وکړه

خلق

خلق د روپو او د پیسو پسي روان دے
نمود او نمائش او د بنگلو پسي روان دے

بي د ذی الحجه نه لو ئی اختر خلقو جوړ کړے
لو ئی دے که وړو کي، د عهدو پسي روان دے

خلقو د دنیا مصالحه ځنېلي ده او تره دی
بي ناوې واده دے هر سحر، د خوشحاليو پسي روان دی

سپوره هيڅو ک نه خوری غوښی وړیږی د هر چا لگی
هر سړی گوشت خور دے، خورا کو پسي روان دے

د زمکی نه اوچت گرځی مالداره، ورته وگوره
ځان څه جدا گنری نازنخرو پسي روان دے

پنځی دی که نردی لابل شاني شرمیدلي دی
دنیا ئی اسره کړے ډیریدو پسي روان دی

رنک او ډنک ئی لگی خلق هم په ډنک اریان دی
خلق د جامو پسي، خپلو پسي روان دے

پرواه د دنیا نه کوی، پرواه په هیچانه کوی
سحر ادیب، شاعر دے یار لیدو پسي روان دے

(قرض)

دامي نصيحت دي ٽولو خلقو ته
 ٻڌڻ ٿي غريبي ده ياره قرض چانه مه اخله
 زړه به دي ٽينگ نه شي بيا غمونو ته
 ٻڌڻ ٿي نه نيسي ده، قرض چانه مه اخله

رباعي

لويه درله ٻڌڻ ده خو قرضونه ياره مه کوه
 ٻڌڻ دي غريبي ده ڏير خرچونه ياره مه کوه
 ٿوند به دي په داري چي قرضونه او خرچونه کري
 خوب کوه به غمه، هيڃ سوچونه ياره مه کوه

قطعه

ٿوند چي به مقصده وي نو هيڃ معني هم نه لري
 څوڪ چي به عمله وي، نو هيڃ دعوي هم نه لري
 هسي په عبثو کڻي، ٿوند تيرول جرم ده
 تل به پنهنجهانه وي، څوڪ چي قوي نه لري
 ٿوند ڏيڻه عمل سره، ٻڌڻ تيرول پوهه ده
 هسڪه غري گرڇه بيا، هيڃ بلي هم نه لري

دردونه (غزل)

شعر نه دي دامي درد ده دا دردونه ٽول زما دي
 ڪتاب نه ده دا خيالونه دامي سوچ دا انتها ده
 زما زړه ڄمائي نه وري دلرياده
 دا دردونه ڇه زما دي ڇه خيالونه درعنا دي
 چي به درد زما په زړه شو ما به وليکلو شعر
 ڪه غزل ده ڪه دانورڇه دا فڪرونه ڊبل چادي
 ما چي وليدو جانان ڏير به خفا ووم
 سوزيدم به په اورو نو دا اورو نه ڏڙا دي
 عشق زما په هريو نس نس کڻن موجود ده
 مينه مينه په هر رگ، کڻي احساسونه د وفا دي
 زه مڻين ووم خپل جانان رانه جدا ووم
 ڇه فراق مي د جانان ووم ڇه موجوده د هوادي
 ڪله ڪله چي يوازي خپل جانان به راپه ياد شو
 ما به ليک اوکرو د شعر، دا يادونه د خوابا دي
 هر سڀا به د يار طمع، تلوسي وي
 نوي نوي درد به راغي الهامونه د سڀا دي
 ماسحر ڇڪه د ميني ڪتاب ليک ڪرو
 دا دردونه ڇه زما دي ڇه يادونه د ليلا دي

غزل

ژوند زما تمام شه او ته نه راځي
تو رغوندي ما بام شو او ته نه راځي

مينه در کښې نه وه تش کتل دے وو
دا زما انجام شه او ته نه راځي

ستا په جدائي کښې مينه لار له
بل ځما گلغام شه او ته نه راځي

ستا دے ډيرے مينی زه شاعر کړمه
دا تاته پيام شه او ته نه راځي

بيا دا عمر نه راځي نا وخته شو
نمراته په بام شه او ته نه راځي

ستا ډيرو دردونو ليونۍ کړمه
سر زما سر سام شه او ته نه راځي

مينه مې رښتني ده زه څه او کړم
ستا حسن مې دام شه او ته نه راځي

ستا په ډير فراق کښې سم ستې شومه
دا زما کلام شه او ته نه راځي

مينه چا کښې نشته دے دا وائمه
سحر هسي بد نام شه او ته نه راځي

نوی خلق

په نوي خلقو کښې زه نه چليږم
په نوي خلقو باندې نه بلو سيږم
په داسې خلقو کښې اوس نه ځاييږم

زما زرگي خلقه ساده غوندي دے
دا نوي خلق پيچده غوندي دے
زما زرگي څه غم زده غوندي دے
دا ځکه خلقه زه تنها اوسيږم
په نوي خلقو کښې زه نه چليږم

دا نوي خلق ښي يقين غوندي
تهذيب تري لارو څه به دين غوندي
بنا و تيان دی څه رنگينه غوندي
په داسې خلقو کښې زه څه ويږم
په نوي خلقو کښې زه نه چليږم

ښه پکښې شته دے خو څه لږ غوندي دی
ډير بد اخلاقه، څه خردگ غوندي دی
څه شريران دی، څه دسک غوندي دی
حال ئی خراب دے باندې ښه پوهيږم
په نوي خلقو کښې زه نه چليږم

دنيا تري تبتی دوی په منډه پسي
سم لیونی دی ځی په ځنډه پسي
دایو خونه دے ښه په غونډه پسي
تل د رښتیا څه نه زه نه ښوئیرم
په نوي خلقو کښي زه نه چلییرم

اوسنی خلق بي حیا غونډي دی
په بے شرمۍ باندي رضا غونډي دی
میننه ئی نشته بے وفا غونډي دی
داسي خبرو باندي ډیر خوړیرم

اوسنی خلق د پیسو کری مینه
د خوراکو کری مینه، او د روپو کری مینه
دانوي خلق د بنگلو کری مینه
ما هر څه اولیدل زه ډیر گرزیږم
په نوي خلقو کښي زه نه چلییرم

دهوکه دروغ او شرارت ئی خوښ وی
بغض کینه او ښه نفرت ئی خوښ وی
لالچ، حرص او ښه دولت ئی خوښ وی
داسي ژوندون کښي به زه ښه کریږم
په نوي خلقو کښي زه نه چلییرم

اوسنی خلق د عهدو پسي ځی
نردی که ښځي د ډگرو پسي ځی
سم لیونی دی سپیلنی د نوکرو پسي ځی
ساده ژوندون باندي زه ښه پوهیږم
په نوي خلقو کښي زه نه چلییرم

میننه تري تلي دوی بے میني غونډي
دوی خپل خیالونو کښي څه تلي غونډي
دنيا پرست، دنیا زپلی غونډي
ښکاره ئی وایمه، زه نه ویریږم

په نوو خلقو کښي ژوندون گران دے
د رواجونو په کښي ښه باران دے
سحر! لیک کړه دا د زړه بیان دے
هر څه ته گورمه زه ښه خوړیږم
په نوي خلقو کښي زه نه چلییرم

غزل "زړگيه!"

ولي د چاپسي خفه زړگيه!

خمار، خمار، نشه، نشه زړگيه!

چا زخمی کړې، مین کړې ئی چا

ئې بے قرار، غصه، غصه زړگيه!

چا کښې وفا مينه، یاری خونه وی

ولي دردی پري اے سادۀ زړگيه!

د زړۀ جانان دے لاتر اوسه نشته

دا لاپرواه بے مینى خلق، پرېر دوه زړگيه!

تا کښې وفاده، تا کښې مينه، ته جانان غواړي

هسي شعرونه کښې جانان دی یادوه زړگيه!

هسي عاشق، هسي شاعر دے سحر!

زړۀ په شعرونو، په بیتونو، به کوه زړگيه!

مزدوره!

مزدوره -----

مرگ دې ښۀ دے ---

ددې نه مړ ښۀ ئی ته ---

د توک ډوډۍ په نوم ---

دی با ئیلو ژوندون ---

تا عزتونه څه کړۀ ---

نه دې ژوندون او کړلو ---

نه دې مزه واخسته ---

وړی او تېری ئی ته ---

نه دې جامې واغوستي ---

هر وخت پمن پمن ئی ---

هر وختي سترې سترې ---

خله کښ خندا نه لري ---

او څه ادا نه لري ---

ته ئی مزدور ---

چری مالک به نشی ---

ددې نه مرگ دے ښۀ دے ---

چي له دنیا دمه شي ---

اے انسانہ!

منہ بي وھی ڏيري، ڊاڊيري پري نه

ڊاڊنيا نيمگري پوره کي پري نه

خان دي ورتنه سم ليوني کري دے

بے سوچه روان پسي، وڊيري نه

عمر دي ٽول تير شو، او ته مور نه شوي

خيتمه غٻ کنڊو دے، ڊاڊکيري نه

شپه او ورڻ پنه سوچ د محلونو کين

دومره جو روه چي ڊاڊخي پري نه

ڊاڊنيا ميراته، ارمانی او هم نيمگري ده

خه حريص انسان، ددي دنيا نه ڦلاري پري نه

زده سحر به وائيمه، شاعر ئيمه، احساس لرم

اے سحر وائيه، خوک پوهي پري نه

غزل "بغض"

هسي دښمني او بغض مه ڪوه

هسي تربگني او بغض مه ڪوه

خان باندي نظر ڪه، و دنيا و ته نظر ڪه

هسي بد نيتي او بغض مه ڪوه

ولي قهر يڊلي ئي صفا صفا لڙ او وائيه

هر خه يار فاني، او بغض مه ڪوه

ڊاڊنيا تيري پري او خه تيره شوه

مه ڪوه لوئي او بغض مه ڪوه

ولي دي زده بند دے کري ڪا به ڪتل

مه ڪوه کينه، او بغض مه ڪوه

ڊاڊسحر حال دے، ستا پنه مخه دے

دغه خان خاني، او بغض مه ڪوه

غزل «اشنا...»

هسي په ما تيره شي پرواه راباندي نه کوي

نه گوري ته ماته، پام اشنا راباندي نه کوي

زه درنه اميد کړم چي ته مينه به په ما وکړي

بل اړخ ته مخ کړي ته وفا راباندي نه کوي

طمع مي وه ستا نه چي زه ستا سره به لار شمه

هسي رانه تيره شي پرواه راباندي نه کوي

ستا په جدائي کښي ښه ژوندون راباندي گران شولو

رحم وکړم نه کړي هيڅ سودا راباندي نه کوي

ظلم او ستم کړه، زه عادت يم دظلمونود

زه په تاشيدا يم ته وفار راباندي نه کوي

تاته ډير نژدي شومه، دنيانه شومه لري زه

سحر باندي څه چل شو، دم دوا راباندي نه کوي

ځني ځني خلق

ټول عالم برابر نه دی

قسم قسم انسانان

ځني خلق حيوانان

ځني دی مسلمانان

ځني ځني کافران

ځني خلق بادشاهان

ځني خلق ملنگان

ځني خلق مالداران

ځني خلق غريبان

ځني خلق هوښياران

ځني خلق نادانان

ځني خلق افسران

ځني خلق چاکران

ځني خلق وی ناپوهه

ځني خلق دانايان

خُني خلق دښمنان
خُني خلق وی دوستان

خُني خلق شریفان
خُني خلق شریان

خُني خلق نرم نرم
خُني خلق سنگ دLAN

خُني خلق وی بخت جان
خُني خلق محرومان

خُني خلق وی تک تور
خُني خلق سپین دهان

خُني خلق تنگ نظره
خُني خلق بی پایان

خُني خُني عالمان
خُني خلق جاهلان

خُني خلق کنجوسان
خُني خلق وی سخیان

خُني خلق وی چپ چپ
خُني خلق وی گویان

خُني خلق عادلان
خُني خلق ظالمان

خُني خلق بد زبان
خُني خلق خوږ زبان

خُني خلق روغ صورته
خُني خلق بیماران

خُني خلق مالکان
خُني خلق نوکران

خُني خلق وی پاکان
خُني خلق ناپاکان

خُني خلق چالاکان
خُني خلق مجذوبان

خُني خلق مراوی مراوی
خُني خلق خوش رویان

خُني خلق با توران
خُني خلق گيدران

خُني خلق وی مستان
خُني خلق نيستگاران

خُني خلق شادوگان
خُني خلق ميلوگان

خُني خلق شرمخان
خُني خلق بلاگان

خُني خلق وی بے سوچه
خُني وی مفکران

خُني خلق وی بد مخه
خُني وی بیکلی خوبان

خُني خُني کوتی لال
خُني لعل و بد خشان

خُني وی ظاهر انسان
حقیقت کنبی وی سگان

خُني خلق لکه شمع
خُني خلق پتنگان

خُني خُني عاشقان
خُني خُني محبوبان

خُني خلق وی بد ذاته
خُني وی دیر اصيلان

تول عالم برابر نه دے
خه په میخ کنبی بل بل شان

داد لوئی الله قدرت دے
چی تول کری ئی جهان

تول د چا خه خوبن خونه وی
خوبن چی وی نوبه انسان

غزل

(يوه ټكلي جينئ) ريما ته---

چي ما وليدله!

خومره ټكلي ته پيدائي، خومره ټكلي دے ټكلا ده
خومره ټكلي په ما لگي، خومره ټكلي ستا ادا ده

اوږد اوږد دے وجود دے، سمه ټكلي راته ټكاري
خومره ټكلي دا ستا مخ دے، خومره ټكلي دے خندا ده

ستا آزاده ټكلي طبع، ستا آزاد ټكلي خيالونه
ستا ډير حسن مي زړه وړي، ستاسايه ټكلي په ماده

په سيرت ئي خومره ټكلي، په صورت هم ډيره ټكلي
يا يو حوره د جنت ئي، يا زما د زړه هواده

ستا خوږي خوږي خبره، ستا د مينې اندازونه
عجيبه په ما لگيږي، زه وئيم حوره د دنيا ده

فرېنتو هسي پسه لاسو، جوړه کړي
څه ټکلا د تا په مخه، څه ټکلا د تا په شا ده

ستا وجود و ته پسخيرم ستا وجود ته حيرانيرم
دا غزل چي تري نه جوړ شه، درته وایم دا ريما ده

ما ليدلي دي ډير خلق، خلق دومره ټکلي نه وي
زرگي وړي د سترگو رپ کښي، څه حسينه محبوبا ده

زه افسوس کوم چي لرم، ته زمانه، او زه ستانه
په اشعار دي يادومه، دا زما د زړه وفاده

زه شاعريمه، نازک يم، زړ خوږيرم
سحر ډير خوبان ليدلي، دا دهر ټکلي سيوا ده

غزل

هسي ليونى يم، بي وفانه وفا غوارم
هسي خطا کيرم نا اشنانه اشنا غوارم

مينه ددي خلقو ددي زرونونه وتلي ده
خوک هم رضانه شو، زه دچانه رضا غوارم

هسي د رسمونو مينه شته دے، دي کني شک نشته
هر خوک دوخت خوي دے، نو بيا زه ئي له چا غوارم

ما دمينى دک زيرگي، هر چاته ورېخېلي وو
هيڅ په پته پوه نشوم، بيا هم، ليلا غوارم

مينه او اخلاص د پاکو زرونو ټکلي نور دے
زرونو کني تيري دي، ولي ئورد خو با غوارم

نادانه سحر نه دے، ښه داناؤ کښ حساب دے
ولي مينه مينه، اوبيا ولي وفا غوارم

غزل "اول"

اول که ما ليدلي وي نو ښه به وه
مخکني که تر ما رارسيدلي وي نو ښه به وه

اوس گلي نا وخته دے بوډا يمه
مخکني زمانو کني که راغلي وے نو ښه به وه

کله چي هلک وومه ته کوم خائي وي
مخکني که دلبري يو خائي شوي وي نو ښه به وه

ډيري زماني راياندي تيري، خه کوي نشم
مخکني که يو بل ته مو، کتلي وي نو ښه به وه

اوس مي تش ارمان، او افسوس زړه کني دے
مخکني که زما سره، ته تلي وے نو ښه به وه

ته به وے زما، زه به ستا شوي ووم
ما که ته خپل کړي وے نو ښه به وه

ستاسره مي مينه، افسوسونه، او دردونه شو
مخکني که دي مخ را گرځولي وي، نو ښه به وه

ستا د ټکلي ميني نه د غزل شعرونه جوړ شولو
مخکني که سحر! ميتن شوي وي نو ښه به وه

غزل (زور)

دنيا بېكلى شوه ته زور شوي
دنيا وړى شوه ته مور شوي

خلق اوس دنيا ته راغلل
زړه دې ستړې شو ته سور شوي

خلق اوس مستى مستى كه
ته نا جوړه ئى نه جوړ شوي

خلق اوس كورونه جوړ كړه
ستا كړې، دوه درى دپور شوي

خلق بره بره درومى ---
ته بېكته ځي نچور شوي

خلق ټول، خوشحال خوشحاله
ته پرېشانه شوي نا جوړ شوي

دنيا خلق ليونى كړه
ته فقير شولي زړه مور شوي

خلق ټول شو بېكلى بېكلى
اے سحر كه جن جوړ شوي

آزاد نظم

(راڼه ياد شى)

زۀ سبا چې را روان شم

نو را ياده راڼه ته شى ---

ستا سوچونه ته زۀ لاړ شم

ستا يادونو ته زۀ لاړ شم

ستا راټلل راڼه را ياد شى ---

ستا كتل راڼه را ياد شى ---

زړۀ مې ستا پسي خفه شى ---

زړۀ مې ستا پسي گرځيږى

كله يوته ----

كله بل ته ---

پكښې تازه لټومه ---

تازه گورمه ته نه ئى ---

تصور كېن دے زۀ لاړ شم

ستا وجود راڼه را ياد شى ---

ستا وختونه راڼه ياد شى ---

ستا د منيې اندازونه ---

پسخيدل راته را ياد شي ---
 خو زه هسي لوگي کيږم ---
 ستا دردونو کښي اوسپرېم ---
 ستا خيالونه کښي اوسپرېم ---
 د ډير درده شعر جوړ کړم ---
 ستا ارمان نه شعر جوړ کړم ---
 ستا فراق مي شاعري شوه ---
 ستا سودا مي شاعري شوه ---
 خو يو ځائي کښ هم ته نه ئي --
 زما ذهن کښي اوسپرېم ---
 مينه مينه وفا نشته ---
 سحر امه يادوه خلق ---
 سحر امه کوه يادونه ---
 سحر امه کوه دردونه ---
 داسي بڼه ئي ---
 داسي بڼه ئي ---

عقلونه

د مطلب دي څو خبري
 زه به څه وائمه تاته
 دا چي غلي غلي گرځم
 بصيرت دي عطاماته
 چي به ځائي څوک وټپرې
 دا نادانه دے دهر چاته
 هيمش چپه ځله اوسپرې
 دا بڼه وائم دلرياته
 چي خبري کوي ډيرې
 بي عقلي ئي راځي خواته
 دارسمونه بناوت دے
 حقيقت نه دے ډير شاته
 عقل مندهميشه چپوي
 دامعلومه ده دنيا ته

په آسمان زمکه پوهیږي
ډیر تیز فهمه وی سباته

د مطلب خبري ښه وی
بی مطلبه ځی هواته

ښه سکون به دی ملگري
ښه تکره به ئی هر چاته

د رسمی دنیانه لرشه
بهارنه راځی بیدیا ته

سوچ یو ښه ښکلي دنیاده
پرې به رسی منتهاته

خاموشی ښکلی حکمت دے
داپه شعر ادب تاته

خپل جانان پرې هم موندې شي
انسان رسی پرې الله ته

ملغلرې دی لږ پوه شه
سحروائی هر بیناته

ښکلو ته!

ښکلی دی ښکلا، خپله سنبهال کړی

زړه ئی راله اوسیزه، ځیگر ئی راله اوسیزه

جیب کښي دې سنبهال کړی، خپل جمال یاره!

ځیگر ئی راله اوسیزه، تهر ئی راله اوسیزه

نه راځی می خواله خلقه روند شومه دیدن پسي

بصر ئی راله اوسیزه، نظر ئی راله اوسیزه

زړه ځمارن ځوره، طبیب نشته دے

کپر ئی راله اوسیزه، پیکر ئی راله اوسیزه

میننه می یقین دے، زه پرې ځمه هر یو لورته

سفر ئی راله اوسیزه، وزر ئی راله اوسیزه

ریبار می ور لیرلي وو، دیار خبر د پاره

خبر ئی راله اوسیزه، بشر راله اوسیزه

پاتي په تیرو کښي شوم، الله دې مخکښي خیر کړی

ځیگر ئی راله اوسیزه، سحر ئی راله اوسیزه

غزل (نه راځي)

زړه ځما خوږيږي او ته نه راځي
اوښکي مي بهيږي او ته نه راځي

ته چي داسي لاري زه به ځه کووم
زړه زما ژړيږي او ته نه راځي

ستا په بېلتانه کښي شوم ذري ذري
زړه زما دريږي او ته نه راځي

ستاله غمه ياره ليونی به شم
سرپه ماتاوېږي او ته نه راځي

ته زما د حاله څه خبره ئي...
څه په ماتيريږي او ته نه راځي

ستا ښکلي ادا زما هيريږي نه
هر څه مي ياديږي او ته نه راځي

گوري که بيا راشي دا بهار ځما
گل زما ژړيږي او ته نه راځي

ستا سره مي، مينه په رښتني ده
وخت مي نه تيريږي او ته نه راځي

بیماري هم ناروغه يم د دتا پسي
زړه زما دوریږي او ته نه راځي

کله کله هير دي کرم چي هير مي شي
زړه مي نه صبريږي او ته نه راځي

ډيري مودي وشولي، چي تلي ئي
زړه مي خفه کيږي، او ته نه راځي

ستا په ډيره مينه کښي شاعر شومه
شعر مي خوريږي او ته نه راځي

داسي راته ښکاري بي وفا وي ته
ظلم دي ډيريږي او ته نه راځي

چرته په خطا کښي هم راغلي ته
څه په ماتيريږي او ته نه راځي

ستا په ډيره مينه کښي تنها شومه
زړه زما ويريږي او ته نه راځي

خلق مي مجنون او سودائي بولي
رنځ زما زياتيري او ته نه راځي

نن مي زندگي ده، سبانه به وي
وخت خونه او دريري او ته نه راځي

هله به ته راشي، چي زه نه یمه
ژوند زما تيريږي، او ته نه راځي

ستا په مينه مينه، ليوني به شم
هرڅه مي لوتيري او ته نه راځي

راغي، خزان راغي، زه ئي وچ کړمه
رنځ زما زيريږي او ته نه راځي

ډکه دنياگي کني زه يوازې يم
ټول په ما پوهيري، او ته نه راځي

راشه خدائي د پاره بيا به نه یمه
روح زمانه خيږي او ته نه راځي

ستا په مينه زه سحر لوكي شومه
تن زما سوزيري، او ته نه راځي

غزل

هسي په خيالونو په سوچونو دي وختونه تيروم

هسي ليوني يم په فکرونو دي وختونه تيروم

هسي دي مټين کړم، ياره هسي دے لوگي کړمه

سوزم په اورو، په اورو دي وختونه تيروم

کله چي رايا د شي په زرگي توره تياره مي شي

هسي تصور کني، په يادونو دي وختونه تيروم

ستا په جدائي عجيبه درد زما په زړه دے

نه راځي ته خواله، په دردونو دي وختونه تيروم

په وينه مي هم ته ئي، په خوبونو کني هم ته ئي

هسي په خوبونو، په آهونو دي وختونه تيروم

ډيره راته گرانه، چي په خوا کني مي ته نه ئي

زړه زما خوږيري په زحمونو دي وختونه تيروم

بښه ده چي شاعريمه، زړه سورپه شاعري کر مه
زړه قلارومه په شعرونو دي وختونه تیروم

سم به لیونی ووم، که جانانه شاعرنه وي
خان له شمه کښینم، په لیکونو دي وختونه تیروم

څنگه دستورونه دی چي حال وئیلی نه شم
څنگه ښکلي مینه، په رسمونو دي وختونه تیروم

رادي کرو فراق، او څه دي راکړه ارمانونه
ووینه سحر دے، په غمونو دي وختونه تیروم

کاټلنگ ته!

د تانه مي زړه نه کیږی خوشحاله درکښي اوسم
راکاپي خلق خان ته، بي مجاله درکښي اوسم

ستا مسته مسته زمکه، فضاگاني دي رنگیني
ښائسته ښائسته دي خلق، زه دلداره درکښي اوسم

ستا خلق زنده دل دی، مستانه دی، ښکلی ښکلی
هر کس جانان جانان دے، بي وصاله درکښي اوسم

هروخت تا کښي اختروی، ستا به غمه شان دنیا ده
هر اړخ کښي غوغا وی، زه به تاله درکښي اوسم

د سوات په څنگ کښي پروت ئي، هم د سوات په شاني لکي
په غیر کښي دی گلونه، زه به حاله درکښي اوسم

اوبه دي مستی مستی، د صحت د پاره بڼه دی
خوشحاله دي ټول خلق زه خوشحاله درکښي اوسم

تاریخ لري بڼه زور، رومانۍ د تادنیاده
د مینې نه تکه ډکه، زه سو کاله درکښي اوسم

تیلی درپسې نه بلوی دلته کښي څوک شاته
یاری ده مینه مینه، زه به خیاله درکښي اوسم

یادونه مي دا څو کرښي رقم کړه چي دا پاتې
شاعريمه سحریم، زه لیکواله درکښي اوسم

وصیت

په ترېورانو کښي مي مه ښخوی
زما دي قبردوی نه ډډي ته وی

په ژوندانه ئی بڼه کتلی نه دی
زما دي روح هم دوي نه ډډي ته وی

چي زه ژوندې وومه نو سپک ئی کتل
خما دي خلی دوي نه ډډي ته وی

کینه او بغض ئی، ټول وخت کرې دے
په صفازیه ئی هیڅ وئیلی نه دی

زما دي قبردوی نه ډډي ته وی
زما دي روح هم دوي نه ډډي ته وی

غزل

کردار خان کښې پيدا که، په گفتار با ندي څه نه کيږي
 ژبه دے کره بنده، په چغار باندې څه نه کيږي
 د لاسو پښو نه کار واخله، په ځله باندې څه نه کيږي
 کښينه په ډهيږي باندې، په شمار باندې څه نه کيږي
 خپل منزل معلوم که درنه ورک نشي
 به منزله مه څه په رفتار باندې څه نه کيږي
 گرانه عاشقي ده، سوزول کوي
 خلق به پرواه وي، په دلدار باندې څه نه کيږي
 کله چي پوره شي، په هوا به ځي
 نه وي چي پوره دے، په بيمار باندې څه نه کيږي
 وگورئ سحر ته غلي غلي دے ښه خوي لري
 زړه ساتي د خلقو، په آزار باندې څه نه کيږي

جانانه!

څومره ښکلي ئي جانانه!
 څومره ښکلي دے خندا ده
 څومره ښکلي ښکلي مخ دے
 ښکلي ښکلي دې خبرې ---
 د خندا نه ډکي سترگي ---
 مخ دے ټوله مينه مينه ---
 هر اندام دے مزیداره ---
 سرتا پايه ښکلي ښکلي ---
 ښکلي ښکلي دې خبرې ---
 دی خوږې لکه شکري ---
 ادا گاني دے بل شاني ---
 ويښته لا دې بل بل شاني ---
 لکه اوښه دنگه غاړه ---
 مخه لادې حسن داره ---
 شاته لا عجيبه ښکلي ---
 سم څه چل راباندې کيږي ---

زۀ بي خوده شمه تاته ---

په خپل ځان زۀ نه پو هيرم ---

خومره بېكلي ئي جانانه!

زۀ مي وائي ---

چي په غيږه كښي دې واخلم --

او دې ځان ته رانزدې كړم ---

خو ستا مينه مي ارمان شي

خومره بېكلي ئي جانانه ---

خومره لرې ئي جانانه ---

زۀ تر تا رسيدې نه شم ---

خومره لرې ئي جانانه ---

***

خپل تصوير ته ولاړ

لاړلي بوډا شولي بېكلا د تانه څۀ شوله

مخ دې گونجي گونجي شه خندا د تانه څۀ شوله

بېكلي بېكلي زلفي دې نازك نازك وجود دې وو

بېكلي بېكلي سترگي دې، وفاد تانه څۀ شوله

تور ويښته دې سپين شولو، دا ځنگه شوې

سختو، سختو، سختو كښي، جفا د تانه څۀ شوله

هروختي خفه ئي، په خپل حال باندي

هر څه دې گډوډ شولو، ادا د تانه څۀ شوله

وچ د تا وجود شولو، باغ بهار دے ورک شولو

لاسو كښي څه نشته دے، هوا د تانه څۀ شوله

سحر ته ور كيږي! او ور كيږي درنه هر څه ټول

سباد تانه څه شولو، بيگا د تانه څه شوله

***

جانانه!

خومره ښکلي ئې جانانه!---

خومره ښکلي ستا خبرې

خومره ښکلي ستا خندا ده

خومره ښکلي ستا ادا ده

خومره ښکلي دا ستا مخ دے

هر عضو دې ښکلي ښکلي---

گير چا پيره ټول وجود دے

جوړې خاورې د جنت ئې

يوه حوره د جنت ئې---

چې خوشبو هم درنه خيژي---

ستا پستي پستي خبرې

ښکلي ښکلي دنگه غاړه

ډکې سترگې د خندا نه---

مخکښې ښکلي ښکلي ښکاري---

شاته ښکلي ښکلي ښکاري---

زه ستا حسن ته حيرانه---

سم څه چل راباندې کيږي

زه بې خوده شمه تاته---

په خپل ځان هم نه پوهيږم

زړه مې وائي چې زما شوي---

او په غيږه کښې واخلم

او د ځان سره دې پوځم

خو ستا مينه مې ارمان شوه

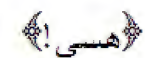
خومره ښکلي ئې جانانه

جوړې حوره د جنت ئې

پاکه خاوره د جنت ئې

ښکلي ښکلي ئې جانانه

نه مي ځه حاصل کرله

نه مي ځوک ځه خپل کرله

هسي سترې سترې شوم

ما هسي ټول کرله

يو انسان خپلې نه

مادته ليدل کرله

ټول دلتته د وخت ياران

وخت راته ښودل کرله

ټول دی مطلبی ياران

زړه مي کړيدل کرله

هسي خوب و خيال و ويار

ما به ځنگيدل کرله

يو هم پکښي او نشه

ما هسي کرل کرله

ځوک د دوستي نشته دے

زړه هسي چاودل کرله

ځوک خبره نه آوري

هسي ما وئيل کرله

زړه مي راک شوې وو

ځکه مي دا کښل کرله

ولیده مي ډير هر ځه

ښه مي دالیکل کرله

دې دنيا کښي نه وی چي

زړه مي درديدل کرله

ځه راته حاصل نه شو

سحر هسي راتلل کرله

يو خراب پرنسپل ته ---- چي ريتائر شو

چي په عهده به دي لوئی کرله، عهده دي ځه شوه
تابه نازونه کرل، لوئی کرله، چرچه دي ځه شوه

گریوان کښي و گوره، چي څومره درد ولی دی تا
څومره دھوکه منافقت دي کړه، دھوکه دي ځه شوه

ته غریبانو، محتاجانو ته، به نرپهلوان
د مالدارانو، رئیسانو سره، بل شان طریقه دي ځه شوه

د ډیره کبره همیشه، هر څوک دي سپک گنرلی
چي به دي سر کرلو، ستارنن، ترانه دي ځه شوه

ستا په دماغو، او په زړه دافسرې سرونه
تل غریږده به، اوریده به، افسانه دي ځه شوه

د سکول بادشاه وي د زمري په شاني
چي پکښي ناست به په غرور وي، اشیانه دي ځه شوه

تابه خپل ځان ته، افلاطون او ارسطو وئیلو
هغه دانش، او حکمتونه دردانه دي ځه شوه

چي چا به یو څه ووي، تابه یاره بل ځه ووي!
درو غ درو غ به دي کره یاره، بهانه دي ځه شوه

سوچ وکره بیا شولي، به وږي او به توانه انسان
ژوندن دي با ئیللو، هر څه لاره، نشه دي ځه شوه

ته څه قابل وي؟ د پښتو مضمون دي نه شو لیکي
ځه په دھوکو او دراکو، ژبه خوږه دي ځه شوه

ځه دي تري جوړنه کړه، چي تابه جوړول څیزونه
منزل دي څه شو زما یاره، نشانه دي ځه شوه

یو خوب و خیال وو، حقیقت باندې ته نه پوهیدی
سحر خماروو ستا لیدلي، اوس لسه دي ځه شوه

جانان-----

زۀ د جانان نه لرې لرې ښۀ يم
که نزدې کي پر مه دنيا وړاني پري

د عشق منزل کښ سترې سترې ښۀ يم
که ورس پر مه سبا وړاني پري

زما جانان ځما بۀ شانه خوښ دۀ
که ورجختي پر محبو يا وړاني پري

تندي اخستي يم، خو تپري ښۀ يم
که او بۀ څښمه، بيا رضا وړاني پري

په ما خوړ وپه شاني لگي ياره څۀ او کر مه!
که خوا بۀ خوړ مه، نو حيا وړاني پري

زۀ ستا په مينه، شعر، شعر شومه
چي مينه نه وي، نو د شعر مي دنيا وړاني پري

مينه د لرې نه خوندونه کوي
که گل شو کومه، نو هوا وړاني پري

گلونه مه شو کوه، دا ښکلي نازکه غوندي
که رڼوي ئي، مينه بيا وړاني پري

هسي پسخي پر د جانان ځن ته
مينه ادب، جدا، جدا وړاني پري

پاکه ده مينه، لکه پاکه رنرا
بيا مي هم مينه، هم وفا وړاني پري

سحر داسي په فراق، کښي ښۀ ئي
جانانه بيا زما او ستا وړاني پري

اے موري

تا چي کرلی هغه ٽول گلونه مراوي شولو
تا چي غٽ کري هغه هر څه پانري پانري شولو

باغ دي تالا شو چي ته لارلي د مرگه سره
مونږ بوداگان شولو تس نس شو، زاري زاري شولو

اے ستاد مخه پوري مخ وو، اوس څوک نشته زمونږ
په ډکه ځله ئي راگوزار کړو، لاري لاري شولو

مالکه گل غوندي بکلا، او خوشبوني اونه کره
هسي وايښه، هسي گياه، هسي ورخاري شولو

هروخت افسوس کړمه، چي نه ئي موري...!
سحر تنها تنها شو پاتي، غاري غاري شولو

اے بځي...!

د شانه بځلي بځاري ---

د ادا نه بځلي بځاري ---

په تلو کښي بځلي بځاري ---

په راتلو کښي بځلي بځاري

دامخ دي ځنگه بځلي ---

دا بدن دي بځلي بځلي ---

نازک نازک بدن دي دے

يو دم کښي زړگي يو سي ---

ستا پښولاندي جنت دے

جوړ خټه د جنت ئي ---

جوړ حوره د جنت ئي ---

ستا هوا د جنتونو ---

ستا اعضاء د جنتونو ---

د حورو بځلي ذات نه

داستا بدن جوړ شوي ---

انداز دي بځلي بځلي ---

ته مينه، مينه، مينه...!

ته مورئي او ته خورئي---
 ته ترورئي او ته يورئي---
 ته نيا ئي ته نمسي ئي---
 رضا رضا په تا کښي---
 وفا وفا په تا کښي---
 جفا جفا په تا کښي---
 ستا مينه مزيداره---
 ياري دے وفا داره---
 قربان دې خپل بدن کړي
 هم ځار دې خپل وطن کړي
 درد منده ئي ته ډيره---
 واړه بچي راغټ کړي
 د دوى نه سړى جوړ کړي---
 ځوانى کړي ورته خاورې
 زړگي کړي ورته خاورې
 اے ښځي څومره ښکلي
 ته ښکلي ښکلي ښکاري
 يا ماته ښکلي ښکاري

﴿غزل﴾

څوک د ياري نشته دے د چا سره ياري او کړم
 ښکلي به وفا غوندي، ولي د لجوئي او کړم
 دومره زمانو کښ، ماته هيڅوک رانزدې نه شو
 هسي توقې لويې دى د چارۍ دلدارې او کړم
 هسي ليونى به وي، هسي به خپل زړه چوى
 مينه مينه نشته دے د چارۍ دلبرې او کړم
 ډيره دلبرې مې کړه، ډيره مې ياري او کړه
 څوک مې هم يار نه کړلو، د چارۍ اشنائي او کړم
 وگورۍ مالدارو ته، څه رنگه غرور کوى
 غريب سره ئي نه لگى، ولي پرې خواړى او کړم
 هيڅ هم نه خپلېږي څوک، ډير مې ازمائيلې دى
 پس له دې به څه او کړم، سحر که زه زارې او کړم

﴿غزل﴾

زۀ ستاپه مينه په وفا باندي غزل ليکمه
ستاپه ښکلا، ستاپه خندا باندي غزل ليکمه

د مينی ډکه، پريوانه، آزاد خياله غوندي
ښکلي ادا ستاپه، ادا باندي غزل ليکمه

زۀ دې شاعر کړمه درد مند دې کړمه خوږ دې کړمه
کله وفا کله جفا، زۀ په ليلا باندي غزل ليکمه

ستا ښکلا ځنگه ده، جانانه تاته څه پته ده
په ښکلي مخ ښکلي بدن، ستاپه اعضاء باندي غزل ليکمه

خوږه دې ژبه، څۀ خوږې خوږې خبرې کوي
زۀ ستاپه شونډو، په صدا باندي غزل ليکمه

په ډير فراق په جدائي، دے سوزيدلي يمه
څۀ په کرم څۀ په ستم، زۀ محبوبا باندي غزل ليکمه

سحر دے ټول عمر عادت، ستاپه ستم سترې شو
ستاپه لوی، ستاپه هوا باندي غزل ليکمه

﴿دردونو کښې﴾

ستا په خيالونو په فکرونو کښې زۀ اوسم، رانه نه هيريږي
ستا په دردونو په غمونو کښې زۀ اوسم، رانه نه هيريږي

خالق د مينی نا خبره، په دنيا پسي ځي
زۀ ليوونی شوم احساسونو کښې زۀ اوسم، رانه نه هيريږي

زمانه ورکه شوه، بيا راغلي ته په کومه لاري
ستا په زرگي کښې، په رگونو کښې زۀ اوسم، رانه نه هيريږي

ستانه جدا شوم په بيلتون، کښې مي عمرونه تير شو
په طمعو طمعو په يادونو کښې، زۀ اوسم رانه نه هيريږي

ستاد وفا ستاد جفا، حالونه نه ووايمه
د زړۀ دنيا کښې، په رازونو کښې زۀ اوسم، رانه نه هيريږي

هغه کتل، هغه راتلل، هغه ستا مينه څه شوه
ښکلي وختونه راياديږي، په وختونو کښې زۀ اوسم، رانه نه هيريږي

فقير، ملنگ نه، د سحر نه دے شاعر جوړ کړو
د زړۀ کورونو محلونو کښې، زۀ اوسم، رانه نه هيريږي

﴿غزل﴾

که تانه وي را کتلي دابه ښه وه
که مانه وي ته ليدلي دابه ښه وه

چي مي اوليدلي زړه دي رانه يويو
که زه ستاسره، په لاره نه وي تلي دابه ښه وه

ستا خوږو خوږو کتلو ليونی کړم...
که زه نه وي درديدلي دابه ښه وه

پس له هغي نه، زه تاپسي خفه يم
که مانه وي، درکتلي دابه ښه وه

ستا په مينه، په نرگي باندې زه پوه ووم
که زه نه وي پوهيدلي، دابه ښه وه

په ټول عمر کښي ما يو جانان او نه موند
که تا مينه رابخښلي دابه ښه وه

تا هم زه لکه دنورو هسي پرېښوم
که تالاس ماله را کړي دابه ښه وه

اوس د تاپسي سودا کوم، خفه يم
ته که خواله مي راغلي دابه ښه وه

ستا په يادو کښي به خوده شاني پريوخم
هغه ساعت که پاگل شوي دابه ښه وه

اوس زه ستا په جدائي غزلي وايم
که شاعر نه وي سحر، نه ئي ليکلي دابه ښه وه

﴿خپل پردی﴾

په خپلو کښې نفرت وی، په پردو کښې مینه ډیره
د خپلو ځوک خوښ نه وی، درته واثیمه په زوره

پردی دې احترام کړی، خپلو خلقو ته به سپک ئې
د خلقو پردی لگی، د رب دې حکمت ته گوره

پردی خلق خواږه وی، ټول پردی څیزونه ښه وی
لې وگرځه ته وویښه، ته گوره لورپه لوره

اژغوپه شان تراخه شی، کله خوند کوی د زهرو
دا خپل اکثر دښمن وی، غوړښه اونپسه اے زوره

پردی عالم خواږه وی، لکه گورو غوندي لگی
سحر زه دا غزل کړم، درته ښائیمه بیا نوره

پردو کښ مینه مینه، ټول پردی وفا وفا وی

دروغ نه دی رښتیا دی، ما لیدلې دی له کوره

خفه زرگی له!

زما خفه زرگی له راشه چې قرار او مومی
ډیرې مودې نه پرې خزان دي، چې بهار او مومی

ډیرې مودو نه خلقه تلې دے، زما نه جانان
زړه پریشانې پریشانې، چې خپل یار او مومی

هر وختي تازه یادوم جانانه چرته نه ئې
زړه به قراره، به قراره چې دلدار او مومی

ښکلا د زړه، ښکلا د ژوند مي ته وے
زړه مي حیرانه، پریشانې، چې سنگار او مومی

گیر او چا پیر، نفرتونې دی، نیتونه خراب
زما درد مند زرگی له راشه، چې لپ پیار او مومی

چې رانه تلې، ستا خیالونه ستا شعرونه جوړولي نشم
وفا، وفا شه چې سحر دے ښه اشعار او مومی

کله وی او کله نه وی

نن می اولیده په لاره

د زړگي ټکلي دلداره

بیامی زور زخم تازه شی

چی زه وینم گل زاره

کله راشی کله ورکه ----

مودو پس شی نموداره

کله ډیر اوږد خزان کړی

کله زه راشی بهاره

هیڅ څه غبراته ونه کړی

عجیبه غونډې خوداره

کله وی او کله نه وی

بیامی او ټکی وهی دهاره

تا زمانه زړگي وړي

زه تر عمره یم بیماره

عجیبه ټکلي پیداده

ټکلي ټکلي مزیداره

دامی خیال د زړگي نه کړی

دا د زړه ځنگه مالیاره

دا چي او ونیم خفه شم

زړه می سرشی په اشعاره

زه سوزیږم شاعری کړم

په ما غم همه بهیاره

زړه می ټول عمر خفه وی

بیانسه نشه خماره

اے سحر دا قسمت دے

بی وصاله ئی به یاره

بابا

مخ مي گونجي شو بويا رانه جوړ شوي دے
بيړه مي شوه سپينه، سم بويا رانه جوړ شوي دے

لار له خوانی زما نه، ټوله هوا يور له
لار له ټکلا زما، دادا رانه جوړ شوي دے

زه پرون هلک وم، په سبا کښي زور شومه
سم په لاره تلي نه شم، کا کارانه جوړ شوي دے

خوک راته بابا وائی، او خوک راته ماما وائی
خان ته خفه کيږمه، ما ما رانه جوړ شوي دے

لار له خوانی زما، د حسن وار مي تير شولو
سحر که ښه شاعر شو څه؟ ادنا رانه جوړ شوي دے

خدایه!

خدایه څنگه دے مخلوق دے، تش د خيتي ډکیده ئي لگی
غټه نمری، ډیره ډوډی، او مړیده ئي لگی

پخوا د خټو کور کی وو، څه پرواه به نه وه
اوس په بنکلو کښي، په ښاریو کښي او سیده ئي لگی

پخوا په لویه، غریبي، د چا څه کار به نه وو
اوس بلاگان دی، هم تراڅه، او هم خواږه ئي لگی

پخوا به ټول خلق پیاده وو، څه سیالی به نه وه
اوس په هوا کی د موټرو، تلۍ راتلۍ ئي لگی

دومره حرص نه وو پخوا، څومره حرص چي اوس دے
سارۍ سارۍ وو صبر ناکه، اوس تاوډه ئي لگی

دومره فیشن او رنگ و شرنگ، به هیچا نه کولو
اوس قسم قسم لباسونه، گډیده ئي لگی

دومره چالونه، به چا نه کول ساده خلق وو
اوس لیونی دی سپیلنی دی، لو گیده ئي لگی

پخوا به ټول خلق غریب وو، څه پرواه به نه وه
درني درني کوی خبري، درنیده ئي لگی

قسم په رب که، په پیسه باندے مي لگی دنیا
سحر فقیر، ملنک انسان دے، دي نه تلۍ ئي لگی

خپل جانان ته!

ستا نښا نښته نښا نښته بدن دے
ستا نښا نښته نښا نښته بدن دے

هر عضو دے نښا نښا نښا نښا
خوشبوداره دے چمن دے

مات ته خپل ديدن لږ اړا که
ستا ديدار په ډير ثمن دے

مخ دے پټي په شل شالونو
بيا هم ستا عجب حُسن دے

دايو وخت چي ستا نښا نښا نښا
دي نه پس ژوندون پمن دے

مخ نښکاره کړه خپل سحر ته
ژوند سېاد دے اويانن دے

اے غريبي!

غريبي څه دے او کرل ---

چي ستا دا خوښه ده ---

نو ډير ښه دے او کرل ---

ډير تاواني دے کرمه ---

نه د دنيا شومه زه ---

او نه د دين شومه زه ---

نه ده خپل ځان شومه زه ---

نه د بل چا شومه زه ---

نه سم بينا ، نه نا بينا شومه زه

نه د کاکا نه د ماما شومه زه

تس د خندا شومه زه ---

هسي رسوا شومه زه ---

خلق هوا سره خبري کوي ---

زه لا په زمکه گرځيدلې نه شم

او لا زه هغسي ، رو رو روان يم

ډير په مزه روان يم -----

غريبي ستري دے کرم

غريبي ښه دے او کرل ---

خلق کره ډيرو خو راکونو سترى---

او زه د لوړې مرمه، کرمه دردونو سترې

زما ډوډې نشته دے---

زما نمرې نشه دے---

خلق ما نرو کښې په غرور او سپړی---

خما د ملاستي ناستې ځائې نشته دے

خلق په ځان باندي نازونه کوی---

او زه-----

ځان ته کتلي نشم---

غریبې څه دے او کرل

چې ستا ده خوښه---

نو ډیر ښه دے او کرل---

وايم چې او خاندم---

که او ژاړمه---

ځان ته حیرانه یمه---

زړګیه صبر شه تقدیر به وی دا

زړګیه مه ژاړه نصیب به وی دا

دې کښې به خیر وی زما---

غریبې خیر دې ښه دے---

ددې نه ډیره سخته---

ددې نه ډیرې تیرې

په غریبې شکر دے---

په دے نیستې شکر دے---

د چانه نه کرم کیله---

هسي یو درد مې په زړګۍ کښې راشی---

هسي احساس مې په زړګۍ کښې راشی

زما زړګۍ د سمندر غوندي دے---

زما زړګۍ خو د ساګر غوندي دے---

چې پکښې هر څه ښه پریوانه پراته--

زه د سحر غوندي---

ګریوان لرمه---

چې پکښې هر څه ښه پسیاره پراته

غریبې ډیره ښه ئی---

مې د زړګۍ، خوښه ئی

غریبې ستا چې خوښ یم---

زما خو لا خوښه ئی

غریبې څه دے او کرل---

غریبې ښه دے او کرل---

***

﴿مينه﴾

دا دومره ډيره مينه ---

او هيڅوک د ميني نشته

حيرانه مي زړگي دے ---

پريشانه مي زړگي دے ---

هيڅوک د ميني نشته ---

دا به څه کيږي زړگيه ---!

دا مينه هيڅوک نه اخلي ---

دا دردونه هيڅوک نه اخلي ---

دا وفا مي هيڅوک نه اخلي ---

او د ميني نه کړي کرکه ---

دا رسم د دنيا دے ---

د رنگ و شرنګ دنيا ده ---

توبه توبه له داسي ---

دا دومره عمر تير شو ---

دا دومره دور تير شو ---

تنها تنها زۀ یمه

وفا په چا کښي نشته

جفا په چا کښي نشته ---

دلريا په چا کښي نشته ---

ما يو جانان او نه موند ---

زما مينه حيرانه ---

زما مينه پريشانه ---

دا څه درسره اوشو ---

خلقه څه راسره اوشو ---

دا دومره ډيره مينه ---

هيڅوک د ميني نشته ---

﴿غزل بهار﴾

خومره ښکلی زندگی وه، خومره ښکلی می بهاروو
خومره ښکلی ښه دنیا وه، خومره ښکلی می دلداروو

تل زما به پرې زړه رو غ وو، پرې زما زړه به خوشحاله
می به زړه بهار بهاروو، می دا زړه گلي گلزاروو

زۀ د دې په غم کښې ډوب وم، د دې غم ښکلی مزه وه
ما به تل دده تلاش کړو، که به یاروو او که اغیاروو

دا سپرلي زمانه ورک شو، دا جانان زمانه ورک شو
زما ورکه ښه دنیا شوه، دا په مینه خۀ ناتاروو

تل به ما د یار ثنا کړه، می په ژبه بل خۀ نه وو
یو بلبل وومه د گلو، زما زړه به په چغاروو

زړۀ زما کوی یادونه، کړی نرې نرې دردونه
ارمانی ئی سحر پرینودو، دا د زړۀ څنگه مالیاروو

﴿بده ژبه﴾

د بدې ژبې، بد اخلاقو، نه امان غواړم
د ښکلی مخ، او ښکلی ژبې، ښۀ انسان غواړم

هر څه ښائسته وی، خو دا بده ژبه نه وی ښائسته
د ښۀ صورت سره، د ښۀ سیرت جانان غواړم

په بده ژبه، بد اخلاقو، انسان بدلگی
زۀ مینه، مینه او وفا، او خوږ زبان غواړم

لوی ځناو روی، چي څوک لویه ژبه خله کښې لری
تویه تویه له سنگ دلانو، زۀ آمان غواړم

په هر یو شعر کښې می، درد او ښۀ حکمت موندې شی
سحر الله نه ښۀ کلام، او ښۀ بیان غواړم

﴿غزل "ياد"﴾

ستا تله راته ياديږي، ستار تله راته ياديږي
ستا ښکلي ښکلي مينه، ستا کاته راته ياديږي

څه ستا انتظارونه، څه زما د زړه دردونه
وختی وختی راتلي به، نمر خاته راته ياديږي

چي زه به درنه لارمه، نو بيا به ته خفا وي
نيمگري به دي زړه شه، کو زیده راته ياديږي

چي ما درته کتل به، نو تا ټيټي به کړي سترگي
ستا مينه، مينه، مينه، شرمیده راته ياديږي

په تا به پوهیدمه، سوزیدي به ما دپاره
زما هجر کښي ياره، سوزیده راته ياديږي

چي کومه ورځ به نه و، زه به تاپسي پریشانه
بيا پټ پټ ما ژړل به ژریده راته ياديږي

چي زه به تا سره ووم، مطمئنه به په ما و
بل شاني به ته شولي، نازیده راته ياديږي

زه ستا په طمع طمع، لا تراوسه لاري څارم
سحر گوري هره خواته، ستا لیده راته ياديږي

دلبري ستا به ياديم، يا به هيريمه څه اوکرم
د سحر زړه کښي اوسيري، اوسیده راته ياديږي

﴿پټ﴾

ما پټ که له انسانه
زه ده ته يم حيرانه
څوک نه پوهيږي جانه

د روغ چي وائي دي دے
فريب چي کوي دي دے
چي مال ته سوزي دي دے
ورته وگوره جانانه
ما پټ کړه له انسانه

لوئى چي کوي دي دے
بد خوى چي کوي دي دے
مستی چي کوي دي دے
دا واوره ته زمانه
ما پټ کړه له انسانه

ظالم هم دا انسان دے
قاتل هم دا انسان دے
دا دنيا دده ايمان دے
دي هسي سرگردانه
ما پټ کړه له انسانه

حقونه د خپل زور خوری
هر چانه دے په زور خوری
حرام دے لور په لور خوری
لږ او گوره بے ایمانه
ما پټ که له انسانه

کینه بغض ئي ډیره
بد نیتی پکښي برسیره
غیبت ته ئي بښه گورم
ډیراوری له شیطانہ
ما پټ که له انسانه

لیونی ددې دنیا دی
نادانه په خندا دی
بیناهم نابینا دی
سرکشه دے نادانه
ما پټ که له انسانه

د سپی غوندې غپل که
غوئی غوندې وهل که
د مار غوندې چیچل که
سحر نه وائی له خانه
ما پټ که له انسانه

﴿لوگی لوگی﴾

نور کارونه به زه پرېږدم، داسیالی به برابر کړم
تا به واخلمه مو تره! زندگی به برابر کړم

ډیر نا امله مالیدلی، چې زما په مخ کښي تیر شي
وروستو پاتي شم له دوی نه، داسورلی به برابر کړم

څوک له ډیر تکبره، په لارنه اودرېږي چاته
ځان لا برابر باندې گنړی، داشوخی به برابر کړم

کله زه لوگی لوگی شم، کله زه ایري ایري شم
په څه کم نه ئي د چانه، غریبی به برابر کړم

ته به وویښی تر بورما یوه ورځ به دې زه سیال شم
په موټر کښي به سوریم، دانیستی به برابر کړم

چې پښتون، پښتون نه کم وی ځان دی اوسیزی په اور
سحر دانظم چې لیک کړو، شاعری به برابر کړم

* خوک *

زۀ خوک منمه، او خوک نه منمه

تول برابر نه دی، زۀ دا پائیمه

خوک د پیمانان د نفرتونو ډک وی

خنی خاری پری، درته دا وایمه

خوک داسې سخت وی لکه کانری د غر

خوک نرم نرم، لکه موم وونیمه

خوک د ټیکلانه، عجب ټیکلي ټیکاری

خنی ازغی ازغی، زۀ دا ژلمه

چی خۀ محسوس کړمه تري شعر کړم

سحر شاعر دے، په قلم باندې هر خۀ لیکمه

* تشه خله ---! *

لږه رانزدې شه ---

تش دخلي یاری مې نه لگی

یاره زما زړۀ لگی ---

داسې زمانۀ لگی ---

تسه خله مې نه لگی --

تسه خله به خۀ وی ---

تول دروغ دروغ ---

کله یو خۀ کله بل خۀ ---

یاره بیا هیڅ خۀ نه وی

بیا ئې پته نه لگی ---

داسې یار مې نه لگی ---

هسې په هوا کښې ته خبرې کړې

هسې د سزا سره خبرې کړې ---

سمه رانزدې شه که یاری کوي

د خلي خبرې خۀ ته وائی ---

داسې یاری خۀ ته وائی ---

هسې خندا خۀ ته وائی ---

زما د زړۀ رښتیا خوښ وی ---

زما د نړۍ دنيا خوښه -----
 ښه مې دلريا خوښه -----
 دتشي خُلي ياري خه وى
 باد بانړه په خه ښه وى
 کلکه ښه ياري ښه وى
 ښکلي ياري ښه لکى ---
 ښه دلبرى ښه لکى ---
 تشه خله مې نه لکى ---

يو خيال

لوگي لوگي دې کړمه
 ايرې ايرې دې کړمه
 تاپه خنجر وهلى
 سورې سورې دې کړمه
 اورمې اخستې گلې
 لمبې لمبې دے کړمه
 جانانه ټول مې کړه لږ
 ټوکړې ټوکړې دے کړمه
 سحر ستاوائى غزل
 نغمې نغمې دے کړمه

﴿غریبی﴾

هسي هم غریبی نه ځی، نو ځان ولي کړم خراب
 هسي هم دانیستی نه ځی، نو ځان ولي کړم کباب
 دا دنیا چي مي شی تیره، نو به څه کړمه جواب
 هسي هم غریبی نه ځی، نو ځان ولي کړم خراب

خواهشونه چا پوره کړه، نه پوره به شی ارمان
 عجیبه غوندې دنیا ده، عجیبه غوندې جهان
 دې دنیا کښي وفا نشته، وفا دار ئي دې انسان
 صبر صبر شه ږګیه، څه دنیا څه ئي حساب
 هسي هم غریبی نه ځی، نو ځان ولي کړم خراب

دا وختونه یو هوادی چي تیریری
 دلته هر دم کښي فناده دا څه کیږی
 زور زائل شی نوي راشی ټول بدلیږی
 وخت په وخت باندي، بندیږی هر یو باب
 هسي هم غریبی نه ځی، نو ځان ولي کړم خراب

حلال خوره، انسانه بچ شه له حرامو
 لکه اوښ غوندې، خوراک په دواړو جامو
 په رندو سترگو، روان په گامو گامو
 په نشه کښي دی، تا څښلي سم شراب
 هسي هم غریبی نه ځی، نو ځان ولي کړم خراب

دلته ښه وختونه تیر کړه غنیمت دے
 د حرامونه ځان بچ کړه صداقت دے
 ژبه بنده کړه، انسانه شرافت دے
 سحر لیکي دخپل زړه نه دا کتاب
 هسي هم غریبی نه ځی، نو ځان ولي کړم خراب

زوال

ترکومه به زۀ داسي، يو ورځ به شی زوال
رو رو یاره رڼیږم په مثال لکه دیوال

ځوانی ټول عمر خو نه وی، او نه ټول عمر بهار
په آخر کښی به شی خاوري، یاره وگوره مثال

دا ځه وو او ځه را وشو، زما یارم
پرون ښکلي می بهار وو، نن می وگوره بد حال

په چل چل کښی بهار لارو، په رو راغي خزان
هر څه ټول لوکي لوکي شو، زندگی می شوه جنجال

ځه عجب به زندگی ده، داهردم لری زوال
یوه ورځ به ته هم کوچ کړي، خان سحر! کره سهنبال

ځوانی او مینه

چي ځوانی وه، او بهار وو
ښکلي ښکلي وو، او زۀ وي

ماددوی سره کره مینه ---
خندیده خوشحالیده وي

بويا توب وي چرته لري
زړیده، ژبیده نه وي

چي ماگل نه شوکولي
پکښی هسئ گرځیده وي

ماددوی سره کره مینه
خوشبویی وه بوئیده وي

دوی په ما باندې ښائسته وی
زۀ په دوی باندې ښائسته وی

چي ټول عمر می دا ذوق وي
پکښی زۀ میشته میشته وي

مینه مینه وفا نوردی
ښکلي نور زما په زړه وي

چي سحر سحر سحر وي
مینه مینه وي او زۀ وي

﴿غزل﴾

قدمونه راته ټيکاري، تصويرونه راته ټيکاري
هغه لارباندي چي تلي، ستا پلونه راته ټيکاري

هغه لارو ته چي گورم، راته ستا مينه ياديږي
ستا خيالونه زه راوخلم، ستا يادونه راته ټيکاري

اوس ته نه ئي بي قراره، زه يوازي يم تنه ايم
تير وختونه راته ټيکاري، ستا دردونه راته ټيکاري

زما ستا سره وه مينه، دارښتني وه رښتني
يو اعجاز وو کرامت وو، قدرتونه راته ټيکاري

هغه لارباندي چي تلي، اوس پرې مينه ماتومه
پکښي گورمه ته نه ئي، ستا عکسونه راته ټيکاري

زه لا تا غواړم ته نه ئي، مې په زړه دننه اوسي
يو يوځای ته په ارمان شم، قدمونه راته ټيکاري

ستا بيلتون که يو سوراوړ دے، زما زړه لره ټکور دے
سره گلونه ما د پاره، بهارونه راته ټيکاري

ستا ديدن ته زه ليواله، ستا راتلو ته به قراره
که ته نه راځي سحر لره، اميدونه راته ټيکاري

﴿موري--!﴾

رب دي او بڅښه اے موري
دا دعا کړم ستا په لوري

که راجانر کړمه دا خاوري
ستا به او نه مومم سيوري

ډيره ډيره مې ياديږي
مې په زړه کښي هو سيږي

په ما ډير عمر ونه تير شو
په ما ډير غمونه تير شو

چي ته نه ئي زه نيم کړي
چي ته نه ئي زه زړه ستري

ته به خاوري خاوري شوي
ته به سختو ډير زپلي

ماته ډيره راياديږي
موري مانه نه هيريږي

ماته هر وختي ولاړه
اے زړگي ته ژاړه ژاړه

ستا بيلتون زغملي نه شم
چاته حال وئيلي نه شم

لانيمگري يم تراوسه
لا غريب يمه بي وسه

زړه تراوسه مي خوړيږي
زړه تراوسه مي ژړيږي

رب دي اوږخېنه اے موري
دادعا کړم ستا په لوري

گوره څه حال به د تاوی
د مرو څه به مشغوله وی

ته زمانه هيريږي
هر لمحہ راته ياديږي

ته ذري ذري پرته به
خاوري خاوري ئي ورسته به

څه حالونه به د تاوی
ته به به ټکلي صفاوی

رب دي اوږخېنه اے موري
دادعا کړم ستا په لوري

زما زړه درپسې ژاري
نن ستا مينه ډيره غواړي

دلته څوک د مينې نشته
هيڅوک خوړ د وينې نشته

ماته ډيره راياديږي
زما زړه نه نه هيريږي

زما زړه نن په ژړا دے
مي قلم هم په درزا دے

نن په تالیکم شعرونه
زړه مي ډير کوی دردونه

تش آهونه فريادونه
دازما د زړه يادونه

يم د غم په يو بازار کښ
موري نه يم په بهار کښ

ستا دردونه زه ليکمه
دا خپل زړه ټکورومه

نن سحر ستا په ژړا دے
ستا فراق کښي يک تنها دے

رب دي او بځينه اے موري
دا دعا کړم ستا په لوري

ستا خبري نه ختميري
ستا دردونه نه به کيري

په دردونو هيڅ نه کيري
په يادونو هيڅ نه کيري

رب دي او بځينه اے موري
دا دعا کړم ستا په لوري

زما مينه

زما مينه خدائي ده
زما مينه قدرتي ده

زما يو جانان څه نه دے
مي هزار ځايه دوستي ده

ويم چي تير دي کړم جانانه
زما زړه ته ډيره گرانه

څومره تا کښي خوش روی ده
څومره تا کښي ښه مستي ده

څومره خوړ را باندي لگي
ته به وائي چي مصري ده

ستا ادا کښي ښکلي حسن
د بهار يوه مستي ده

زه نور يرم در ته ياره
ما را ټول که تباهي ده

ښکلي خوند دے ستا د مينې
ستا وجود کښي ښه خوږی ده

د سحر زړه ته نژدوئي
زما زړه کښي ستا لوني ده

بد نيتي

د بد نيتي نه د لوئي نه مي زړگي سترې دے
بي ضميری او نا اهلی نه مي زړگي سترې دے

زۀ دا بي مينی بي وفا خلق په خۀ پوهه کړم
بي وفائي، لا پروائي نه مي زړگي سترې دے

وفا او مينه که بازار کښ خړخيدلي ښۀ به
د بي خودی، بي وفائي نه مي زړگي سترې دے

دا خوږه ژبه، ښکلي نيت، اخلاص به کوم ځاي کښي وي
د گونج تندۍ، بد زباني نه مي زړگي سترې دے

کينه او بغض حسدونه خلق ولي کوی
د خود غرضی، بت پرستي نه مي زړگي سترې دے

خلق پيسه اخلي، انسان نه اخلي داځۀ کوی
ځان پرستي مال پرستي نه مي زړگي سترې دے

خلق بي حايه، بے گودره دالوئي ولي کړی
لوئي خو الله دے، د لوئي نه مي زړگي سترې دے

خوابۀ اخلاق، خوابۀ افراد په دنيا خۀ شو سحر
ډيره مي او کړه شاعري د شاعري نه مي زړگي سترې دے

ښکلي

قسم قسم ښکلي وي، کوم یوزۀ جانان کړمه

کوم یوزۀ دلدار کړمه، کوم یو خپل ارمان کړمه

زۀ د خدائي قدرت ته حيرانيرم چي دوی او گورم

کوم یو ته زۀ او گورم، کوم یو زۀ خپل گران کړمه

یو د پاسه یو ښکلي، بل د پاسه بل ښکلي

ښکلي په دلو دلو، کوم یوزۀ خپل ځان کړمه

هر یو مي زړگي وړی، هر یو مي ځيگر سیزی

کوم یو رانزدې کړمه، چا باندي احسان کړمه

سحر پخپله ښکلي دے، ځکه ئي ښکلا خوښه

هر چا سره مينه کړم، یو به زۀ انسان کړمه

انسانه!

نا وخته وی هروختي
په تاوی سختي سختي

هروختي په تلوار ئي
هروختي به قرار ئي

وختی دې چرې نه کرو
يو خان دې ياره څه کرو

دنیا پسي لگيائى
د خان نه لاپروائى

آخري به د اتر کومه
ته داسي ئي همدمه

څه جوړ دې کره دنيانه
هروخت ستري ستومانه

ته هله به قرار شي
چي خاورو کښي انبار شي

وختی بيا په تاشی
فنا به دے بقاشی

په خاورو کښي به پروت ئي
اوده به ته بي صوت ئي

هروختي ئي په منډه
د خدائي نه کوي ځنډه

سحر وائی وختی که
خان صبر کره ستی که

پښتو

پښتو له خلكو هيره شوه، انگلش كښن ماهران شو
خوك انجينران شو، خلكه خوك بڼه ډاكټران شو

د مور ژبه ترې هيره شوه، پښتو پورې خنداكوۍ
كوټ پتلون ئې واچوو، د خيلمي عيسايان شو

پښتو كښي ليك او لوست هيڅوك كوي نشي
سپكه دوي پښتو گنړي، دا ځنگه افغانان شو

بنگلي په انگريزي كښي دي، روپۍ په انگريزي كښي دي
عزت په نورو ژبو كښي، ځنگ پوهه هوښياران شو؟

پښتو باندي خوك څه كوي، اردو باندي خوك څه كوي
عهدې پكښي موندې نشي، دا ځكه انگريزان شو

خپلي جامي ئې وويستي، د بل جامي ئې واغوستي
د شانه ټول ټكاريږي، پښتون خواه كښي فرنگيان شو

گيله د پښتنو نه كړم، پښتو ئې ولي پرېښوده
سحر! مورنۍ ژبه، د استاد ليك او زبان شو

ياري

خوك ياري نشي كولي
دلبري نشي كولي

دوستي نه شي كولي
او خپلوي نه شي كولي

دامينه د زړه غواړي
دا وينه د زړه غواړي

د وخت انسانان ډيرو
په سختو كښي بيا هيروي

د زړه نه چي ستا ياروي
هم دغه بڼه دلداروي

دا غټه سينه غواړي
د زړه نه مينه غواړي

یاری نوم د اخلاص دے
په خاصو کتبی بیا خاص دے

دلارې یاران دیرو
دوخت سره دوی هیرو

شکاره شکاره می داووی
سحر! تاپه چا ووې

سحر خکه تنهاده
بنه پیژنی بیناده

بنخی!

په نیمه لاره کتبی چا پریښی نیمه
هسی جانان باندي زه پیتی نیمه

خلقه دا خکه لیکم
خکه دابنه بنه لیکم

دینخوا یاری خه وی
ددوی دلبری خه وی

دوی یاری نشی کولی
دوی دوستی نه شی کولی

داینخی به وفاوی
دازره ئی په هواوی

کینه بغض ئی دیره
غیبت کوی برسیره

داینخی به وفاوی
په هر څه نارضاوی

بد ژبی پکتی دیرې
دوی چغی وهی دیرې

د مینې دوستۍ نه وی
د ټکلي خپلوئی نه وی

دوی هسي ټکلي ټکاری
دوی سوې سوې ټکاری

د دوی به ځه نشه وی
د دوی به ځه غصه وی

د پیسې هم ټځي نه وی
د ټکي هم ټځي نه وی

غلط مه شه په ټځو
اوچت مه شه په ټځو

دا ځان له عجب قوم دے
زراو ټکي ځي موم دے

د نیا پسي رواني
عجیبه غوندي ناداني

سبق ډگرې ئی خوښي
عهدو کښي غواړي برخي

صفا صفا مي اووئي
د ځان او ستا مي اووئي

د نیمې لارې مل وی
گنې وی او نه نل وی

يو څو د مینې ډکي
ټاښته لکه لولکي

-دوی ډیرې وفا داری
عجیبه غوندي دلداري

اکثرې بې وفا وی
نه ستا وی او نه زما وی

د هیڅ هم ټځي نه وی
معنی ئی ټکلي نه وی

دا هسي اخوا ديخوا
په تا چي شی څوک پینیا

سحر دا دي ځه ووئي
صفا صفا دي نه ووئي

﴿خان ته﴾

هر ځه مي خوږوي ياره

هر ځه مي درد وي ياره

د درد سره مي كاردے

دا غم زما دلدار دے

هر ځه ته خفه كيږمه

هر ځه ته زه ټريږمه

زخمى زه په ځيگريږمه

چا وېشتي په ټيږيږمه

هر ځه كېن حقيقت كورم

هر چا كېن محبت كورم

د مينى سړو كاريږم

د ښكلي څيز دلداريږم

د غم نه شعر جوړ كړم

په دے باندي زړه سوري كړم

الفاظ كى مطلب نغاړمه

مطلب الفاظ كېن غواړمه

په شعر بڼه مضمون پدېمه

فرهاد كله مجنون پدېمه

په خيال باندي ماږيږمه

د مينى بڼه شاعريږمه

د هر چا وفا داريږم

د مينى پامته داريږم

دانه چي دنيا داريږم

سحر يو ادب كاريږم

آذاذ نظم ژوند

انسانی ژوند د سختو نه تفصیل دے
 څوک پوهیږي او څوک نه---
 ژوند د سختو عبادت دے---
 ژوند د سختو یو عادت دے---
 هر انسان دے سترې سترې
 زه ئی وایمه په چغو----
 څوک نوکړو کښ گیر دے
 څوک مزدورو کښ گیر دے
 څوک خوشخالو کښ گیر دے
 څوک ژړیدو کښ گیر دے
 څوک زمیندار دې پکښی---
 څوک ټکیدار دے پکښی---
 څوک چوکیدار دے پکښی---
 څوک سبق کار دے پکښی---
 څوک دوکاندار دے پکښی---
 عجیبه ژوند دے یاره-----
 د ماشوم والی نه تر مرگ پورې---
 څوک ملکان دی پکښی---
 څوک عالمان دی پکښی---
 او څوک شاهان دی پکښی---
 څوک عالمان دی پکښی---
 څوک باهلان دی پکښی---

څوک هوښیاران څوک کم عقلان دی پکښی
 څوک مالداران دی پکښی
 او څوک خواران دی پکښی
 عجیبه ژوند دے یاره---
 عجیبه خوند دے یاره---
 چي نه کوی نو بیا هم---
 گران دے یاره---
 سوالی به درنه جوړشی
 مالی به درنه جوړشی
 خیراتی به درنه جوړشی
 دې کښ مرگ راشی ناخپه---
 مرگ خو توقی نه دی یاره----
 دا ځان له یوه سخته----
 عجیبه غوندي داستان---
 عجیبه ددې گزران---
 د دې حال وئیلی نه شم
 دیادولو نه دے---
 د ژړیدلو نه دے---
 د تیروولو نه دے---
 مرگ عجیبه غوندي دے---
 دغه دې ژوند د انسان---
 دغه سحر د جهان---
 دادې انسان او انسان---
 نورې زه څه اولیکم---

هر څه ډير شو

هر څه ډير شو---
 اخلاق لاره---
 مذهب لاره---
 ادب لاره---
 خپلوي لاره---
 دوستي لاره---
 خوږه ژبه شوه ترڅه---
 هر سړي دفرعون ځوي دے
 په ارمان پسي ورن
 په خواش پسي ئي منډه
 نه ئي ځان باندې څه پام
 نه په بل باندې څه پام
 ښکلي ښکلي ښکلي ډيري
 ښکلي ښکلي ډوډۍ ډيري
 ښکلي ښکلي جامي ډيري
 ښکلي ښکلي عهدې ډيري
 نور څه حال وئيلي نه شم
 انسانان ځناوران---
 په غلظه لار روان---
 پاک پليد د چا څه نشته
 حياء لاره---
 شرم لاره---
 پښتو لاره---
 انسانان راته کم ښکاري---
 مایېدلي ډير ياران
 سحر وائي په ارمان
 په ارمان، ارمان، ارمان

حاسد ته

حاسد حسد مه کړه زه شاعريمه کنه
 ته او وگوره لېرې ما، زه باصريمه کنه
 که شاعر ئيمه نو څه، که نه ئيمه نو څه
 خيبر ئيمه کنه، زه خاطر يمه کنه
 راکړې خداے عطا ده، دا زه نه ښايېمه چاته
 په ادب باندې ښه پوهه، قلندر يمه کنه
 نيسان نه چرته راشي دا يو څا ځکي له آسمانه
 ته وگوره سپي کښي، ښه گوهر يمه کنه
 که مني يار نو ښه، که مانه مني نو څه؟
 زه مينه، مينه، مينه، ښه دلبر يمه کنه
 هر څه باندې پوهيږم سترگه ور ئيم د قوم
 تيز فهم، فراست مي، تيز نظر يمه کنه

که نه مني حاسده ته يو داسې کتاب راوړه
لې راشه مخامخ شه، زه رهبريمه کنه

که غلي يممه ياره ناداني نه ده زما
خه وگوره زما، زه دفتر يممه کنه

هر څه باندي ليکي شمه کمال راته حاصل ده
جمال لرم په شعر کښي، په سر يممه کنه

په ټوله پختون خواه کښي به مي وويني يو ورځ
رڼا کړمه پښتو کښي، ښه يو نمر يممه کنه

وئيلي مي ده مي ډيره شاعري په هر ادب کښي
دچانه ورستو نه يم، زه بهتر يممه کنه

دا تاج د شاعري، زما په سراپيني دي خدائي
په صف د شاعرانو کښي، افسر يممه کنه

بي خايه حسد مه کړه ځان ته وگوره چي خه ئي
په شعر کښي مي وگوره سحر يممه کنه

«ښکلي ښکلي»

هسي به بد نام شي، به وفا وي ښکلي ښکلي
هيڅ هم نه وي ياره، په هوا وي ښکلي ښکلي

نه ورکوي ځان چاله، او نه ورکوي مينه
ځان ته پسځوي به تا، جدا وي ښکلي ښکلي

زړه به درله وچوي، ځيگر به درله اوسيزي
نه راځي دوی خواله، د دنيا وي ښکلي ښکلي

مرد وي او که ښځه، همه واره به وفا وي
حوره د جنت که، يا لپلا وي ښکلي ښکلي

ما ډيره ياري کړي، ما ډيره خواري کړي
هيڅوک يار مي نشته، بي نوا وي ښکلي ښکلي

دا ښکلي به تير شي، خلقه نور به راپيداشي
چا باندي غلط مه شي، سدا وي ښکلي ښکلي

ټول عمر مي تير شولو، جانان د مينې نشته ده
مونږه پوري خاندی، په خندا وي ښکلي ښکلي

څه راسره وشو، دا نصيب به د ازل وي
نه يم مطمئن، که بلا وي ښکلي ښکلي

﴿دا دومره﴾

دادومره ډیره مینه، او هیڅوک دلریا نشته
دادومره ډیره مینه، او هیڅوک می خویا نشته

هر څوک په خپلو لارو، او په خپلو کوڅو سردی
څوک چاته وزگار نه دی، او څوک هم سوا نشته

د خپل غرض یاران دی، او د خپل مطلب یاران دی
د کاره پورې یاروی، او بیا څوک هم اشنا نشته

مخ د مخ یاری ده، او په شا څوک یاری نه کوی
د وخته پورې یاروی، نن وی او سبا نشته

ما ډیره مینه کړې، خو ما څوک نه دی موندلی
ورک شوی رانه هر څه، بازار شته او سودا نشته

کاش چې بیه مینې پیدا وي، داسې نه چې زه شیدا وي
مینه شته او سحر شته، خو وفا نشته

﴿پروا﴾

د چاپروا به څه کړم، چاپروا زما ونه کړله
د چاپیاری به څه کړم، یاری اشنا ونه کړله

خلق مالداران، او ټکلي خلق د یارې گوری
ورکه بد رنگی دي شی، هیچا وفا ونه کړله

زه ساده باده یمه، غریب یمه، بیه و سه یم
رنگ او شرنګ می نشته ده، بابا، رضا او نه کړله

دو مړه نزاکت لرم، هیڅوک هم نازک نشته ده
سپک نظر می یار کړلو، وفا هیچا ونه کړله

نه چې پرې پوره او څوک نیمګړی، څوک پرې څه کوی
څوک په داسې څه کوی، وفا سبا ونه کړله

زه سحر څه نه وایم، دا به وو نصیب زما
هسې په بازار شومه، ما سودا او نه کړله

﴿مور شو﴾

هر چا ننه مې زړه مور شو
د بابا ننه مې زړه مور شو
د دادا ننه مې زړه مور شو

هر چا کښې مې ننه نشته
د لړبا کښې مې ننه نشته
په خوږا کښې مې ننه نشته
دې فضا ننه مې زړه مور شو
د هر چا ننه مې زړه مور شو

هر چا نه دی، وتلی دی د مینې ترانې
په ذهن ئې غږېږي عجیبه غونډې نغمې
په چا باندې څوک څه کا، دا انسان شو لیوني
د لالا ننه مې زړه مور شو
د هر چا ننه مې زړه مور شو

نه خوږ په چا کښې شته دي او نه درد
وجود او زړه ئې دواړه هسې ســرد
بـه مینې او تنګ دله هر یو فرد
د کاکا ننه مې زړه مور شو
د هر چا ننه مې زړه مور شو

ورک شو بڼه وختونه، چې وه ټوله مینه مینه
گیر چا پیره خپل وو، همه ټوله وینه وینه
وختونه ټول ورکېږي، داروان دی ځینه ځینه
د سبا ننه مې زړه مور شو
د هر چا ننه مې زړه مور شو

هر څوک چې شولو داسې، نو په کوم طرف زه لار شمه
کوم ځای کښې زه کښېنمه، او کوم ځای زه ایسار شمه
لارې ټولې بندې شوې، زه لاړ په کومه لار شمه
بـه وفـا نـه مـې زړه مور شو
د هر چا ننه مې زړه مور شو

اول سحر نا پوهه وو، هر چاته به خوشحاله وو
یو ښکلي زلمیتوب به وو، دا ځکه به سو کاله وو
نشه مې د ځوانۍ به وه، دا ځکه دي پر کاله وو
د خندا ننه مې زړه مور شو
د هر چا ننه مې زړه مور شو

✽ آخره زمانه شوه ✽

آخره زمانه شوه، غریبان شو مالداران
 ډوډی، چي به ئی نه وه، هغه ټول شو باداران
 آخره زمانه شوه

پخوا به ئی له لویږی، واژه خله وه تل نیولی
 اوس مال پري رواریدي، په شیبو لکه باران
 آخره زمانه شوه

کچه به ئی کورونه وو، په خټو کښي دیره وو
 اوس ناست دی په بنگلو کښي، هغه خلق شو خانان
 آخره زمانه شوه

هغه خلق چي به غټ وو، په مزه مزه واړه شو
 کورونه ئی تس تس شو، په رورو شو غریبان
 آخره زمانه شوه

د کوردک ئی نه وو، به ئی کښي گرځولی
 هغه خلق راښکاره شو، لکه نمرپه ټول جهان
 آخره زمانه شوه

خواران وو غریبان وو، مزدوری به ئی کولی
 اوس پرق وهی له لري، لکه ستوری د آسمان
 آخره زمانه شوه

ما گیر چا پیره اولیدل، ډیر ښه یم گرځیدلی
 آباد شو هغه خلق، چي هیڅ نه وو خه زمان
 آخره زمانه شوه

واړه واړه ټول لوئی شو، او غټ همه واړه
 محسوسه ماسحر کړه، نن می اوکړو دا بیان
 آخره زمانه شوه

✽ قربان قربان ✽

د بل شاهي باندې به څه اوکړمه
لوگي لوگي د غريبی نه شمه

يوه نمری د چا موندې نشی څوک
قربان قربان خپلي خوارۍ نه شمه

ټول کنجوسان دی، هر چا خپل لاسونه کلک نيولي
قربان قربان د خپلي مورې د چاچۍ نه شمه

په بد نظریه سپک نظر چي درته خلق گوری
زه دے بیا لرې ددې بڼې، مسلمانۍ نه شمه

د بل په لویو خوراكونو پلاؤنوبه زه څه اوکړمه
قربان قربان د خپلي سپورې بڼه ډوډۍ نه شمه

که څوک خانان او بادارن وی، دوی به ځان له خانان
د الله شکر زه خوشخاله فقیرۍ نه شمه

ما ډیر لیدلی دی دوستان، او بے شماره خپلوان
د هیڅ هم نه وی، بیا قربان د ملنګۍ نه شمه

که ټوله ورځ گرځي، نو گرځه ورې څه چل وشو
چي مروی مې، زه لوگي خپلي ابۍ نه شمه

هسي په گډو وډو سربه، چي د بل سره ناست
لوگي لوگي د خاموشۍ او تنهائی نه شمه

کورتۍ چي راشی سحر مورشی، باهروړی گرځي
که هغه هر څه وی، لوگی خپلي کتوۍ نه شمه

﴿غزل﴾

هر ځوک ذکر ونو او فکرونو نه وتلی دے
ډیرو پسي گرځی، په دنیا کښي لگیدلي دے

خلقونه د ښه او بد تمیز گوري چي څه شولو
هر ځوک ځناور شو، دي پیسي ښه شرمولي دے

لاره هغه ښه مسلمانې په هوا لار له
تش خس و خاشاک شه، مسلمان ما ښه لیدلي دے

ځوک هم چاته نه وی، جوړ چي مینه کړی
ښکاری چي انسان، دا خپل عظمت هسي بائیللي دے

ذکراو څه فکر خامخا دي هر انسان کوی
بر فکره حیوان دے، په قرآن حکم راغلي دے

زه چي څه محسوس کړمه لیکي شمه شاعر یمه
دا که هر مضمون وی، سحر ښه شان کښي لیکلي دے

﴿غزل﴾

چي خوا کښي نه ئي، ستا یادونه راځي
تراخه وختونه راځي، ځنگه وختونه راځي

دا ستا د تلو سره، ماله فکرونه راځي
هره لمحہ کښي د ژوند، دا ستا خیالونه راځي

زه لیوني دي کړمه، چي ته جدا شوي رانه
هسي سوز پر مه زه، ستا ارمانونه راځي

په بيلتانه دي ياره، د ژوند خوندونه لاره
هر وخت ياد پرې راته، دا ستا سوچونه راځي

دا ستا د غمه ياره، ډیر پرېشانه یمه
اوبښکي بهیرې زما، په ما رودونه راځي

ستا په لیدو به زه بل شاني وومه
نشته جانان، نه دیدونونه راځي

دغه مې حال وو نور به څه اولیکم
زه خو سحر یمه شاعر یم، ښه شعرونه راځي

﴿د خپل جانان په لیدو﴾

نن مې اولیده په لاره

خپله بڼه ټکلي دلداره

زړه مې پریوته له ځانه

چې مې اولیده گلزاره

زړه زما په ژراسر شو

دا کیله مې له بهاره

زما زړه ئی له ما وړې

ولې ځی دا له کناره

بیا د خیال دنیا ته لارم

اندینې شولې پر شماره

مینې او رراباندې بل کړو

زه یو دم شومه بیماره

ټکلي مخ ته حیرانیږم

مجبوري مې ده له یاره

جدائی زما نصیب ده

هیڅوک نشته ما د پاره

دې که اولیدمه څه شو؟

دا کړی ځان په مانا نجاره

زه عاشق یمه شاعریم

هر څه لیکم په اشعاره

ټکلي مخ ئی رایا دیږی

سحر وائی دا بیساره

خپل کور ته!

تا کښې آرام او راحتونه پراته
تا کښې زما د زړه یادونه پراته

زما د خاورو خټو خبر کوره
تا کښې زما ټول احساسونه پراته

ته مې د پلار ته مې د مور نڅښه ئې
تا کښې د مور ښکلي وختونه پراته

ته مې د ښکلي ماشوم والې نڅښه
تا کښې زما ښائسته رنگونه پراته

تابه ورنه کړمه په ښکلي محل
تا کښې زما سوي دردونه پراته

تا ته چې راشمه آرام او موم
تا کښې دوا او ټکورونه پراته

تانه باهر چې شمه وړي شمه
تا کښې زه مور شم ډیر څیزونه پراته

ستانه جدا زه شوگیري کومه
تا کښې آرام او ډیر خوبونه پراته

کله چې ستړي شم ارمان دې کوم
تا کښې افسوس او ارمانونه پراته

د چا چې کورنه وی حیران یم ورته
شعر کښې زما، ځکه آهونه پراته

زما د سختو، د آرام کوره
تا کښې زما د زړه داغونه پراته

د خاورو خټو زما خبر کوره
تا کښې زما ډیر تاریخونه پراته

تانه چې اوځم مسافر شمه زه
تا کښې ځایونه، منزلونه پراته

د خټو خاورو زما خبر کلیه!
تا کښې زما ښه تصویرونه پراته

ته خویو کورنه ئې، زړگي ئې زما
نن د سحر په تاشعرونه پراته

﴿غزل﴾

ډير خلق بي فائدي وي، بي فائدي خبري كړي
دا خلق نه پوهيږي، بي معني خبري كړي

دې خلقو ځان له هسي، يو فضول كار دې كتلي
دنيا پسي لگيادي، داسري خبري كړي

د كار اود مطلب خو يو وړه غوندې خبره
دا هسي ټول وئيري، بي مزي خبري كړي

دا ډيري سرگرمي، څه عجيبه چي ته ئي كړي
دا ژوند دې مختصر، او ته اوږدې خبري كړي

دې ژوند كښي دى څه بل څه، او ته بل څه بل څه كړي
ځان پوهه په دې ژوند كړه، څه وړې خبري كړي

خاموشه شه! كهراشه، مستقيم دې كړه ايمان
دالړه زندگي ده، او كړي خبري كړي

سحر! ځان ته گوره، او دا ژوند او پيژنه
ته اصل كښي څه نه ئي، او تودې خبري كړي

﴿غزل﴾

ځان ته چي مي خيال شو، دا غزل مي اوليكو
ورك چي مي جمال شو، دا غزل مي اوليكو

خلقو ته چي گورمه ځان ته خفه كيږمه
مخ مي په بل حال شو، دا غزل مي اوليكو

خلق ښكلي ښكلي شو، زه لكه گل مراوي شوم
پيښ راته جنجال شو، دا غزل مي اوليكو

مخ مي گونجي گونجي شو، ښكلي ځواني لار له
ورك ديار وصال شو، دا غزل مي اوليكو

ژوند باندي خفه يم، زه سحر تيريږمه
دري پنځوس مي كال شو، دا غزل مي اوليكو

﴿خان ته﴾

زه په خان باندي پوهيږمه ښه نه يم
دم په دم باندي غورزيږمه ښه نه يم

ټول وجود زما درزيږي بل بل شان دے
هيڅ بي هيڅه زه خو پيږمه ښه نه يم

يوه ښكلي زندگي وه يوه خواني وه رانه لاره
خان ته گورم خفه كيږمه ښه نه يم

خدایا مخکښي به څه حال وي نه پوهيږم
دې دنيا نه زه ورکيږمه، ښه نه يم

دا دنيا به داسي وي او زه به نه يم
گورستان کښي به او سيږمه ښه نه يم

دا غزل مي په خان اوليکو د لکيږم
زه سحر هسي دورېږمه ښه نه يم

﴿روغ صورت﴾

روغ مي ساته خدایه! نور مي هيڅ نه دی پکار
روغ صورت راته ته راکړي اے زما پروردگار

تن زما چي بچ کړي، ځما خدایه له آفته
دغه مي پکار دی، د څه نه يم سروکار

روغ چي دې صورت وي، نو دا واره دنيا ستاده
روغ چي ته په تن وي نو د هر چا به دلدار

ملک که د سرو زرو شي، نو څه شي؟
تن چي زما ښه وي، د همه دنيا سردار

ښکلي ژوند هغه دے، چي په تن باندي ته ښه وي
روغ چي دې صورت وي، نو همه بهار بهار

روغ صورت بادشاه دي، دانور نه دی باد شاهان
پته هله لگي چي رنځوره شي، بيمار

هر څه بي معني دي بي له تا روغه صورت ته!
هيڅ مي دې څه نه وي چي په زړه مي وي قرار

روغ صورت سحر! تا ته ډير زيات محسوسيږي
زه چي څه محسوس کړم، په هغي ليکم اشعار

﴿عبدالصمد په مرگ﴾

په ۵ اپریل ۲۰۱۴ء مرگی په بی دردی یورو *

(وراره)

لاړې خاورو کښې اوسېږي اوس راتلې نشي خپل کورته
گورستان دتا وطن شه راوتې نشي بل لورته

ښه سپرلي درياندې تير شو ښکلي گل وې د بهار
تورو خاورو کښې بندي شوي، څه وئي نه شي خپل مورته

خپلي خور سره دې جنگ کړو کله لوبې دې کولي
پاسيدي نه شي خپل رورته، قهریدلي نشي خورته

تاي وخته رانه بوتلو، اے مرگيه څه دې وکړل
ويني ځاځی د زړگيونه، زه حيران یمه ستازورته

کور دې خوشي خوشي پريښو، ماته هرڅه ستاياديږي
زه ژبا به کړم ټول عمر زه حيرانه یم ستانورته

ستا ادا راته ياديږي ستا خندا راته ياديږي
تا يو شور به وو جوړ کړي زه خوشحاله به ستا شورته

د مرگ نه وے زما گلنه، دې مرگی په تاسم کړو
تائي نه کتل دې پلارته، تائي نه کتل دې مورته

ستالوبي راياديږي، اوازونه مي په غوږ شي
ستا خوبونه راياديږي، اوس ستا روح ختلي پورته

ستاتله راته ياديږي، ستا راتله راته ياديږي
ستا ځميزونه ټول پراته دي، ته ترې لاړلي تورگورته

کورنيم گري په تابشکاري، مزه نه کړي چي ته نه ئي
راپيدا به چرته نشي، بيات ته نه راځي دې مورته

مي زړگي درپسي ژاړي، ستا يادونه ډير رادورمي
اے سحر! مرگ ستم کړو زه حيرانه یم دې جورته

﴿نفرت﴾

د انسان نه مي نفرت شه، د جانان نه مي نفرت شو
دا بد مخ ئي نيولي، د انسان نه مي نفرت شه

هيڅوک پاتې نه دی د دوستي او د روزگار
بي ايمان شوه دنيا، د بي ايمان نه مي نفرت شه

د خُلي مسلمانې ده، زړه ئي مه گوره تګ توره
کردار وته ئي گوره، مسلمان نه مي نفرت شه

دهوکه او ډراکه ئي ده په خټه کښې اخښلي
حيوان د دوؤ پښو شو، د حيوان نه مي نفرت شه

رښتيا ترې چرته تلې او وفا څه شوه دنيا نه
دې ښکلي دنيا گي نه، د آسمان مي نفرت شه

لوئی او تکبر به کړي زما لويه خالقه!
لوئی ربه ستا شان دے، د هر شان نه مي نفرت شه

ما پرېږدي چي تنها يمه زه ناست يم چرته غلي
څوک نه مني مي مينه، د خپل ځان نه مي نفرت شه

بيا هم پوهه نه شومه، زه مينه وفا وایم
په شعر څه حاجت شو، د دې گردان نه مي نفرت شه

انسان سره مي مينه او وفاده ډيره کړې
ستو مانه شومه خلقه! د احسان نه مي نفرت شه

پاتې هيڅوک نشو طارق پاتې شويوازي
الله مي دې پس مل شي، دې جهان نه مي نفرت شه

﴿غزل﴾

زۀ به گورمه ستا مینه ته به نه ئی

زۀ به گورمه ستا خونه ته به نه ئی

ستا بنائسته بنائسته وجود به زما خویش وو

تا به گورم نازینینه ته به نه ئی

لاری لاری ته زما محل نه لاری

اوس به خه کرمه شیرینه ته به نه ئی

ستا فراق او جدائی به ما تباه کری

ورخ به وه په تا حسیننه ته به نه ئی

زۀ دې دیرې مینې دیر آزار آزار کرم

خومره نیکی او رنگینه ته به نه ئی

اوسنی مینه می نه ده پخوانی --- ده

وی سحر به مینه، مینه، ته به نه ئی

﴿غزل﴾ حسن

تا ته یاره او گورم، که شاته یاره او گورم

گیر چاپیره حسن دے، زۀ چاته یاره او گورم

یو هم رانه زۀ وری، او بل هم رانه زۀ وری

نورو ته زۀ او گورم، که تا ته یاره او گورم

هر حسن خپل خای باندې، جدا جدا مزه لری

اشناسره کرم مینه، که لیلی ته یاره او گورم

یو حسن خه نه دے، گیر چاپیره حسن، حسن دے

توره شپه کبھی ستورو، که سبا ته یاره او گورم

د سپینو عجیبه حسن، د تورو هم بنائسته نیکیلا

حیرانه شمه حسن ته، که تا ته یاره او گورم

داغ زما په روح وشی، زۀ سحر میئن شمه

شعر، شعر، شعر شم، سودا ته یاره او گورم

﴿غزل﴾

لا پروا ئيمه، ددي فاني دنيانه
دهر ځه نه، هر سبا او دهر چانه

که زه زرخله پروا کړمه، فاني ده
زړه مي توردې زړه مي موړدې هر سبانه

يو ساعت لره راغلي بيا به نه يو
ته سبق واخله د خپل ټکلي بابانه

چري بيا هم راتله نشته درته وایم
د آواز راځي ددي خاورې هوانه

زه پوهيږمه، چي څه دی څه به کيږي
ورکيږده دی، هيريده دی، دي فضانه

زه نادان نه يم دا وایم خبر شه
زه الله ته رسيدلي درضانه

زه طارق گوري فقير ئيمه، درويش يم
وپوهيږمه مي دهر شعر صدانه

﴿نن دنيا کښي﴾

ښځه ښځه مه کيږه، د نر په پشاني اوسه
کلک لکه د کانري شه، د غر پشاني اوسه

دا خلق به دي تير کړي، که ته نرم شولې ياره
ته ټکلي ټکلي اوسه، د گوهر په شاني اوسه

دا ټول دی جا سوسان، چي چرته ځي ستاجا سوسي کا
تیار اوسه دي خلقو ته، بهادر په شاني اوسه

يو کس د بل دشمن دے، زه حيران يم انسان ته
ځان بچ ساته دي خلقو نه، د سر شاني اوسه

کر دارد خلقو څه دے، ورته او گوره پخپله
يو خرد دے، ځناورد دے، د بشر په شاني اوسه

د بدو سره بدو کړه، د ښو سره ته ښه کړه
ته ويښ وسه دنيا ته، د سحر په پشاني اوسه

* ارمان ارمان *

جانان جانان شومه زه
ارمان ارمان شومه زه

بیکلی که دیر شونوخه
خیری گریوان شومه زه

له خلقو خان رانغاری
دیر پشیمان شومه زه

د بیکلونه صبر یریم
هسی نادان شومه زه

ما خوک جانان نه کرلو
حیران حیران شومه زه

چاته ورته تلی زه نشم
هسی بیان شومه زه

بیکلی په چاخه کوی
ارزان ارزان شومه زه

تیش په کتوخه کیچی
باران باران شومه زه

بیکلی وی خان له بیکلی
تاوان تاوان شومه زه

سحر ایری ایری ئی کر مه
دیوان، دیوان شومه زه

﴿غزل﴾

ښكليو له ورتلي نشم، هسي ورته گورمه
ټول اوږه اوږه شمه هسي زه تويښم پر مه

ښكلي څه پروانه كړي، دوى ته د ځان څه پته
ځان ته دوى راښكل كوى نه ورنژدي كيږمه

زړه مې ورته ډير كيږي، شمه زه لمبه لمبه
ښكلي مينه نه كوى، پرېږده چي سوزيږمه

ښكلي ما ليدلي دى، ډير مې محسوس كړى دى
ښكلي، ښكلي، ښكلي وي، ډير ترې زه شرميږمه

اوسم په خيالى دنيا، ځكه زه شاعر يم
زه سحر سحر يم ځكه زه درديږمه

﴿غزل﴾

هر طرف ښكلا ښكلا، ستري په كتو شومه
هر اړخ بهار بهار، ډوب زه په وړمو شومه

كوم يو گل ته وگورم، كوم يو گل زه بوئى كړمه
چا سره زه مينه كړم، ستري په ورتلو شومه

يو ډبل نه ښكلي دي، زه ورته حيرانه يم
سين د اباسين يم، زور كړم په چپو شومه

نور مې څه وس نه كيږي، حسرت كړمه ارمان كړمه
ځان له شم خفه شمه، بيا به ژړيدو شومه

رب و ته حيرانه يم، ښكلي ئي پيدا كړله
شعر، شعر، شعر شم، سحر زه په نغو شومه

﴿غزل﴾

هيڄ مي تري جو رنه ڪرلڻ ڏير عمر مي ڪارو ڪرو
دا دنيا مي وليده، ڇڪه مي انڪارو ڪرو

ڏير عمر چاڪرو ووهه، زرهه مي سترې سترې شو
بي سرو سامان يمهه، نن مي ٻه اقرارو ڪرو

وخت سره د وخت خبرې لاري شي پيانه راڄي
هسي خوب و خيال دي وخت، ٿوند راته ٽنگارو ڪرو

دائي راته ووي، غور ڪنهي واوره ته
مه ڪوه دنيا ڏيره، دائي خيل اظهارو ڪرو

دومره ڇه ڪوه، چي وخت دي تير شي ٻه
بي وفا دنيا ده يار، زرهه مي دا غبارو ڪرو

ما وي چي عالم پري خبردار ڪرمه، رشتيا ڇه دي
لاس چي مي قلم ته ڪرو، سحر پري ٻه اشعارو ڪرو

﴿تنهائي ڇه وي﴾

تنهائي عجيبه خوند ڪري
تنهائي هميشه پند ڪري

تنهائي يو ٻيڪلي ساز ده
تنهائي انساني راز ده

تنهائي نغمي نغمي دي
تنهائي مزي مزي دي

دا وجود مي په آرام وي
روح هم ٻه مدام مدام وي

تنهائي عزت عزت ده
انساني ٻيڪلي صفت ده

اسلامي ٻيڪلي نڪته ده
دا عجبه فلسفه ده

زه نغمي په تنهائي ڪرم
ٻه مزي په جدائي ڪرم

تنهائي الهييت ده
دا په اصل ڪنهي وحدت ده

نه کم عقل نه نادان یم
نه خبره په خپل ځان یم

دایو راز د پاک الله دے
د انعمت د پاک مولا دے

تنهائی به دے گوهر کری
تابه هر څه نه خبر کری

زړه چي پاک وی په خلوت دے
گنی بیا په مصیبت دے

سخا پمن به دي جلوت کری
بی قیمت به دي قدرت کری

بیا به کشف ستا وجود کری
د هر چا به دي ودود کری

تنهائی در رب عطا ده
پرې زما بشکلي رضا ده

څوک به څه وکړی اے یار!
انسان څومره دي بي کاره

تنهائی زما قوت دے
سحر موندې پرې عظمت دے

﴿اصیل او کم اصل﴾

د کم عقلو نه کم عقل
د اصیلو نه اصیل

ما کم اصل ډیر لیدلې ---
نن مې ځکه دا وئیل

د پاکانو نه پاکان شی
د دستور دي دازل

سپي د سپیو نه پیدا شی
د گلونو نه ښه گل

چا کښې سوز او مینه نشته
ستا په مرگ اخلي بدل

شریران خلق پیدا شو
ځکه هر اړخ غوږیل

د ژوند راز نه نا خبره
دا نادان وی نه عاقل

شریفان او اصیل څه شو
ځکه ژوند، بدل بدل

خدایکو ډیر کم اصیل ووینم ---
زه مجبور، په دې لیکل

خدائی سحر ته بصیرت ورکړوله ځایه
چی څه وونیم، قلم می شی جل بل

***

څه می مور شته نه می پلار

نه می مور شته نه می پلار
دالیکمه په جار جار

په غمونو کښې اخته یم
په دردونو کښې حصار

بڼه یوازې یم ژوندون ته
زه ژړا کړم پسه زار زار

ځان غریب غریب زه بولم
څوک می نشته غمگسار

ښکلې ښکلې ورځې شپې وې
هر طرف بهار بهار

زما زړه ته یو سکون وو
هر یو دم قرار قرار

څه به تاجه بادشاهی وه
نه به غم نه به څه کار

چي د کوره به بهر شوم
دوی به کړو زما نظار

چي مور لاره هرڅه لاره
نه څوک خپل شته نه دلدار

ماته څه پته وه خدايه
چي به شمه په دوی خوار

چي پلار لاره هرڅه لاره
وو یخ سورې مزیدار

هر څه شته خو زړه خفه ده
زه هروخت بيمار بيمار

چي راياد شى بڼه وختونه
اوښکي ځی می له نگار

ځان له کښينم د دوی خیال کړم
بيا زه ډوب شم په افکار

هر څوک شته، مور پلار می نشته
هر احساس په جدائی فکر فکر

بيا به دوی چري رانشی
کړم که زمکه تار په تار

په پردو خلقو څه کيږی
خپل مور پلار، گلزار گلزار

څوک د چا انتظار نه کړی
همیش دوی کړی انتظار

یو نمری به څوک درنه کړی
ټوله ورځ گرځه په لار

چي ډوډي ئي تاله ايښي
خلقه داوی مور او پلار

چي خفه شم نوزۀ لیکم
دا درانه درانه اشعار

سحر درد لری په زړه کښی
څه بڼه لیکي، شعریکی معنی دار

* غزل *

ياری که آشنائی وی، تعویذونو باندې نه کیږی
کلی او خپلوی هم په زورونو باندې نه کیږی

مینه او وفا ددې، انسان نه سم اخلاص غواړی
ځان قربانوي به، په رسمونو باندې نه کیږی

مینه، محبت او ښکلي حُسن، له قدرته دے
داد زړونو ځیز دے، دولتونو باندې نه کیږی

کرکي سره کرکه وی، د مینې سره مینه وی
مینه عجب نور دے، په رنگونو باندې نه کیږی

ته سمه یاری کره بیا ته وگوره، چي څه کیږی
ورکره خپل وصال دے، په یادونو باندې نه کیږی

ستا چي بل څوک خوښ وی، خامخا به ئي خوښیږي ته
زړه نه زړه ته لاروی، په خیالونو باندې نه کیږی

غاره شه ته یار ته، چي درغاره شی
سحر! ورنزدې شه، په شعرونو باندې نه کیږی

* جانانه! *

ارمان ارمان دې کړمه

جانان جانان دې کړمه

ډیر پریشان دې کړمه

ستري ستومان دې کړمه

خوږه جانانه زما...!

ځیري گریوان دے کړمه

په یو نظر جانانه...!

حیران حیران دې کړمه

زۀ خوندانۀ نه ووم

نادان نادان دې کړمه

په ښکلي حُسن باندې

ارزان ارزان دې کړمه

په ډیره مینه یاره

احسان احسان دې کړمه

هسي دې واخستمه!

ارزان ارزان دې کړمه

زه شعر، شعر شومه

دیوان، دیوان دې کړمه

هروختي تایادوم

بیان، بیان دې کړمه

په ځان دې پوهه نه کړم

گریان، گریان دې کړمه

یاره ستا څنگه عشق

داستان، داستان دې کړمه

سحر دې او رځیدو

خزان، خزان دې کړمه

غزل * زما دردونه *

دې دنیا دې دې کړم---

هره خواه دې دې کړم---

دغم ډکه زندگۍ ده---

دې هوا دې دې کړم

هریو دم، کښې آفتونه---

دې فضا دې دې کړم

وخت راځی په بل بل رنگ کښې

هر سبا دې دې کړم

خوشحالی چرته کښې نشته

غمه تا دې دې کړم

دنیا چری نه خپلیږی

دې سودا دې دې کړم

خلق بياهم ورپسي دي
عقله تا ذري ذري كرم

ددې خلقو ځنگ خبرې
زه رښتيا ذري ذري كرم

لا ديار مينه سپواده
دلربا ذري ذري كرم

مي وصال د جانان نشته
زه جفا ذري ذري كرم

د هر چا سره په جنگ يم
هم انسا ذري ذري كرم

ډير يادونه دي خپل راكړه
ستا وفا ذري ذري كرم

مور ميره شوه گيله څه كرم
خپل بابا ذري ذري كرم

زه هر چا و ته نظر كرم
هم هر چا ذري ذري كرم

په آخره كښي به ورک شم --
انته اذري ذري كرم

څومره ښكلي ته پيدائي
ستا ادا ذري ذري كرم

د سحر، نازك، احساس دے
غم تنه اذري ذري كرم

پيژندگلو

مصنف:	ايم طارق سحر
د پلار نوم:	يوسف خان
قبيله:	ختك
زېږيدنه:	۱۵ - ۹ - ۱۹۶۴ء
كسب:	محكمه تعليم، د ادب ښوونكي
تعليم:	ايم اے پښتو آنرز، اردو، اسلامي تعليمات، بي ايل، ايم اي ايم فل، پاكستاني زبانين

د طارق سحر شاعري د مجاز او حقيقت امتزاج ده
درد مند او اهل دل انسان ده۔ قدرتي درد لري مينه ئي ايمان ده۔

ډاکټر سلمې شاهين بغداده مردان
سابقه ډائريکټر پښتو اکیله می پېښور

چاپ کتابونه

- (۱) ددشت لاروي
- (۲) ژوند يو سراب
- (۳) يادونه او دردونه
- (۴) خالي لاسونه
- (۵) خيالونه او فکرونه
- (۶) دردونه احساسونه
- (۷) زما دردونه

خلیق احمد

حفصه طارق

محمد شفيق